

တက္ကသိုလ်အထက်တန်း နေ့စဉ်မှတ်တမ်း

(စင်ကာပူနိုင်ငံ၏ ယဉ်အတတ်ဆုံး တက္ကသိုလ်အထက်တန်းမှတ်တမ်းများ)

ခင်စောတင့်

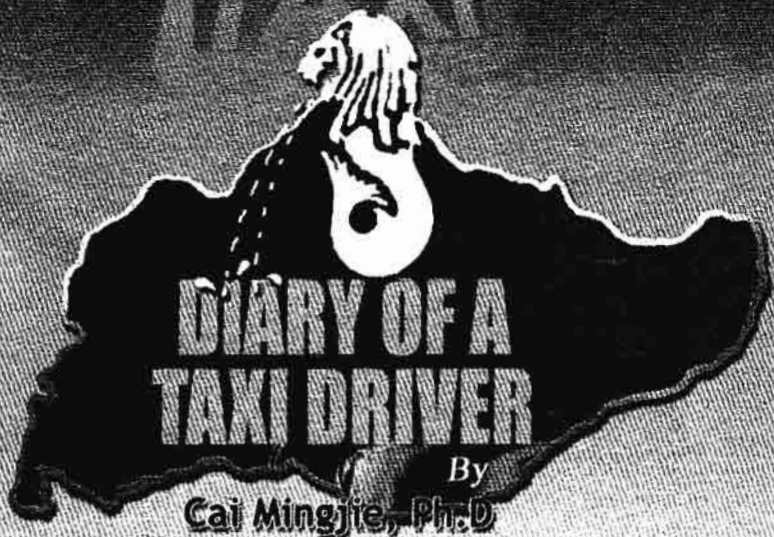
Diary of A Taxi Driver

True Stories From Singapore's
Most Educated Cabdriver
Cai Mingjie, PhD

The Straits
Times
Bestseller

TAXI

DIARY OF A TAXI DRIVER

By
Cai Mingjie, Ph.D

BURMESE CLASSIC

တက္ကစီဒရိုင်ဘာတစ်ဦး၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း

မြန်မာပြန်ဆိုသူ
ခင်စောတင့်

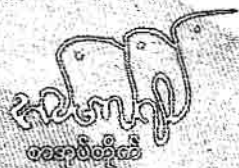
စင်ကာပူနိုင်ငံ၏ ဧည့်သည်တော်များ တက္ကစီဒရိုင်ဘာ၏ ဖြစ်ရပ်မှန်မှတ်တမ်းများ

အိတ်မက်ရိုင်စာပေ

အမှတ် ၁၀၄၊ အောင်ဇေယျာလမ်း။ လွတ်လပ်ရေးရပ်ကွက်၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ဖုန်း - ၀၉၄၂၀၀၇၃၈၃၉

www.burmeseclassic.com

ပထမအကြိမ်

ဒီဇင်ဘာလ၊ ၂၀၁၃ ခုနှစ်။

တန်ဖိုး

၂၀၀၀ ကျပ်

အုပ်စု

၁၀၀၀

အကြောင်းအရာ

ဦးသန်းဆွေ (Unity စာပေ)

၅၊ ရတနာသီလံလမ်း၊ စမ်းချောင်း၊ ရန်ကုန်။

အတွင်းနှင့် ဖျတ်ဖတ်ပုံနှိပ်

ဦးစော်မြင့်ဝင်း၊ ကာလာနဂုံနိဂုံးတိုက်

၁၈၄/ခ၊ ၃၁ လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်ရေးအဖွဲ့ - အံ့ကွယ်စင်

အတွင်းအချိန်အပတ် - အလင်းအိမ်မီဒီယာ

ခင်စောတင့်

၉၅၉-၁

တက္ကစီဒရိုင်ဘာတစ်ဦး၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း/

ခင်စောတင့်။ - ရန်ကုန်။

Unity စာပေ၊ ၂၀၁၃။

၁၉၀-စာ၊ ၁၃.၅ x ၂၁ စင်တီ

(၁) တက္ကစီဒရိုင်ဘာတစ်ဦး၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း

www.burmeseclassic.com

ဇာတ်ကား

- ဘာသာပြန်သူ၏ စကားချီး	၉
- နိဒါန်း	၁၁
၁။ ပထမနေ့	၁၄
၂။ အတားအဆီးကျိုးသွားခြင်းနှင့် မမေ့နိုင်သော ခရီးသည်နှစ်ဦး	၁၇
၃။ စင်ကာပူ၏ တက္ကစီတပ်ကြီး	၂၀
၄။ ရေတွေက ကျသွားပြီ လူက မြင့်လာသည်	၂၂
၅။ အရုံးအမြတ် မှတ်တိုင်	၂၅
၆။ ကံမကောင်းသောနေ့	၂၆
၇။ အချိန်သည် ငွေဖြစ်သည်	၂၉
၈။ တက္ကစီသမား မိတ်ဆွေ	၃၁
၉။ လှေကို ကြိုးမချည်ဘဲ ထားခဲ့ပါ	၃၂
၁၀။ ခရီးသည်ကွင်းဆက်	၃၄
၁၁။ ကျွန်တော့်ရဲ့ နောက်ဆုံးစာတမ်း	၃၆
၁၂။ မလေးလူမျိုးမလေး	၃၇
၁၃။ နောက်ထပ် တက္ကစီဒရိုင်ဘာလောင်းတစ်ယောက်	၃၉
၁၄။ အိန္ဒိယမိတ်ဆွေ	၄၁
၁၅။ အလုပ်လုပ်သော မိန်းကလေးများ	၄၃
၁၆။ လူဖြူနှစ်ယောက်	၄၆
၁၇။ ဒေါသထွက်နေသော အဘိုးကြီး	၄၈

၁၈။ တက္ကစီမောင်းခြင်းသည် အထက်တန်းကျသောအလုပ် ဆိုသော်လည်း...	၅၀
၁၉။ ဝမ်းနည်းနေသော လူတစ်ယောက်နှင့် ဒေါ်လာတစ်ရာ	၅၃
၂၀။ အမျိုးသားတို့၏ ရက်ရောမှု	၅၅
၂၁။ လူငယ်နှစ်ယောက်	၅၇
၂၂။ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးနှင့် Ms.Y	၅၈
၂၃။ စင်ကာပူ တက္ကစီလုပ်ငန်း၏ လက်တွေ့ဘဝ	၆၂
၂၄။ လမ်းပေါ်က လူ့ခွစာတစ်ယောက်	၆၄
၂၅။ မိန်းမလို ဝတ်စားထားသူ	၆၆
၂၆။ ငယ်ရွယ်တဲ့ စုံတွဲတစ်တွဲ	၆၈
၂၇။ ပထမဦးဆုံး သတိပေးချက်	၇၀
၂၈။ နှစ်ဒေါ်လာတန် ERP	၇၂
၂၉။ အလုပ်လုပ်သော အဘွားအိုတစ်ဦး	၇၃
၃၀။ အပြစ်ကင်းစွာဖြင့်	၇၅
၃၁။ ယောက်ျားလေး မိတ်ဆွေတွေ	၇၈
၃၂။ ရမ္မက်ပြင်းသော လူကြီးများနှင့် ခံစားမှုကင်းသော အမျိုးသမီးများ	၈၀
၃၃။ Air Con ပျက်သွားခြင်း	၈၅
၃၄။ မနေ့ကဖောက်သည် ယနေ့ ပြန်တွေ့နိုင်သည်	၈၆
၃၅။ ကံကောင်းခြင်း ရှိလာလျှင် နည်းလမ်း ရှိသည်	၈၉
၃၆။ အိမ်နှင့် အဝေးကြီးကအိမ်	၉၁
၃၇။ အပြန်အလှန် နားလည်ခြင်း	၉၄
၃၈။ CBD အခက်အခဲ	၉၇
၃၉။ လျှို့ဝှက်သော အချိန်းအချက်	၉၉
၄၀။ ဖိလစ်ပိုင် အိမ်ဖော်သုံးယောက်	၁၀၂
၄၁။ ပထမဆုံးခရီး	၁၀၄
၄၂။ ကောင်းသော၊ ဆိုးဝါးသော၊ အကျည်းတန်သော	၁၀၇
၄၃။ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်သော အကြောင်းပြချက်များ	၁၁၁

၄၄။	ဘဝဆိုတာ အဝေးပြေးလမ်းမတစ်ခု	၁၁၄
၄၅။	သခင်ကြီးရဲက နဂါးတွေကို ချစ်သည်	၁၁၇
၄၆။	အရက်မူးသမားတစ်ယောက်	၁၂၀
၄၇။	မဖွယ်မရာ တောင်းဆိုမှု	၁၂၃
၄၈။	မေ့ကျန်ခဲ့သော သေတ္တာ	၁၂၆
၄၉။	မချစ်သော်လည်း အောင့်ကာနမ်း	၁၂၉
၅၀။	ကာကွယ်နိုင်ရန် အခွင့်အရေး	၁၃၅
၅၁။	အသက် ၈၀ အရွယ် အဘွားအိုတစ်ဦး	၁၄၀
၅၂။	ကစားပွဲ အစီအစဉ်	၁၄၄
၅၃။	မနက်သော အရာထင်ခြင်းနှင့် နက်နဲသော စိတ်အရာထင်ခြင်း	၁၄၇
၅၄။	ဒီဇယ်တိုင်ကီတစ်ဝက်	၁၅၁
၅၅။	ကျောင်းသူ သို့မဟုတ် အရက်ဆိုင်မှ တရုတ်မလေးသုံးယောက်	၁၅၅
၅၆။	မျက်နှာဖြူ အမျိုးသား	၁၅၇
၅၇။	ဖုံးကွယ်ထားသော အဆိပ်	၁၆၀
၅၈။	ကားဂိတ်တွေက လူနှစ်ယောက်	၁၆၂
၅၉။	CBD အပိုကြေး သုံးဒေါ်လာ	၁၆၅
၆၀။	အထိတ်တလန့်မယ်များကို မောင်းပို့ရခြင်း	၁၆၈
၆၁။	ရိုင်းပျသော လှုပ်ရှားမှု	၁၇၂
၆၂။	UK က ရဲဘော်	၁၇၄
၆၃။	ကြမ်းတမ်းခက်ခဲသောဘဝကို မခံနိုင်ခြင်း	၁၇၆
-	နိဂုံး	၁၈၁
-	နောက်ဆက်တွဲ (၁) စာအုပ်ထဲတွင်ပါသည့် လမ်းမကြီးများ	၁၈၃
-	နောက်ဆက်တွဲ (၂) မှတ်သားဖွယ်ရာ ထင်ရှားသောနေရာများ	၁၆၆

ဤစာအုပ်သည် တက္ကစီဒရိုင်ဘာ
 တစ်ဦး၏ ဘဝအကြောင်းသက်သက်သာ
 မဟုတ်ပါ။ စင်ကာပူ၏ အမှန်တကယ်
 လှုပ်ရှားရုန်းကန်မှု၊ မနားမနေ ဂနာမငြိမ်
 ဖြစ်ပြီး ကျေနပ်မှု မရနိုင်သောလူများ
 နှင့် တစ်နေရာသို့ ဦးတည်ပြီး အလော
 သုံးဆယ် ပြေးလွှား သွားလာနေသော
 သူများ၏ လျှပ်တစ်ပြက် ပြသချက်များ
 ဖြစ်သည်။

The Straits Times

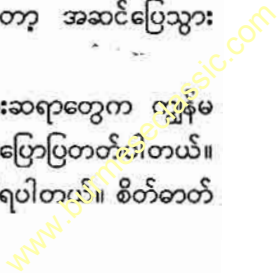
ဘာသာပြန်သူ၏ စကားချီး

(၁)

"Diary of A Taxi Driver" စာအုပ်ကို သမက်ဖြစ်သူ ကိုသန့်ဇင်က စင်ကာပူက ဝယ်လာပြီး ဘာသာပြန်ဖို့ တိုက်တွန်းပါတယ်။ စင်ကာပူလို ချမ်းသာတဲ့တိုင်းပြည်မှာ အလုပ်တစ်ခုရဖို့ ခက်ခဲတယ်ဆိုတာကို သိစေချင်သလို မြန်မာပြည်က တက္ကစီသမားတွေကိုလည်း ဗဟုသုတအဖြစ် သိစေချင်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ကျွန်မ ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ ပါမောက္ခကနေ အလုပ်ပြုတ်ပြီး တက္ကစီဒရိုင်ဘာဘဝကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့အကြောင်းတွေက စိတ်ဝင်စားစရာ၊ တရားရစရာတွေ ဖြစ်နေပါတယ်။ အခက်အခဲမျိုးစုံ၊ လူ့အမျိုးစုံနဲ့ ဆုံတွေ့ရပြီး ဒုက္ခတွေ ကျော်ဖြတ်ရတာတွေကို ဖတ်ရပါတယ်။ သည်းခံပြီး ဆက်ဆံကြရတယ်။ မိတာနဲ့သွားတာဆိုတော့ တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး မောင်းပေမယ့် သိပ်ပြီး မရှာကြပါဘူး။ ကျွန်မ ဘာသာပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ ထုတ်ဝေသူကလည်း အဆင်သင့်ဆိုတော့ အဆင်ပြေသွားပါတယ်။

သံလွင်လမ်းထဲက တက္ကစီစတင်းက ကားဆရာတွေက လျှောက်စီးနေကျဆိုတော့ သိနေကြပြီး သူတို့ဘဝတွေကို ပြောပြတတ်ပါတယ်။ သိပ် တွက်ခြေမကိုက်တော့တဲ့အကြောင်းလည်း သိရပါတယ်။ စိတ်ဓာတ်

မကျကြစေဖို့ ကျွန်မဖောက်သည် တက္ကစီဒရိုင်ဘာတွေကို ဒီစာအုပ်လေးကို
လက်ဆောင်ပေးပြီး အားပေးဦးမှာပါ။ စာဖတ်သူတို့လည်း ဗဟုသုတ
တွေတွေ ရပါလိမ့်မယ်လို့ ပြောပါရစေရင်။

အားလုံးကို လေးစားလျက်

ခင်စောတင့်

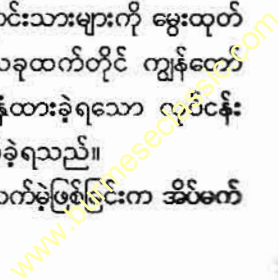

သိပ္ပံပညာရှင်နှင့် ပါမောက္ခ အသက်မွေးမှုလမ်းကြောင်းမှ တက္ကစီ ဒရိုင်ဘာသို့ ကူးပြောင်းခြင်းက အံ့လောက်ဖွယ်ရာတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က ၁၉၉၂ ခုနှစ်မှ စတင်ပြီး စင်ကာပူနိုင်ငံ၏ အထင်ကရ Molecular and cell biology သုတေသနတက္ကသိုလ်မှာ Ph.D ဘွဲ့ရ ပါမောက္ခနှင့် (PI) Principal Investigator ဖြစ်ခဲ့သည်။ စီမံအုပ်ချုပ်ရေး သစ် ရောက်ရှိလာပြီး မကြာခင်မှာပင် လက်တွေ့စမ်းသပ်ခန်းများ ပိတ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်၏ ဓာတ်ခွဲခန်းက ပထမအသုတ်မှာ ပါသွားခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်နှင့် စာချုပ်ထားသော ကျွန်တော်၏ အလုပ်မှာ ၂၀၀၈ ခုနှစ် မေလမှာ ဆုံးခန်းတိုင်ခဲ့သည်။

အစမှာ အမြစ်တွယ်နေပြီဖြစ်သော ယုံကြည်ချက်များကို စိန်ခေါ်ခဲ့ သည်ကို လက်ခံရန် ခက်ခဲခဲ့သည်။ အလုပ်ဖြုတ်ခံရမည့်အစား ရာထူးတိုး ရန်ကို မျှော်လင့်နေသောအချိန် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၏ ဓာတ်ခွဲခန်းမှာ နိုင်ငံအသီးသီးက လက်ခံခြင်းကို ရခဲ့ပြီး အရေးကြီးသော စမ်းသပ်ချက် များကိုလည်း တီထွင်မှု လက်ဦးခဲ့သည်။ ထိုသို့ သိပ္ပံနည်းပညာ အောင်မြင် မှုများနှင့်အတူ အရည်အသွေးမီသော Ph.D ကျောင်းသားများကို မွေးထုတ် ရာတွင်လည်း အအောင်မြင်ဆုံး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခုထက်တိုင် ကျွန်တော် ဂုဏ်ယူနေမိဆဲ ဖြစ်သည်။ ၁၆ နှစ်တိုင် မြှုပ်နှံထားခဲ့ရသော လုပ်ငန်း အထွတ်အထိပ်အရောက်မှာ အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော်၏ အသက်အရွယ်မှာ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်ခြင်းက အိပ်မက်

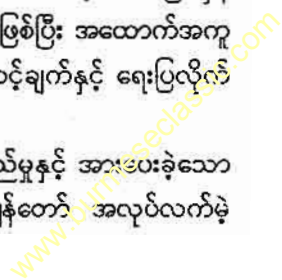

ဆိုးတစ်ခုကဲ့သို့ ခံစားရသည်။ တခြားသော လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များက တခြားတိုင်းပြည်များသို့ ထွက်ခွာသွားကြပြီး အလုပ်အကိုင်သစ် ရှာကြသည်။ ကျွန်တော်ကမူ မိသားစုကြောင့် ထွက်ခွာသွားဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ စင်ကာပူမှာ အလုပ်ရဖို့ အပူတပြင်း ရှာဖွေခဲ့ရသည်။ တက္ကသိုလ်များ၊ နိုင်ငံပိုင်ဌာနများ၊ ကုမ္ပဏီများ၊ အဖွဲ့အစည်းများသို့ လျှောက်လွှာများ တင်ခဲ့သည်။ အကြောင်းကြောင်းများကြောင့် အလုပ်မရခဲ့ပါ။ ထို့နောက် ကမ္ဘာ့စီးပွားရေးကပ် ဆိုက်လာသောအခါ အလုပ်ရှာခြင်း မျှော်လင့်ချက်များ အဆုံးသတ်သွားခဲ့သည်။ ၂၀၀၈ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလမှာ တက္ကစီဒရိုင်ဘာလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်က တက္ကစီလုပ်ငန်းက လူအများအားကိုးရာ ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် လေ့ကျင့်ရေးသင်တန်းတက်ရန် ဒေါ်လာ ၂၈၀ ပေးသွင်းခဲ့သည်။ စင်ကာပူမှာ တက္ကစီဒရိုင်ဘာ လိုင်စင်ရထားသူ တစ်သိန်းရှိကြောင်း သိရသည်။ လူဦးရေတစ်ရာမှာ သုံးယောက်က တက္ကစီ မောင်းနေကြရသည်။

၂၀၀၉ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလမှာ လိုင်စင်ရခဲ့ပြီး အသက်မွေးမှု လုပ်ငန်းအသစ် စတင်ခဲ့သည်။ ၆ လစာချုပ်နှင့် ကားငှားခွင့်ရသည်။ မှတ်တမ်းများမှာ စီးသူမရသည့်အချိန်များမှာ ရေးမှတ်ထားပြီး မှတ်မိသလောက် ပြန်လည်ရေးသားခဲ့သည့် တကယ့်အဖြစ်မှန်များသာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ စာဖတ်သူများကို စင်ကာပူရှိ တက္ကစီ ဒရိုင်ဘာ လက်သစ်တစ်ဦး၏ ကိုယ်တွေ့မှတ်တမ်းများကို မျှဝေပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ရေးပြခဲ့သည့် အမြင်များနှင့် အတွေ့အကြုံများသည် အရေးမပါဘဲ သေးနပ်နေမည်ဖြစ်သော်လည်း တကယ့်ဘဝအဖြစ်မှန်များသည် စာဖတ်သူများအတွက် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဖြစ်ပြီး အထောက်အကူအဖြစ် အမြင်သစ်များကို ရရှိမည်ဆိုသော မျှော်လင့်ချက်နှင့် ရေးပြလိုက်ပါသည်။

နောက်ဆုံးအနေနှင့် ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်မှုနှင့် အားပေးခဲ့သော မိသားစုကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ သူတို့က ကျွန်တော် အလုပ်လက်မဲ့

တက္ကစီဒရိုင်ဘာတစ်ဦး၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း

၁၃

ဖြစ်ပြီး စိတ်ဓာတ်ကျ သောကရောက်နေချိန်မှာ အမြဲတမ်း ဘေးနားမှာ အားပေးခဲ့ကြပါသည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်၏အလုပ်မှာ ပြုလုပ်မိသည့် အမှားများကို နားလည်စွာ၊ ကြင်နာစွာ၊ ယဉ်ကျေးစွာ ဆက်ဆံပေးခဲ့ကြသော ဖောက်သည်များကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ဆက်လက် ကြိုးစားလုပ်ကိုင်နိုင်ရန် အားများ ပေးခဲ့ကြပါသည်။

Cai Mingjie, Ph.D

ဝတ်စုံ

Day One

ဒီနေ့ ကားသွားယူတယ်။ Toyota Crown ဖြစ်တယ်။ တက္ကစီကုမ္ပဏီက ဒီ မော်ဒယ်ကို အုပ်စု နှစ်စု ခွဲထားတယ်။ သုံးနှစ်သက်တမ်းရှိတဲ့ ကားတွေနဲ့ သုံးနှစ်က ငါးနှစ်သက်တမ်းရှိတဲ့ကားတွေ ဖြစ်တယ်။

ပထမအုပ်စုထဲက ငှားရင် တစ်နေ့ကို ၉၃ ဒေါ်လာ သွင်းရတယ်။ ဒုတိယ အုပ်စုဆိုရင် ၇၇ ဒေါ်လာ ပေးရတယ်။ ကျွန်တော်က ဈေးသက်သာတာ ကို ယူလိုက်တယ်။

ငှားခ ဈေးသက်သာပေမယ့် ကျွန်တော့်အတွက် ငွေရှာရ ခက်ခဲမယ် ဆိုတာ သိနေတယ်။ နေ့စဉ်လိုလို စီးပွားရေးမကောင်းတဲ့ သတင်းတွေပဲ ကြားနေရတယ်။ တက္ကစီ ရပ်နားရာနေရာတွေမှာ စီးမယ့်သူတွေကို တန်းစီ စောင့်နေတဲ့ ကားတန်းတွေကို တွေ့နေရတယ်။ ကားတန်းတွေက အရှည် ကြီးပဲ။ တက္ကစီစီးကြတဲ့စာရင်း ထုတ်ပြန်တာကိုကြည့်ရင် အကြီးအကျယ် ကျဆင်းနေတာကို တွေ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြိုးစားဖို့ ကျွန်တော် စိတ်ပိုင်း ဖြတ်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ သုံးနှစ်နဲ့ ကိုးလ သက်တမ်းရှိတဲ့ကားက ၃၄၆,၈၀၀ ကီလိုမီတာ သွားထားပြီးသားပါ။ စင်ကာပူမှာ မိသားစု ကားဟစ်စင်း နှစ်သုံးဆယ် စီးခဲ့တာနဲ့ ညီမျှတယ်။ သူ့သက်တမ်းထက်လို့ ပိုပြီး အိုနေ

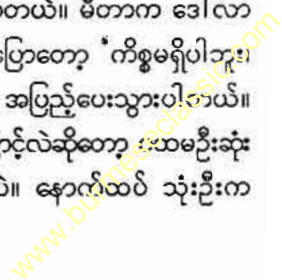
www.burmeseclassic.com

သလိုပါပဲ။ အသံတွေထွက်နေပြီး မောင်းရတာလည်း နှေးကွေးလေးကန်နေတယ်။

ကားထားရာဌာနက ထွက်လာပြီး လူရှင်းနေတဲ့ လမ်းလေးရဲ့ ဘေးမှာရပ်လိုက်ပြီး ဘယ်ကို သွားရမလဲလို့ စဉ်းစားလိုက်တယ်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က လေဟာပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း စိတ်ထဲက ခရီးသည်တွေကို ဝန်ဆောင်မှုပေးဖို့ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးတဲ့အတွက် ကြောက်ရွံ့နေမိတယ်။ လမ်းတွေ၊ အဆောက်အအုံတွေကို မကျွမ်းကျင်သေးတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ရဲ့အားနည်းချက်ကို စိတ်ပျက်နေမိတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ အသက်ပြင်းပြင်းရှူလိုက်ပြီး မောင်းထွက်ခဲ့ရင်း 'ဒီနေ့ဟာ ငါ့ဘဝရဲ့အစပဲ ဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်' လို့ ပြောမိပါတယ်။

မြို့ထဲကို မောင်းသွားတယ်။ Outram Park MRT ဘူတာရုံ တက္ကစီရပ်နားရာနေရာက ပထမဦးဆုံး ဖောက်သည် ရခဲ့တယ်။ သူက Tan Boon Liat အဆောက်အအုံကို သွားချင်တယ်လို့ ပြောတော့ ကျွန်တော် စိတ်သက်သာရာ ရသွားပါတယ်။ အဲဒီနေရာက တက္ကစီဒရိုင်ဘာ လိုင်စင်ရဖို့ အစမ်းမောင်းပြရတဲ့ အဓိကနေရာဖြစ်တယ်။ တက္ကစီစတင်နဲ့လည်း သိပ်မဝေးပါဘူး။ ခရီးသည်က သူဟာ ဖိလစ်ပိုင်က လာတာဖြစ်ကြောင်းနဲ့ ကင်မရာရောင်းတဲ့ဆိုင်ကို သိသလားလို့ မေးပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဒီနေ့မှ စမောင်းတာဖြစ်လို့ သိပ်မသိပါဘူးလို့ ပြောတော့ သူက ကိစ္စမရှိပါဘူးလို့ ပြောတယ်။ အဲဒီနားရောက်တော့ ပြဿနာ တက်ပါတယ်။ Tan Boon Liat အဆောက်အအုံက တစ်လမ်းသွား လေးလမ်းနဲ့ ဝိုင်းရံထားတော့ ဝင်ပေါက်ကို မသိပါဘူး။ Holiday Inn ဟိုတယ်ကိုရောက်တော့ ကျွေ့မယ်အလုပ်မှာ ဝင်ပေါက်ဂိတ်ကို တွေ့လိုက်တယ်။ မိတာက ဒေါ်လာ ၄.၆၀ ပြပါတယ်။ သူ့ကို ၃.၆၀ ပဲ ပေးပါလို့ ပြောတော့ 'ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျားလည်း အချိန်ကုန်တာပါပဲ' လို့ ပြောပြီး အပြည့်ပေးသွားပါတယ်။

အစကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒါပထမဦးဆုံး ခရီးသည်က သဘောကောင်းတဲ့သူ ဖြစ်လို့ပါပဲ။ နောက်ထပ် သုံးဦးက

လည်း သူတို့သွားမယ့် နေရာတွေကို သိကြတော့ သူတို့ညွှန်ရာကို ပို့ရတာ ဖြစ်လို့ ဘာအခက်အခဲမှ မတွေ့ရပါဘူး။

ညနေ ၆ နာရီထိုးတော့ ကျွန်တော် စိတ်ဖိစီးမှုတွေ များသွားတဲ့ အတွက် မိသားစုနဲ့ ညစာစားဖို့ အိမ်ပြန်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ဇနီးက အမြဲတမ်း အားပေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရှစ်နှစ်အရွယ် သားလေး အတွက်တော့ စိတ်ပူမိတယ်။ ကျွန်တော် အလုပ်မရှိတော့တာကို သူ့ကို မပြောရသေးပါဘူး။ သူ လိုက်လာပြီး ကွန်ပျူတာဂိမ်းတွေ ကစားတတ်တဲ့ သူ့အဖေရဲ့ ခမ်းနားတဲ့ရုံးခန်းမှာ အလုပ်မလုပ်ရတော့ဘူးဆိုတာ သူ မသိရှာ ပါဘူး။ တက္ကစီမောင်းသမား ဖြစ်တာကိုလည်း သူ မသိပါဘူး။ သူ ဘယ်လို ခံစားရမလဲဆိုတာ ကျွန်တော် မတွေးတတ်ပါဘူး။

တက္ကစီကားအိုလေးကို မောင်းပြီး အိမ်ပြန်လာတာကို သူ ဘယ်လိုမှ မခံစားရဘူးဆိုတာ မြင်ရတော့ ကျွန်တော် ဝမ်းသာသွားတယ်။ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာကို သေသေချာချာ နားလည်ဖို့ ငယ်သေးလို့ပါပဲ။ သူ ပျော်နေသရွေ့ ကျွန်တော်လည်း ပျော်မှာပါပဲ။ ကျွန်တော် ဂရုစိုက်တာ ဒါပါပဲ။

ဘေးအန္တရာယ်များပြင်းပွင့်
ပထမဆုံးအခန်းကဏ္ဍ

**Broken Barrier and Two
Unforgettable Customers**

ဒီနေ့ ပထမဆုံးခရီးသည်က Pan Pacific ဟိုတယ်နားမှာ တက်လာတဲ့ လူငယ် တစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ သူက AYE က တစ်ဆင့်ဖြတ်ပြီး Jurong ကိုသွားဖို့ ပြော ပါတယ်။ သူ့နေတဲ့ ကွန်ဒိုဝင်ပေါက်ကို ရောက်

တဲ့အခါ ဂိတ်မှာ ဗင်ကားတစ်စင်း ရပ်နေပြီး အစောင့်က ကားနံပါတ်ကို ရေးမှတ်နေပါတယ်။ ဗင်ကားဝင်သွားတော့ အစောင့်နားကို ထိုးရပ်လိုက်ပါ တယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ခရီးသည်က Mr.L ပဲ ခေါ်ကြပါစို့။ အသားညိုညို အမျိုးသမီးဂိတ်စောင့်ကို လက်ပြလိုက်တော့ သူက မှတ်မိသွားပြီး ဝင်ဖို့ လက်ပြလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ဝင်သွားတော့ ဗင်ကားဝင်သွားတုန်းက မ,တင်ထားတဲ့ အတားအဆီးက ရုတ်တရက် ကျလာတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ ကားခေါင်မိုးမှာ တပ်ဆင်ထားတဲ့ ကြော်ငြာပြားကြောင့် အတားအဆီးအတံ က ကောက်သွားတယ်။ ဂိတ်စောင့်က မန်နေဂျာကို လှမ်းခေါ်လိုက်တော့ ရုံးခန်းထဲက အသက် ၂၀ ကျော် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထွက်လာတယ်။ Mr.L က ကားခပေးပြီး ဆင်းသွားပါတယ်။ မန်နေဂျာကိုမြင်တော့ ပြန်ပြီး လှည့်လာပါတယ်။

‘စိတ်မပူနဲ့၊ ခင်ဗျားအပြစ်မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် သက်သေလိုက် ပေးမယ်’ လို့ ပြောပါတယ်။ ဂိတ်စောင့်က ရှင်းပြတာကို နားထောင်နေတဲ့

www.burmeseclassic.com

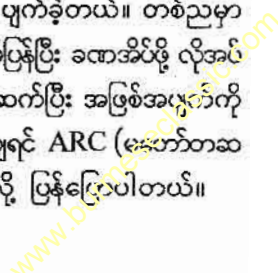
မန်နေဂျာဆီကို ကျွန်တော်တို့ သွားပြီး Mr.L က တက္ကစီက အစောင့်က ခွင့်ပြုလို့ ဝင်လိုက်တာဖြစ်လို့ သူ့မှာ တာဝန်မရှိဘူးလို့ ပြောတယ်။

မန်နေဂျာက သူ့ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ အစောင့်တဲထဲကို ဝင်ပြီး မှတ်တမ်း တင်ထားတဲ့ ဗွီဒီယိုကို ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဝင်လိုက်သွားပြီး အတူတူကြည့်ကြတယ်။

ပြီးတဲ့အခါ အဲဒီမိန်းကလေးက ကျွန်တော့်ဘက်ကို လှည့်ပြီး 'ဗွီဒီယို ထဲမှာ အစောင့်က လက်ပြတာ မမြင်ရဘူး။ ရှင်နဲ့ ရှင်ကားကုမ္ပဏီက လျော်ပေးရမယ်။ ဒါဟာ ရှင်အပြစ် သက်သက်ပဲ' လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူ လက်ပြတာကို ဗွီဒီယိုထဲမှာ မမြင်ပါဘူး။ ကင်မရာ ထဲမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ တက္ကစီက သူ့ကို ကွယ်နေလို့ ဖြစ်ပါတယ်။ သူက 'ဘယ်ကုမ္ပဏီကလဲ၊ တရားဝင်လိုင်စင်ရှိလို့လား၊ ကျွန်မကို ပြပါ' ပြောလို့ ထုတ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ သူက ရေးမှတ်နေတယ်။

Mr.L က ပြောတာကို အရေးမထားလို့ စိတ်တိုပြီး ကျွန်တော့်မှာ အပြစ်မရှိကြောင်း ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ကန့်ကွက်ပါတော့တယ်။ အုပ်ချုပ်မှုဌာနက ကုန်ကျစရိတ်ကို တာဝန်ယူပါ။ အပြစ်မရှိတဲ့လူကို ဘာလို့ အနိုင်ကျင့်ရသလဲလို့ ပြောပါတယ်။ 'ရှင်မှာ ကုမ္ပဏီရဲ့ အာမခံ ရှိသလား' မေးတော့ 'ကျွန်တော် မသိဘူး၊ ကျွန်တော်က လူသစ်၊ အခုမှ ကားထွက် တာ နှစ်ရက်ပဲ ရှိသေးတယ်' လို့ ဖြေလိုက်မိတာကို နောင်တရသွားတယ်။

အမျိုးသမီးက Mr.L ကို ဘယ်လိုလဲဆိုတဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်လိုက် တယ်။ တစ်နာရီလောက်ကြာမှ ပြန်ခွင့်ရတယ်။ ဒီအဖြစ်က ဘယ်လောက် ကုန်ကျမှာလဲဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ခေါင်းတွေ ရှုပ်လာပြီး ခြေကုန်လက်ဖန်းဖြစ်သွား တယ်။ ကျန်ခဲ့တဲ့ ညတွေကလည်း အိပ်ရေးတွေ ပျက်ခဲ့တယ်။ တစ်ညမှာ နှစ်နာရီ သုံးနာရီလောက်ပဲ အိပ်ပျော်ခဲ့ပါတယ်။ အိမ်ပြန်ပြီး ခဏအိပ်ဖို့ လိုအပ် လာတယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကုမ္ပဏီကို ဖုန်းဆက်ပြီး အဖြစ်အပျက်ကို Hot Line ကနေ တင်ပြလိုက်တယ်။ တနင်္လာနေ့ကျရင် ARC (အောက်တဆ မှုတွေ တင်ပြတဲ့နေရာ) မှာ လာပြီး တင်ပြပါလို့ ပြန်ကြော်ပါတယ်။

ညနေ လေးနာရီလောက်မှာ အိပ်မပျော်တဲ့အတူတူ ပြန်ပြီး ထွက်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ Buangkok ဆေးရုံမှာ အသက် ၂၀ ကျော်အရွယ် သူနာပြု ဖြစ်ဟန်တူတဲ့ အမျိုးသမီးက တက်လာပြီး 'ဦးလေး၊ ကျွန်မကို Sin Ming ကို ပို့ပေးပါ' လို့ဆိုတော့ Sin Ming ကို ဘယ်လို သွားရမလဲ ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ ဒရိုင်ဘာအသစ်ဖြစ်လို့ လမ်းမသိတာကို တောင်းပန်လိုက်တယ်။ သူက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပါတယ်။ အသစ်အနေနဲ့ ဘယ်လို ခက်ခဲပြီး စိတ်ရှုပ်စရာ ကောင်းမလဲဆိုတာ နားလည်နိုင်ပါတယ်လို့ ပြောတယ်။ 'Upper Thomson ကို ပို့ပေးရင် ကျွန်မ လမ်းပြနိုင်ပါတယ်' လို့ ပြောတော့ ကျွန်တော် ပျော်သွားပါတယ်။ Upper Thomson က လမ်းမကြီးဖြစ်လို့ လမ်းညွှန်ဆိုင်းဘုတ် ရှိမှာ ဖြစ်တဲ့အတွက် ပြဿနာ မရှိနိုင်ဘူးလို့ ယုံကြည်လိုက်တယ်။ လမ်းဆုံကို ရောက်တော့ ဘယ်ဘက်ကို ကွေ့ရမလဲလို့ မေးတဲ့အခါ သူက အမှတ်အသားတွေကို မမှတ်မိတဲ့အတွက် တုံ့ဆိုင်းနေပြီးမှ 'ညာဘက်ကို သွားကြည့်ကြရအောင်' လို့ ပြောတဲ့အတွက် ဆက်မောင်းလာတဲ့အခါ လမ်းမှားနေပြီဆိုတာ သတိပြုမိပြီး U-turn ကွေ့ဖို့ ပြောတယ်။ နောက်ဆုံး သူ သွားလိုတဲ့နေရာကို ရောက်တဲ့အခါ ဒေါ်လာ တစ်ဆယ် ကျသွားတယ်။ ကျွန်တော်က တောင်းပန်လိုက်ပြီး ခြောက်ဒေါ်လာ ပဲ ပေးဖို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူက အပြည့်ပဲပေးပြီး 'ဦးလေး အဆင်ပြေပါတယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့' လို့ ပြောသွားပါတယ်။

သူ့အပေါ်မှာ အကြွေးတင်သွားသလို ခံစားရတယ်။ သူ ယူမသွားတဲ့ လေးဒေါ်လာကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ရဲ့ နားလည်ပေးမှုနဲ့ စိတ်ထား ကောင်းလေးကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် လမ်းမသိဘူးလို့ ပြောတုန်းက တခြားတက္ကစီဒရားလို့ရပေမယ့် ကျွန်တော့်ကားကိုပဲ ငှားခဲ့တယ်။ နောက်မှာ သုံးစီးလောက်ရှိပေမယ့် သူက ကျွန်တော့်ကို အခွင့်အရေးပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒီအဖြစ်မျိုးက အသေးအဖွဲ့ကိစ္စလေးတွေကို ဆောင်ရွက်ပေးတာက သင်မသိပေမယ့် တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ နေ့စဉ်ဘဝမှာ အကျိုးသက်ရောက်သွားတတ်တယ်ဆိုတာကို ပြသပါတယ်။

ခင်တာငါ တက္ကစီတပ်ကြီး

The Singapore Army of Taxis

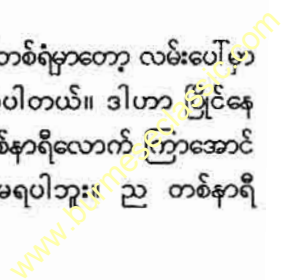

နေ့ခင်းဘက်မှာ မိုးက သဲကြီးမဲကြီးရွာနေတယ်။ တက္ကစီလုပ်ငန်းအတွက် ကောင်းမွန်တယ်လို့ ဆိုကြပေမယ့် မိုးကြောင့် ကျွန်တော်အကျိုး မခံစားရဘူး။ ခရီးသည် အနည်းငယ် ရပေမယ့် ခရီးတိုလေးတွေ ဖြစ်တဲ့အတွက်

ဝင်ငွေနည်းပါတယ်။ ညစာစားချိန်အထိ နေ့စဉ်ပေးသွင်းရတဲ့ ငှားရမ်းခအတွက် ငွေမပြည့်သေးပါဘူး။

ညဘက်မှာ ကံကောင်းမလားလို့ ၁၁:၃၀ မှာ ပြန်ထွက်ခဲ့တယ်။ အတော်ကြာအောင် လှည့်ပတ်မောင်းပေမယ့် စီးမယ့်သူ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ခဲ့ပါဘူး။ ညသန်းခေါင် ကျော်ရင် အပိုကြေး ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း တောင်းနိုင်တာကြောင့် မြို့ထဲက တက္ကစီတိုင်း ထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်နေသလား ထင်ရတယ်။ အငှားကား ၂၄၀၀၀ ကျော်တယ်လို့ သိရတယ်။ လမ်းတွေမှာ တက္ကစီအလွတ်တွေနဲ့ ပြည့်နေတယ်။ ကားတွေက ပျားအုပ်ကြီးလို ထွက်လာပြီး မီးနီတော့ ရပ်ကြပြီး မီးစိမ်းတော့ တစ်စီးနဲ့တစ်စီး ပြိုင်မောင်းကြတော့တယ်။

တကယ်တော့ အကျိုးမရှိပါဘူး။ တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ လမ်းပေါ်မှာ စောင့်နေတဲ့ တစ်ယောက်လောက် တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ ဒါဟာ ပြိုင်နေကြတဲ့ ပျားတွေအတွက် ဆုလာဘ်ကြီးပါပဲ။ နှစ်နာရီလောက် ကြာအောင် လှည့်ပြီး မောင်းနေပေမယ့် တစ်ယောက်မှ မရပါဘူး။ ည တစ်နာရီ

တက္ကစီဒရိုင်ဘာတစ်ဦး၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း

၂၀

ငါးဆယ်မှာ အိမ်ပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ စပြီး မောင်းကတည်းက သုံးရက် ရှိပါပြီ။ ဝင်ငွေကတော့ ငှားခ မိရုံပါပဲ။ ဆီဖိုး မပါသေးပါဘူး။ ဒါကလည်း ပထမနေမှာ အငှားခ မပေးရသေးလို့ပါဘဲ။ ကျွန်တော် ဒီထက်ပိုပြီး အလုပ် လုပ်ရလိမ့်မယ်။

ငရဲတွဲတ တျားပြီး
လူငွဲတ ဖြင့်လာသည့်

Water Goes Lower,
Man Goes Higher

မနက်မှာ ပထမဦးဆုံးအလုပ်က
Accident Reporting Center ကို သတင်း
သွားဖို့ဖို့ ဖြစ်တယ်။ ဗျူရိုကရက်တို့ လုပ်နည်း
လုပ်ဟန်ကြောင့် သုံးနာရီကျော် ကြာသွား
တယ်။ စင်တာဆိုပေမယ့် အခန်းကျဉ်းကျဉ်း

ဖြစ်ပြီး မတော်တဆမှုများ ဖြစ်လာကြတဲ့ ယာဉ်မောင်းများနဲ့ ပြည့်ကျပ်
နေတယ်။ အထဲမှာ ထိုင်ဖို့မဆိုထားနဲ့ ရပ်ဖို့တောင် နေရာမရှိလို့ အပြင်မှာ
စောင့်နေရတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အလှည့်ရောက်တော့ ဖြည့်စရာတွေ ရေးဖြည့်
ပြီး အရာရှိတစ်ယောက်က စစ်ဆေးပါတယ်။ ခရီးသည်က ကျွန်တော့်ဘက်
က သက်သေလိုက်ပေးပါလိမ့်မယ်လို့ ပြောတော့ သူ့ဆီက ထွက်ဆိုချက်ကို
စာနဲ့ရေးတာ ရနိုင်မလား မေးတယ်။ Mr.L က ဖုန်းနံပါတ်ပေးထားတဲ့
အတွက် ရေးပေးလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ထားပါတယ်။

သူက ချက်ချင်းပဲ ရေးပေးပါမယ်လို့ အကြောင်းပြန်တယ်။ ဒါကြောင့်
ကျွန်တော့်ရဲ့ E.mail လိပ်စာ ပေးလိုက်တယ်။

ညသန်းခေါင်လောက်မှာ HDB အိမ်ရာစီမံကိန်း ဆောက်လုပ်နေ
တဲ့ အဝင်ပေါက်မှာ လူရွယ်တစ်ယောက်က ကားကိုတားပြီး Mandarin
တရုတ်စကားနဲ့ သေတ္တာပုံးတွေ သွားယူမှာဖြစ်လို့ စောင့်ဖို့ ပြောပါတယ်။
ပစ္စည်းတွေ တင်ပြီးတဲ့အခါ Geylang ကို သွားဖို့ ညွှန်တယ်။ စင်ကာပူ

တက္ကစီဒရိုင်ဘာတစ်ဦး၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း

R

ရဲ့ နာမည်ကြီး Red Light လို့ခေါ်တဲ့ နယ်မြေ ဖြစ်ပါတယ်။ လမ်းမှာ Geylangမှာ ဒိဗုံးတွေက ဘာလုပ်မှာမို့လဲ မေးတော့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ ခဏသွားနေမှာဖြစ်လို့ ပြောင်းလာတာဖြစ်ကြောင်း ပြောတယ်။ သူ့ရဲ့ လေသံကို ခန့်မှန်းမိပြီး ဘယ်မြို့က လာတာလဲလို့ မေးကြည့်တယ်။ ကျွန်တော် တို့မြို့ကဆိုတာ သေချာပါတယ်။ သူက စင်ကာပူကို လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်က ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ရောက်လာကြောင်းနဲ့ လခကောင်းတဲ့ တခြားအလုပ်တစ်ခုရဖို့ ထွက်လာကြောင်း ပြောပြတယ်။ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းက ဘယ်လောက်ရလို့လဲလို့ မေးကြည့်တော့ တစ်နေ့ကို ဒေါ်လာငါးဆယ်ရကြောင်း သိလိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော်က သက်ပြင်းချပြီး 'ကိုယ့်လူရေ၊ ငါ ဒီကားကို တစ်နေ့မောင်းတာထက်ကို မင်းက ပိုရပါသေးတယ်' လို့ ပြောတော့ သူက 'ရေတွေက ကျသွားပြီး၊ လူကတော့ မြင့်တက်လာတယ်' ဆိုတဲ့ တရုတ်စကားပုံကို ပြောလိုက်တယ်။ သူ ဆင်းသွားပြီးနောက် 'လူတွေက မြင့်တက်လာတယ်' ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို စဉ်းစားမိတယ်။

လူအများအဖို့တော့ လစာတွေ မြင့်တက်လာတာ၊ ပညာတွေ တိုးတက်လာတာ၊ ဘဝအဆင့်အတန်းတွေ မြင့်မားလာတာ၊ ကြီးနိုင်ငယ်ညည်း နိုင်ရာ စားဘဝတွေ ကြီးထွားလာတာလို့ပဲ သတ်မှတ်ကြပါလိမ့်မယ်။ ဒါဟာ လူတစ်ယောက်ဘဝရဲ့ တန်ဖိုးဖြစ်စဉ် လမ်းကြောင်းပေပဲ။

ကျွန်တော်က ပါမောက္ခဘဝကနေ တက္ကစီဒရိုင်ဘာအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားခြင်းကတော့ 'လူတွေက မမြင့်တက်လာတယ်' ဆိုတဲ့ ဆိုရိုးသာမကနဲ့ တော့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က မတူညီတဲ့ အတွေးနဲ့ ကြည့်မိတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကြီးနိုင်ငယ်ညည်းစနစ်အပေါ်မှာ ရောက်နေတဲ့သူတွေက အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်အောင် လုပ်ဆောင်နိုင်ကြတယ်။ သူတို့လုပ်ဆောင်လိုက်တာက ကျွန်တော်ကို မြင့်တဲ့နေရာကိုရောက်အောင် တွန်းတင်လိုက်တာပါပဲ။ သူတို့ရဲ့ ကစားကွက်တွေထဲမှာ ကျွန်တော် ရှင်သန်မနေရတဲ့ နေရာဖြစ်တဲ့ နယ်နိမိတ်

အသစ်တစ်ခုဆီကို ဖြစ်ပါတယ်။ နိမ့်သလား၊ မြင့်သလားဆိုတာကတော့ ကျွန်တော် ယူချင်သလို ယူလို့ ရပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်စေ အခုလို တက္ကစီ ဒရိုင်ဘာဘဝကို အရင်က ပါမောက္ခဘဝမှာ နေခဲ့ရတဲ့ ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ထက် ပိုပြီး ပျော်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ရေဒီယို ဖွင့်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော် နှစ်သက်တဲ့ Michael Buble ရဲ့ Feeling Good သီချင်း၊ အိမ်အပြန်လမ်းမှာ သီချင်းလေးကို ညည်းရင်း ပြန်ခဲ့တယ်။

ဒီနေ့ကတော့ ကားမောင်းရတာ အရှည်ကြာဆုံးနေ့ပါပဲ။ မနက် ၉:၃၀ က ထွက်ခဲ့တာ ည ၂:၃၀ မှ ပြန်ရောက်တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ အမြတ်ရခဲ့တယ်။ တစ်နေ့ တာ လုပ်အားခ ဒေါ်လာ ၁၁၀ ရမှ ကား ငှားခနဲ့ ဆီဖိုး တွက်ခြေကိုက်မယ်လို့ တွက်ဆထားခဲ့တယ်။ ဒီနေ့တော့ ဒေါ်လာ ၁၇၀ ရခဲ့တဲ့အတွက် ဒေါ်လာ ၆၀ အမြတ်ရခဲ့ပြီပေါ့။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ပျော်ပါတယ်။

တံဝတောင်းသဘင်္ဂ

An Unlucky Day

ဒီနေ့က ကျွန်တော့်အတွက် ကံမကောင်း
တဲ့နေ့ ဖြစ်တယ်။

မနက်မှာ Accident Reporting
Center က သတင်းပို့ဖို့ လှမ်းခေါ်တယ်။
ကွန်ဒိုက ရိုက်ထားတဲ့ ဗွီဒီယိုကို ပြတယ်။

ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ရတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ အစောင့်က လက်ပြပြီး ဝင်ခွင့်ပြုတာက
ကားနဲ့ကွယ်နေလို့ မမြင်ရပါဘူး။ အတားအဆီးတန်းကြီးက ကားခေါင်မိုးပေါ်
ကို ပြုတ်ကျပြီးတာတောင် ကားက ဆက်မောင်းနေတာ တွေ့ရတယ်။ ကားထဲ
က အနေအထားရဲ့ တန်းပြုတ်ကျတာကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မမြင်နိုင်
ပါဘူး။ ကံတရားက ကျွန်တော့်ဘက်မှာ မရှိပါဘူး။ အရာရှိက ပျက်စီးမှုကို
ကျွန်တော်က ပေးလျော်ရမယ်၊ ဒေါ်လာ ၅၀၀ လို့ တွက်ချက် သတ်မှတ်
လိုက်ပါတယ်။

‘ကျွန်တော့်သက်သေကကော’ လို့ မေးလိုက်တယ်။ Mr.L ရဲ့
သက်သေထွက်ချက်က ခင်ဗျားကို သက်သက် ဘက်လိုက်ပြီး ကာကွယ်ထား
တာပဲ။ ဗွီဒီယိုက သက်သေအဖြစ် ထင်ရှားနေပြီဖြစ်လို့ အသုံးမဝင်တော့
ဘူး။ ပြီးတော့ သူတို့က အစောင့်လက်ပြတာဟာ ခရီးသည်ကို နှုတ်ဆက်
တာသာဖြစ်ကြောင်း ငြင်းဆိုနိုင်တာပဲလို့ ပြောလိုက်တော့ ‘ကောင်းပါပြီ
ကျွန်တော် ပေးပါ့မယ်’ လို့ ပြောပြီး တစ်ခါတည်း ထွက်လာခဲ့တယ်။

www.burmeseclassic.com

နေ့ခင်းဘက်မှာ လူလတ်ပိုင်း အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို Orchard လမ်း Centerpoint ကို Ang Mo Kio အထိ လိုက်ပို့ဖို့ CTE လမ်းမကြီး အတိုင်း မောင်းခဲ့တယ်။ Orchard လမ်းကို ဝင်ဖို့ ပြိုင်နှစ်ခုရှိတယ်။ ပထမက Cairnhill Circle ဖြစ်ပြီး Orchard လမ်းကို ချက်ချင်းရောက်တယ် ဆိုတာ သိပေမယ့် သေချာချင်တယ်။ သူ့ကို နောက်ကြည့်မှန်ထဲက ကြည့် လိုက်တော့ ခံစားမှုမရှိတဲ့ မျက်နှာလို့ ခန့်မှန်းနိုင်ပါတယ်။ အမှားတစ်ချက်မှ သည်းခံမှာ မဟုတ်တာ သေချာပါတယ်။

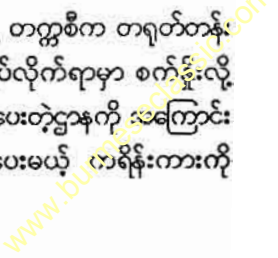
‘ကျွန်တော် Cairnhill အဝင်ပေါက်က ဝင်ရမလား’။ တည့်တည့် ဖြေရမယ့်အစား ‘Centerpoint ကို သွားမယ်လို့ ပြောပြီးပြီလေ’ လို့ အသံ ပြတ်နဲ့ ပြောလိုက်တယ်။ မဆီမဆိုင် မေးလို့ စိတ်တိုနေတဲ့ပုံပါပဲ။

ကျွန်တော်က တစ်ခဏ တွေ့ဝေမိပြီး မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတယ်လို့ ယူဆလိုက်မိတယ်။ ဒါဟာ အမှားပါပဲ။ Orchard လမ်း အဝင်ပေါက်ကို ဖြတ်လိုက်တာနဲ့ သူက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ ‘ကျွန်မ Centerpoint ကို သွားမယ် လို့ ပြောထားတယ်လေ။ Plaza Singapura ကို ဘာလို့ ပို့ရသလဲ’ လို့ အော်ဟစ်ပြောပါတော့တယ်။

ကျွန်တော်ရဲ့အပြစ် ဖြစ်နေတော့ တောင်းပန်ရုံပါပဲ။ သွားချင်တဲ့ နေရာရောက်ရင် ကားခကို ပေးချင်သလောက် ပေးပါလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ မိတာက ၁၃ ဒေါ်လာအပြင် ERP လို့ခေါ်တဲ့ (ERP = Electronic Road Pricing) လမ်းအသုံးပြုခ တစ်ဒေါ်လာ ပိုပါသေးတယ်။ အမျိုးသမီးက ရှေ့ခုံပေါ်ကို ဒေါ်လာတစ်ဆယ်တန်တစ်ရွက် ပစ်ချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်ပြီး ထွက်သွားပါတယ်။

တကယ့်ဒုက္ခက မလာသေးပါဘူး။

ညနေပိုင်း ကားရှုပ်တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်ရဲ့ တက္ကစီက တရုတ်တန်း လမ်းပေါ်မှာ ပျက်သွားပါတော့တယ်။ မီးနီလို့ ရပ်လိုက်ရာမှာ စက်နှိုးလို့ မရတော့ပါဘူး။ ချက်ချင်းပဲ ကားပျက်ရင် လာပြင်ပေးတဲ့ဌာနကို အကြောင်း ကြားလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ကားကို လာဆွဲပေးမယ့် ငါရိန်းကားကို

လေးဆယ့်ငါးမိနစ် စောင့်လိုက်ရပါတယ်။ မလာမချင်း ကားနောက်မှာ ထွက်ရပ်ပြီး တန်းစီနေတဲ့ ကားတွေကို လက်ပြုပြီး လမ်းရှင်းပေးရပါတယ်။ ကားတွေ၊ ဘတ်စ်တွေပေါ်က လူတွေက ကျွန်တော့်ကို ငုံ့ကြည့်သွားကြတယ်။ သူတို့ကို ပြန်မကြည့်မိဖို့ ကြိုးစားနေမိပါတယ်။

ကျွန်တော်ရဲ့ ဘဝတစ်သက်တာ အရှည်ကြာဆုံး လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အားလုံးခြုံလိုက်ရင်တော့ ဒီနေ့ဟာ လုံးဝကို အကျိုးရလဒ် မရှိတဲ့ နေ့ပဲ ဖြစ်ပါတော့တယ်။

အချိန်ဟာ ငွေလို ပြောနေကြတာ မကြာခဏ ကြားဖူးပါတယ်။ အခု ကျွန်တော် သေသေချာချာ သိသွားပါပြီ။ ကျွန်တော်ရဲ့ ကုမ္ပဏီနဲ့ ပတ်သက်လာရင် နေ့စဉ် မိနစ်တိုင်းကို ဒေါ်လာတွေ၊ ဆင့် (Cent)တွေနဲ့ တိုင်းတာ

နေပါတယ်။ နေ့စဉ် သူတို့က ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘဏ်စာရင်းထဲက ၇၇.၀၄ ဒေါ်လာကို လွှဲယူပါတယ်။ ကျွန်တော် နေမကောင်းလို့ ဖြစ်စေ၊ တခြား အကြောင်းနဲ့ အလုပ်မလုပ်နိုင်တာတွေက သူတို့နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော် လို တစ်ယောက်တည်း မောင်းနေရတဲ့သူအတွက် မမျှတပါဘူး။ နားဖို့အချိန်ကို ထိခိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နားတာ၊ မနားတာ၊ နေမကောင်းတာ၊ ကောင်းတာတွေက သူတို့အပူ မဟုတ်ပါဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့နေသားကျအောင် ကြိုးစားနေချိန်မှာ အဓိက သူတို့ မရပ်မနား သတိပေးနေတာက နေ့စဉ် ဘဏ်ထဲမှာ လွှဲယူဖို့ ငွေအလုံအလောက် ထည့်ထားဖို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

မနက်မှာ ဝပ်ရှော့ကို ဖုန်းဆက်ကြည့်တော့ နေ့လယ်ဆိုရင် အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလို့ ဆိုပါတယ်။ ကားပျက်သွားတဲ့အချိန်အတွက် ဘယ်လောက် လျော့ပေါ့ပေးမလဲဆိုတာ မေးမကြည့်တော့ပါဘူး။ ကားပြန်ရတဲ့အခါ ဘက်ထရီ လဲပေးထားတာ တွေ့ရတယ်။

ညနေ ငါးနာရီထိုးခါနီးမှာ Shenton Way က တက္ကစီရပ်နား ရာကနေ လူလတ်ပိုင်းအရွယ် အမျိုးသားတစ်ယောက် တက်လာတယ်။

www.burmeseclassic.com

Yio Chu Kangကို သွားလိုကြောင်း ပြောတယ်။ လမ်းတစ်လျှောက် စကားတွေ ပြောလာတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်အတွက် လူမှုရေးကိစ္စတွေကို စီမံဖြေရှင်းပေးတဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြောင်း သိရတယ်။ ခရီးဆုံးတော့ ၁၆ ဒေါ်လာကျတာကို ဒေါ်လာ ၂၀ ပေးသွားပါတယ်။ ကားပေါ်က မဆင်းခင်မှာ 'တက္ကစီ ဒရိုင်ဘာအများစုက ငါးနာရီထိုးတဲ့အထိ စောင့်ပြီးမှ ခရီးသည်တွေ တင်တယ်။ ခင်ဗျားကတော့ မစောင့်ပါလား' လို့ ပြောသွားပါတယ်။

ငါးနာရီကျော်ရင် ပေးရသလောက်ကို သူက ပေးသွားတာကို သတိထားမိတယ်။ စင်ကာပူမှာ ညနေ ငါးနာရီက သန်းခေါင်အတွင်းမှာ စီးရင်အပိုကြေး သုံးဒေါ်လာ ပေးကြရပါတယ်။ တော်တော် သဘောကောင်းတဲ့ လူပါပဲ။ သူက နောက်တစ်ခါ ဒီလို ရိုးအ မနေနဲ့လို့ ဆိုလိုချင်ဟန်တူပါတယ်။

ARC က အရာရှိက ဖုန်းဆက်ပြီး လျော်ပေးရမယ့်ငွေကို ဒေါ်လာ ၄၀၀ အထိ လျှော့ပေးမယ်။ ဒါဟာ သူ့ အတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်ပေးတာပဲ။ ငွေကိုအမြန်ဆုံး လာသွင်းပါ လို့ ပြောပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်ကြောင်းနဲ့ လာပြီး ရှင်းပါ့မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။

လေ့ကျင့်ရေးသင်တန်းကျောင်းမှာ သိကျွမ်းခဲ့တဲ့ ရောင်းရင်းတစ် ယောက်က သူ့ကားရဲ့မိတာကို သူ မသင်္ကာဘူးလို့ ပြောလာပါတယ်။ သူက တစ်နေ့ကို ဆယ်နာရီကျော် မောင်းရတယ်။ ကားငှားခကိုနုတ်ပြီး နှစ်ဆယ် သုံးဆယ်လောက်ပဲ ကျန်တယ်။ ဒါကြောင့် တစ်ခုခု မှားနေပြီ ထင်ကြောင်း တိုင်ပင်ပါတယ်။ စုံစမ်းကြည့်တော့ သူမောင်းနေတာက ဒေါ်လာ (၉၂) အမျိုးအစား ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော် ကားအမျိုးအစားကို ပြောင်း လိုက်ဖို့ အကြံပေးလိုက်တယ်။ ဒါမှ ဒေါ်လာ (၁၅) လောက် ပိုထွက်လာမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူက ကျွန်တော်ရဲ့ကား အခြေအနေကို မေးပြီး ကုမ္ပဏီကို ပြန်ပြောမယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

□

ထွက်ကြီးသည့်ဘဲ ထားခဲ့ပါ

Leave The Boat Untied

နေ့လယ်ဘက်မှာ မလေးမိသားစုက ကားကို ငှားတယ်။ (အမေရယ်၊ သမီးအပျို နှစ်ယောက်၊ သားလေးတစ်ယောက်) Upper Seran goon ကနေ Bedok Reservoir ကို သွားဖို့ပါပဲ။ ဘယ်လိုသွားရမလဲ ဆိုတာ

ကျွန်တော် မသိသလို သူတို့လည်း မသိကြပါဘူး။ အမေလုပ်သူက စိတ်ပူပန် ဟန် မတူပါဘူး။

‘ဘတ်စ်ကားနောက်ကိုသာ လိုက်သွားပါ။ အဲဒီကို ရောက်မှာပဲ’ လို့ ပျော်ပျော်ပဲ ပြောလိုက်တယ်။

‘ဘယ် ဘတ်စ်ကားလဲ’ လို့ မေးတော့ ‘ဘယ်ဘတ်စ်ကားပဲဖြစ်ဖြစ် ပေါ့’ လို့ ရယ်ပြီး ပြောတယ်။

လမ်းညွှန်ကိုမသိဘဲ ဘယ်ကားနောက်မှ လိုက်လို့ မဖြစ်ပါဘူး။ လမ်းညွှန်မြေပုံကို ကြည့်တော့မှ လမ်းသိသွားတယ်။ လမ်းမှာ သူတို့က မလေးလို ပြောလာကြတယ်။ ပြောလိုက် ရယ်လိုက်ကြနဲ့ပါပဲ။ သူတို့ရဲ့ ပျော်နေတဲ့စိတ်ကို ဘယ်အရာကမှ ဖျက်ဆီးလို့ ရမယ်မထင်ပါဘူး။ သူတို့ ပြောနေ ရယ်နေကြတာကို နားမလည်ပေမယ့် ကားမောင်းနေတုန်းမှာ Tang ခေတ်က Shu Sikong ရဲ့ ကဗျာက ခေါင်းထဲကို ဝင်လာတယ်။

‘လရောင်က ကျဆင်းလာပြီ၊ ရွာလေးက အိပ်ပျော်နေဆဲ၊ အိမ်ပြန်

တက္ကစီဒရိုင်ဘာတစ်ဦး၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း

ကြပါ။ လှေကို ကြိုးမချည်ဘဲ ထားရစ်ခဲ့။ ညလေပြည်က ရောက်လာပြီး လှေကို မျှောချမယ်၊ ရေတိမ်တဲ့ဘက်မှာ သင်တို့ ပြန်တွေ့လိမ့်မယ်။^၁

ကျွန်တော်ရဲ့ အချိုးမကျတဲ့ ဘာသာပြန်မှုကို တောင်းပန်ပါတယ်။ ဆိုလိုရင်းကတော့ ပေါ်လွင်ပါတယ်။

ဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုးကို ကျွန်တော် နှစ်သက်တယ်။

၁ရိုးသည့်တွင်းသစ်

The Customer Chain

ဒီမနက် Lorong Chuan ကွန်ဒိုတွေ
ဆီက လိုက်ပို့ဖို့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်
စားသောက်ကုန်ပစ္စည်း အထုပ်တွေနဲ့ Toa
Payoh က တက်လာပါတယ်။ သူဆင်းသွား
ပြီးနောက်မှာ ကားခြေနင်းခုံတွေ ပေရေပြီး

အနံ့ထွက်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော် တစ်နာရီလုံးလုံး ကားခြေနင်း
ခုံတွေကို လျှော်ပြီး အခြောက်လှန်းခဲ့ရတယ်။ တော်တော် စိတ်တိုမိတယ်။

တက္ကစီလုပ်ငန်းက နားလည်ဖို့ ခက်ခဲပါတယ်။ တစ်ခါတလေမှာ
အကြာကြီး လှည့်ပတ်မောင်းပေမယ့် ခရီးသည်တစ်ယောက်မှ မရတာလည်း
ရှိပါတယ်။ တစ်ခါတလေကျတော့ ခရီးသည် တစ်ယောက်က စလိုက်တာ
တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကွင်းတွေ ဆက်သွားသလို ရတတ်ပါတယ်။
တကယ်တော့ အခန့်သင့်လို့ ဖြစ်သွားတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုကြုံလာရင်
ကံကောင်းတယ်လို့ ခံစားရပါတယ်။

ဥပမာ ဒီနေ့ဆိုရင် တစ်နာရီလုံးလုံး ကားသန့်စင်စေခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီး
က စလိုက်တာ ခရီးသည်ငါးယောက် ဆက်တိုက်ရခဲ့ပါတယ်။ ကားဒရ
ဆေးပြီးတဲ့အခါ အဲဒီ ကွန်ဒိုထွက်ပေါက်မှာပဲ မျက်နှာဖြူအမျိုးသမီးတစ်
ယောက်က တားပါတယ်။ သူ့ကို Holland လမ်းမှာ ချပေးပြီးတာနဲ့ ဂျပန်
လူမျိုးသားအဖ တက်လာပါတယ်။ Tanah Merah Country Club မှာ

တက္ကစီဒရိုင်ဘာတစ်ဦး၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း

ဂေါက်သီးသွားရိုက်ကြမလို့တဲ့။ အဲဒီကလပ်မှာပဲ River Valley ကိုသွားမယ့် ခရီးသည်တစ်ယောက် ရပြန်ပါတယ်။

ဟိုကိုရောက်တော့ Raffles Place ကို သွားချင်တဲ့ ခရီးသည်တစ် ယောက်ထပ်ပြီး တိုးပြန်ပါတယ်။ အဲဒီကနေ အပြန်မှာတော့ မနက်က အမျိုးသမီးကို ခွင့်လွှတ်လိုက် ပြီးပါပြီ။

ကျွန်တော်ရဲ့ ငှောက်ဆွဲစာတမ်း
My Last Paper

ကျွန်တော့်ရဲ့ အမျိုးသမီးက ဒီနေ့ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ခရီးထွက်ရမယ်။ သောကြာနေ့မှ ပြန်ရောက်ပါမယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ည သားနဲ့အတူ အိမ်မှာ ရှိနေရပါမယ်။

နေ့လယ်မှာ အသက်ငါးဆယ်အရွယ် ရှိတဲ့ နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်က မြို့ထဲကနေပဲ Jurong ကို အပို့ခိုင်းပါတယ်။ ကားကျပ်တဲ့အချိန်ဖြစ်လို့ ဖြည်းဖြည်းပဲ မောင်းလို့ ရပါတယ်။ သူက Exxon Mobil ကုမ္ပဏီပါ။ သူတို့ကုမ္ပဏီက Jurong Island မှာ လုပ်ငန်းက ကြီးတော့ အလုပ်သမား ထောင်ကျော်ရှိတယ်လို့ ပြောပြပါတယ်။ စင်ကာပူသားတွေ များပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း စင်ကာပူအစိုးရက နိုင်ငံခြား ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူတွေကို ကောင်းကောင်း ဆက်ဆံတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ည ၈ နာရီမှာ အိမ်ပြန်လာတယ်။ သားက အိမ်စာလုပ်နေတုန်းမှာ ကျွန်တော်ရဲ့ သုတေသနစာတမ်းကို ပရု(ဖ) ဖတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အလုပ်ပြုတ်ပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ စာတမ်းသုံးစောင် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေပြီးပါပြီ။ ဒီစာတမ်းက နောက်ဆုံးစာတမ်းဖြစ်ပါတယ်။ 'Traffic' စာစောင်က ထုတ်ဝေပေးဖို့ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်က လက်ခံပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ပရု(ခ) ဖတ်ဖို့ မနေ့က ရတာပါ။ မနက်ကျရင် ပြန်ပို့ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

ညက စာတမ်းဖတ်ပြီး အမှားပြင်နေ
ရတဲ့အတွက် အိပ်ချိန် သိပ်မရခဲ့ပါဘူး။ မနက်
ထွက်ခွာကတည်းက သိပ်နွမ်းနယ်နေခဲ့တယ်။
အိမ်ပြန်ပြီး ခဏလောက် အိပ်ချင်စိတ်တွေ
ဖြစ်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပယ်ချလိုက်ရတာပါပဲ။

နီးဖြစ်သူ ခရီးထွက်နေတော့ ညဘက် မောင်းလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့်
နေ့ဘက်မှာ ရသလောက် မောင်းရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

နေ့လယ်မှာ တရုတ်တန်းမှာ Toa Payoh က HDB (အစိုးရအိမ်အိမ်
တိုက်ခန်းများ)ကို သွားချင်တဲ့ မလေးလူမျိုး အသက် ၂၀ ကျော် အမျိုးသမီး
လေးက ကားငှားပါတယ်။ HDB (Hub) ဆိုတာ ဘယ်နားမှန်း ကျွန်တော်
မသိပါဘူး။ သူ့ကို သိသလားလို့ မေးပြန်တော့လည်း သိပ်တော့ မသိဘူး။
ဒါပေမဲ့ ကူညီပါ့မယ်လို့ ပြောပါတယ်။

‘ကျွန်မ လမ်းမပြတတ်ရင်လည်း Toa Payoh နားမှာပဲ ချထားခဲ့
ပါ။ ကျွန်မဘာသာ ရှာပြီး သွားပါ့မယ်’

ခရီးသည်တစ်ယောက်ဆီက ပထမဦးဆုံး ကြားရတဲ့ မင်္ဂလာစကား
ပါပဲ။

CTE လမ်းမကြီးက သွားလိုက်တော့ Toa Payoh ကို ရောက်ပါ
တယ်။ ကလေးမက လမ်းပြနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါဟာ အလုပ်ကိစ္စဖြစ်လို့ ဗြိတိ
ပိုင်းတောင်းပါတယ်။ ERP ဆိုတဲ့ လမ်းသုံးခ ၁.၅၀ ဒေါ်လာ လုပ်ဆောင်

www.burmeseclassic.com

ရမှာ ဖြစ်ပေမယ့် ဖြတ်ပိုင်းမှာ ဘယ်လိုထည့်ရမလဲဆိုတာ ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ ကုမ္ပဏီက သင်ပေးထားပေမယ့် မိတာထဲမှာ ဘယ်လို ထည့်ပြရမလဲဆိုတာ မလုပ်တတ်ပါဘူး။

နှစ်ခါလောက် ကြိုးစားပြီးတဲ့အခါ သူက ‘နေပါစေတော့ ဦးလေးရယ်။ ကျွန်မဘာသာ ထည့်ပေးလိုက်ပါ့မယ်’ လို့ ပြောတယ်။ သူ့ကို ဒေါ်လာ ၁.၅၀ လျှော့ပြီး ပေးလိုက်ရတာကို အားနာမိတယ်။ ‘လူတိုင်း မင်းလိုဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ’ လို့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ပြောမိပါတယ်။

ငနက်ထပ်
တက္ကစီဒိုင်ဘာလောင်းတစ်ယောက်

Another
Would-Be
Taxi Driver

မနက်ပိုင်းမှာ Bukit Merah နားက
ကားမှတ်တိုင်မှာ အသက် လေးဆယ်ကျော်
အရွယ် အမျိုးသားတစ်ယောက်က တားပါ
တယ်။ ကားထဲရောက်တော့ စာရွက်တစ်ရွက်
ကိုပြပြီး “ဦးလေး၊ ဒီနေရာကို ပြေးနိုင်မလား”
လို့ ပြောပါတယ်။

စာရွက်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး ပြုံးမိပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာလည်း
ဒီလိုစာရွက်မျိုး ရှိပါတယ်။ စင်ကာပူ တက္ကစီမိတာ ကားမောင်းသင်တန်း
တက်ဖို့ အချိန်ဇယားတွေအပြင် သင်တန်းပို့ချမယ့် နေရာရဲ့ လမ်းညွှန်မြေပုံ
ပါတဲ့စာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ရဲ့ ခြေရာနင်းပြီး တက္ကစီဒိုင်ဘာ
လုပ်မယ့်သူ ဖြစ်နေတယ်။

သူ့ကို ကြည့်ရတာ နွမ်းနယ်နေတယ်။ သူက ဒီနေရာကို ရှာနေတာ
တစ်နာရီကျော်နေပြီ။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မေးလို့မရဘူးလို့ ပြောပြပါတယ်။
‘ကျွန်တော် သိပါတယ်။ မကြာခင်ကပဲ သုံးပတ် သွားတက်ခဲ့ရတယ်။
ဒီတစ်ကွေ့ပဲ၊ မြေပုံမကြည့်တတ်ဘဲနဲ့ ဘယ်လို တက္ကစီမောင်းမှာလဲ’ လို့
မေးတော့ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေတယ်။ ပြီးတော့မှ သင်တန်းအကြောင်း
မေးခွန်းတွေ မေးပါတော့တယ်။ အငှားကားလုပ်ငန်းက အခုအခါ ဘယ်လို
နေသလဲဆိုတော့ ‘လုပ်ငန်းက သိပ်မကောင်းလှပါဘူး’ လို့ဖြေတော့ သူ
နည်းနည်း စိတ်ပျက်သွားဟန် တူပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

ညနေ ကားကျပ်တဲ့အချိန်မှာ လူတွေ အများကြီး အငှားကား
 စောင့်နေကြတယ်။ အိန္ဒိယလူမျိုးတစ်ယောက်ကို Shenton Way ကနေ
 Whampoa ကို ပို့ပေးရတယ်။ ကားခက ၁၁ ဒေါ်လာနဲ့ အပိုကြေးက
 ၃ ဒေါ်လာ ကျပါတယ်။ သူက ၁၀ ဒေါ်လာ အရင်ပေးပြီး အိတ်တွေကို
 လိုက်စမ်းပါတယ်။ ‘ဦးလေး၊ ဆယ်ဆင့်တော့ လျှော့မယ်နော် ရတယ်မဟုတ်
 လား’ တဲ့။

‘ရပါတယ်၊ ပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူး’ လို့ ပြောတော့ သူက အကြွ
 စေ့ ၉၀ ပေးတယ်။ လက်ထဲမှာတော့ ၂ ဒေါ်လာကို ကိုင်ထားတာ တွေ့ရ
 တယ်။

မနေ့က တွေ့ခဲ့ရတဲ့ မလေးမလေးကို သတိရမိတယ်။

မိုးသည်းသည်းရွာနေတဲ့ မနက်ပိုင်းမှာ Collyer Quay ဘက်မှာ ကျွန်တော် ကားတိုက်မှုဖြစ်မလို ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အချက်ပြမီးကိုဖွင့်ပြီး လမ်းကြောင်းပြောင်းဖို့ ကြိုးစားနေချိန်မှာ ဘတ်စ်ကားတစ်စင်းက အရှိန်

ပြင်းပြင်းနဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ ကားဘေးက မောင်းသွားပါတယ်။ ချက်ချင်းကားကို ပြန်ဖြောင့်လိုက်လို့သာ မတိုက်မိတာပါ။ မိုးရွာနေလို့ မြင်ကွင်းတွေ မသဲမကွဲဖြစ်နေချိန်မှာ ဘာကြောင့်များ အမြန်မောင်းချင်နေကြသလဲ မစဉ်းစားတတ်တော့ပါဘူး။

ကျွန်တော် ပိုပြီး သတိရှိရပါမယ်။ မိသားစုကားကို မောင်းနည်းနဲ့ တက္ကစီကို မောင်းလို့မရဘူးဆိုတာ အခုမှပဲ သဘောပေါက်ပါတော့တယ်။ လမ်းပေါ်မှာ တက္ကစီတွေကို ဘယ်သူကမှ လမ်းမပေးချင်ကြဘူး ထင်ပါရဲ့။

ညသန်းခေါင်လောက်မှာ Outram ကနေ Bukit Batok ကို ညက လိုပဲ အသက် ၃၀ ကျော်ခန့် အိန္ဒိယလူမျိုးတစ်ယောက်ကို တင်လာခဲ့တယ်။ သူက အံ့သြလောက်အောင် တရုတ်စကား ကောင်းကောင်း ပြောနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခရီးတစ်လျှောက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် စကားပြောလာကြတယ်။ စင်ကာပူမှာ တက္ကစီဒရိုင်ဘာတွေက လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ အောက်ဆုံးမှာ ရောက်နေတယ်ထင်တယ်လို့ ပြောမိတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုပဲ ကြည့်ပါ။ တစ်နေ့ကို ၁၂ နာရီက ၁၅ နာရီအထိ အလုပ်လုပ်တာတောင်မှ

www.burmeseclassic.com

ဒေါ်လာ ၃၀ က ၅၀ အထိပဲ ရပါတယ်။ ပိတ်ရက်မရှိဘဲ တစ်နှစ်ပတ်လုံး တစ်ပတ်ကို ၇ ရက် လုပ်ရတယ်။ ဖျားနာမယ်၊ တခြားသောအကြောင်း ရှိမယ်ဆိုရင်လည်း ကားငှားခက ပေးရတာပဲ။ အမှန်က တက္ကစီဒရိုင်ဘာ က တခြားသူတွေထက် ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်ရပေမယ့် ဝင်ငွေ အနည်းဆုံး ဖြစ်တယ် စသဖြင့် ပြောပြလိုက်ပါတယ်။

သူက ခဏစဉ်းစားနေပြီး 'ဒီနေ့တော့ ကွဲပြားသွားပြီ၊ ဒီနေ့ ပျော်စရာ တစ်ခု ဖြစ်လာပြီ' လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ ခရီးဆုံးကိုရောက်တဲ့အခါ ကျသင့်တဲ့ ၁၂.၂၀ ဒေါ်လာကို အရင်ပေးပြီး ဒေါ်လာ ၅၀ တန် တစ်ရွက်ကို ကျွန်တော့်လက်ထဲကို ထည့်လိုက်ပြီး 'ဒါဟာ ဘောက်ဆူးပေးတာ' လို့ ပေးပြီး ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်က ကားထဲက အမြန်ဆင်းပြီး သူ့နောက်ကို ပြေးလိုက် သွားပြီး 'မလုပ်ပါနဲ့၊ ဒီငွေကို ကျွန်တော် ယူလို့ မဖြစ်ဘူး' လို့ အော်ပြော လိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ကားက နောက်ပြန်လိမ့်နေတယ်။ ကုန်းစောင်းလေးမှာ ရပ်မိပြီး Hand Break ဆွဲခဲ့ဖို့ မေ့သွားတယ်။ သူ့လက်ထဲကို ငွေစက္ကူ ထည့်လိုက်ပြီး ကားဆီကို Hand Break ဆွဲဖို့ ပြန်ပြေးရတယ်။ ကံကောင်း စွာနဲ့ အဲဒီအချိန်မှာ လမ်းပေါ်မှာ ကားတွေ ရှင်းနေတယ်။

ဒီစတန့်ကို သူ လန့်သွားတယ်။ ငွေကို ကိုင်လျက် တုန်လှုပ်စွာ ရပ် နေတယ်။ ပြီးမှ 'Ok Ok ကျွန်တော် တော်တော် လန့်သွားတယ်' လို့ ပြောလိုက်တယ်။

'မလန့်ပါနဲ့တော့၊ ဂရုစိုက်ပြီး ပြန်နော် မိတ်ဆွေ' လို့ ပြောပြီးတော့ ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့တယ်။

မနက်မှာ ဆဲလ်ဖုန်းကို နားမှာကပ်ထားပြီး စိတ်ပူပန်တဲ့မျက်နှာနဲ့ လူတစ်ယောက် တရုတ်တန်းက Cross လမ်းမှာတားပြီး Toa Payoh HDB Hub ကို လိုက်ပို့ဖို့ ပြောပါတယ်။ 'ကျွန်တော် အရေးကြီးနေတယ်' လို့ ထည့်ပြောပါတယ်။ သူက တစ်စုံတစ်ယောက်

နဲ့ ဖုန်းထဲကစောင့်ဖို့ ပြောနေတယ်။ 'ငါ ကားထဲကို ရောက်နေပြီ၊ ဆယ် မိနစ်လောက် အချိန်ပေးပါ။ အခုပဲ ရောက်လာမယ်နော်' လို့ ပြောနေတယ်။

ကျွန်တော်လည်း မြန်နိုင်သလောက် မြန်အောင် မောင်းပါတယ်။ မလေးမလေးနဲ့ သွားစဉ်က CTE လမ်းမကတစ်ဆင့် HDB Hub ကို သွားတတ်သွားပါတယ်။ ခဏအတွင်းမှာပဲ ရောက်ပါတယ်။ အဲဒီလူက ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောပြီး ကားထဲက အမြန် ဆင်းသွားပါတော့တယ်။

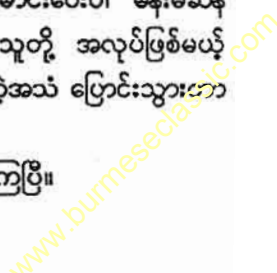
သူ့ကို ကူညီလိုက်နိုင်တယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ အိမ်က ထည့်ယူလာတဲ့ နေ့လယ်စာကို Telok Blangah Hill ယန်းခြံထဲမှာ စားလိုက်တယ်။ ဒီနေရာလေးက ကျွန်တော် နှစ်သက်တဲ့ နေရာလေး ဖြစ်နေပါပြီ။ တစ်ပတ်အတွင်း သုံးကြိမ် ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ အေးချမ်းပြီး လေတိုက်တဲ့အပြင် တိတ်ဆိတ်လို့ နှစ်သက်တာပါ။ လူတွေလည်း သိပ်မလာပါဘူး။ ပြီးတော့ သန့်ရှင်းတဲ့ သန့်စင်ခန်းရှိပြီး လက်ဆေးလို့ ရပါတယ်။ စားပြီးဟာ့ ခုံတန်းလျားပေါ်မှာ ခဏထိုင်ပြီး ကျွန်တော်ရဲ့ စီးကရက်မီးခိုးတွေက

ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ အေးချမ်းခြင်းထဲကို လွင့်ပျံသွားတာကို ကြည့်ပြီးမှ ကားဆီကို ပြန်ခဲ့တယ်။

သန်းခေါင်ကျော်တော့ Lorong 20, Geylang နားမှာ အသက် ၂၀ အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် တက်လာတယ်။ ကားထဲရောက်တာ နဲ့ ဖုန်းကို ကျွန်တော့်ဆီကို ထိုးပေးပါတယ်။ တစ်ဖက်က ပြောသူက ယောက်ျားပါ။ စင်ကာပူသားနဲ့ပဲ တူပါတယ်။ သူက မိန်းကလေးကို Eunus MRT ဘူတာကို ဝိုဖို့ ပြောတယ်။

လမ်းမှာ မိန်းကလေးက ဖုန်းထပ်ပြောတယ်။ စောစောကလူနဲ့ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ‘ကျွန်မ ရှင့်အိမ်ကို မသွားချင်ဘူး။ ဟိုတယ်တစ်ခုခုကို သွားချင်တယ်’ သူက အရှေ့တောင်အာရှတိုက်သူ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ နောက်တစ်ခေါက် ကျယ်ကျယ်လေး ထပ်ပြောပြန်တယ်။ အဲဒီလူနဲ့ သဘော တူညီမှု မရလို့ ထင်ပါတယ်။ ဖုန်းကို ပိတ်လိုက်ပြီး ‘ဦးလေး၊ ပြန်ကွေ့ပါ။ ကျွန်မ Orchard ကိုပဲ သွားတော့မယ်’ လို့ ပြောတယ်။ Orchard Boulevard လမ်းဘေးမှာ ဆင်းသွားတော့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက် တက်လာတယ်။ စူးရှတဲ့ ရေမွှေးနံ့က ထောင်းခနဲ ထွက်လာတယ်။ တစ်ယောက်က ‘Orchard Tower’ လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ယောက်ျား အသံပါလား။ Orchard Tower က ခဲတစ်ပစ်လောက်ပဲ ဝေးတာပါ။ တက္ကစီကို စောင့်မယ့်အစား လမ်းလျှောက်သွားလို့ ရနိုင်ပါတယ်။ ညဉ့်နက် သန်းခေါင်ပေမယ့် အန္တရာယ် မရှိပါဘူး။ သူတို့ကို လမ်းပေါ်မှာ လူတွေ တွေ့မှာ စိုးရိမ်လို့ ထင်ပါတယ်။ နှစ်ယောက်လုံး ယောက်ျားတွေပါ။ ယောက်ျားသံနဲ့ပဲ ပြောနေကြတယ်။ Orchard Tower နားရောက်တော့ တစ်ယောက်က ‘အန်ကယ်၊ ရှေ့နည်းနည်း ဆက်မောင်းပေးပါ’ မိန်းမဆန် တဲ့အသံနဲ့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ ရှင်းပါတယ်။ သူတို့ အလုပ်ဖြစ်မယ့် နေရာနားကိုရောက်တော့ အလိုလို ဟန်လုပ်ပြောတဲ့အသံ ပြောင်းသွားတာ ပါပဲ။

သူတို့ အလုပ်လုပ်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေကြပြီ။

တက္ကစီဒရိုင်ဘာတစ်ဦး၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း

ကျွန်တော်လည်း အိမ်ပြန်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော်နေတဲ့ နေရာထိပ်မှာ လူဖြူတစ်ယောက်နဲ့ အာရှတိုက်သူတစ်ယောက် လမ်းဘေးမှာ နမ်းနေကြတယ်။ တက္ကစီ စောင့်နေဟန် တူပါတယ်။

ကျွန်တော့်ကိုတွေ့တော့ ကားကို တားလိုက်တယ်။ လူဖြူက မိန်းကလေး ကို Bedok ကို ပို့ပေးဖို့ ပြောတယ်။ သူ့ကို ကျွန်တော် မှတ်မိပေမယ့် သူက ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိဟန် မတူပါဘူး။ အဲဒီလောက် အဝေးကြီး မပို့နိုင်တာကို ဆောရီးလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ မနက် ၃ နာရီ ထိုးနေပြီလေ။

လူဖြူနှစ်ယောက်

Two White Men

ညနေဘက်မှာ အသက်ငါးဆယ်အရွယ် လူဖြူတစ်ယောက်က မြို့ရဲ့ အနောက်ပိုင်းက တက်လာပြီး Geylang ကို ပို့ပေးဖို့ ပြောပါတယ်။ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ သူက အသက်မွေးမှုတွေ ပြောင်းလဲတတ်တဲ့ အကြောင်းတွေ

ပြောလာပါတယ်။ ကျွန်တော်က ပညာရေးလမ်းကြောင်းကနေ တက္ကစီ ဒီဂရီဘာအဖြစ် ပြောင်းလဲနေတာကို ခန့်မှန်းမိလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ သူ့ဘဝမှာ လမ်းကြောင်းတွေ မကြာခဏ ပြတ်တောက်ခဲ့ဖူးကြောင်းနဲ့ ပြန်ပြီး ရုန်းကန်ထွက်နိုင်ခဲ့ကြောင်းလည်း ပြောပြပါတယ်။ အခုအခါမှာ ကမ္ဘာ့အသိအမှတ်ပြု နာမည်ကြီးတက္ကသိုလ်တစ်ခုမှာ ဒါရိုက်တာဖြစ်နေကြောင်း သိရတယ်။ ရည်မှန်းချက်တွေကို လက်မလျှော့ဖို့ပြောတော့ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလိုက်ပါတယ်။

သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ အားပေးနေခြင်းက သူဟာ သဘောကောင်းတဲ့လူလို့ မှတ်ချက်ချမိပါတယ်။ စကားတွေ ပြောနေတုန်းမှာ သူဟာ Geylang ကိုသွားတာ အပျော်ရှာဖို့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုလည်း ထည့်ပြောဖို့ မမေ့ဘူး။ သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောပြထားပြီးဖြစ်လို့ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ကာကွယ်ချင်လို့ ဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ပွင့်လင်းမှုကို အံ့ဩသွားပေမယ့် ဘာမှ ပြန်မပြောခြင်းက ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ တွေးပြီး အသာလေးပဲ နားထောင်ပေးလိုက်ပါတယ်။

သန်းခေါင်ကျော်ချိန်မှာ Orchard Tower တက္ကစီရပ်နားရာနေရာက အသက် ၄၀ အရွယ် လူဖြူတစ်ယောက် တက်လာပါတယ်။ တစ်စုံတစ်ယောက်ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး မကြားဝံ့မနာသာစကားတွေ ပြောပါတယ်။ စောစောပိုင်းက အပျော်ကြူးခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေ ဖြစ်တာ သိသာပါတယ်။ သူ့ကို မိန်းကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ ဆက်ပေးခဲ့တာကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောတယ်။ သူက သိပ်ကျေနပ်ပုံပါပဲ။

ကျွန်တော် ရှိနေတာကို မသိသလိုပဲ သူ ကြုံခဲ့ရတာတွေကို စိတ်ထက်သန်စွာ အော်ပြီး ပြောနေပါတော့တယ်။ ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ တက္ကစီဒရိုင်ဘာတွေက ဂရုစိုက်စရာမှ မဟုတ်တာဘဲလေ။

ဒေါသထွက်နေသော အဘိုးကြီး

An Angry Old Man

မနက်ဘက်မှာ Tongji ဆေးရုံရှေ့မှာ အသက် ၇၀ အရွယ် အဘိုးကြီးနဲ့ အသက် ၃၀ အရွယ် အမျိုးသမီးတို့က ကားငှားပြီး တရုတ်တန်းက ဈေးတစ်ခုကို လိုက်ပို့ဖို့ Mandarin စကားနဲ့ ပြောပါတယ်။

‘ဘယ်ဈေးကို ပို့ရမလဲ’ လို့ မေးကြည့်တော့ အဘိုးကြီးက ဒေါသထွက်သွားပြီး ‘မင်းက စင်ကာပူသား မဟုတ်ဘူးလား၊ တရုတ်လူမျိုး ဖြစ်ပြီး တက္ကစီလည်း မောင်းနေသေးတယ်။ လိုင်စင်မှ ရှိရဲ့လား၊ တရုတ်တန်းကိုတောင် မသိဘူးလား’ စတဲ့ စကားတွေနဲ့ တိုက်ခိုက်ပါတယ်။

သူက ဘာကြောင့် ဒေါသထွက်နေမှန်း မသိပေမယ့် အပြုံးမပျက်ဘဲ ‘ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့ သွားမယ့်နေရာကို သေချာချင်လို့ပါ’ လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

အမျိုးသမီးက အခြေအနေကို ချက်ချင်း ဝင်ထိန်းပြီး ပြည်သူ့ပန်းခြံနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်က ဈေးဖြစ်ကြောင်း ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြောပါတယ်။ သိပ်မရှင်းတဲ့အတွက် ‘Chinatown Point ရဲ့ နောက်ကလား’ လို့ မေးတော့ ဟုတ်တယ်လို့ အမျိုးသမီးက ပြောပါတယ်။

ကျွန်တော်က New Bridge Road ကို ဖြတ်နေတုန်းမှာ အဘိုးကြီးက ဒေါပွလာပြန်တယ်။ ‘ခုန ကွေ့ရမှာ မဟုတ်လား။ ဘာလို့ ဒီသမီးက လာရတာလဲ’ လို့ အော်ပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

‘Chinatown Point နောက်က ဈေးကို သွားချင်တယ်လို့ ပြောတယ် မဟုတ်ပါလား’ လို့ ပြောလိုက်ရပါတယ်။

တကယ်တော့ သူတို့က Smith Street ဈေးကို သွားချင်ကြောင်း သိလိုက်ရတယ်။ အစကတည်းက ပြောလိုက်ရင် အခုလောက်ကိစ္စများမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ တခြားနေရာတွေဆိုရင်သာ ပြဿနာ ရှိချင်ရှိမှာပါ။ တရုတ် တန်းကိုတော့ ကျွန်တော်က ကျွမ်းကျင်ပါတယ်။

မိတာက ၄.၄၀ ဒေါ်လာ ပြပါတယ်။ ဒီလို ပိုပြီး ကျသွားတာ ကျွန်တော့်အပြစ် မဟုတ်ပေမယ့် လေးဒေါ်လာပဲ ပေးပါလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ အဘိုးကြီးက ကားထဲက ထွက်ပြီး ‘သုံးဒေါ်လာပဲ ယူသင့်တယ်’ လို့ ဆိုပါတယ်။ ကျွန်တော် စိတ်မတိုချင်လို့ ‘ကောင်းပြီ၊ သုံးဒေါ်လာပဲပေးပါ’ လို့ ပြောလိုက်ရတယ်။ အမျိုးသမီးက ‘ကျွန်မ ၃.၅၀ ဒေါ်လာ ပေးပါ့မယ်’ လို့ ပြောပေမယ့် သူ့မှာ ဆင့် ၅၀ မရှိလို့ ၃.၂၀ ပဲ ပေးသွားပါတယ်။

တက္ကစီမံကိန်းအဖွဲ့ချုပ်သည်
အထက်တန်းကျောင်းသားအဖွဲ့ဝင် ဘဝသည်...
"Although Taxi Driver
Is A Noble Job..."

ဒီနေ့မနက် Everton ပန်းခြံနား
က လူတစ်ယောက် တက်လာပြီး Novena
Square ကို ပို့ခိုင်းပါတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ
နေသားကျအောင် ထိုင်ပြီးမှ 'ခင်ဗျားက
လူသစ်ထင်တယ်နော်၊ တက္ကစီမံကိန်းတာ
ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ' လို့ မေးပါတယ်။

'ကျွန်တော် အသစ်မှန်း ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ' လို့ လိုလိုလားလား
စိတ်နဲ့ မေးလိုက်တယ်။

'ခင်ဗျားက အင်္ကျီလက်ရှည်ဝတ်တယ်လေ၊ တက္ကစီမံကိန်းအများစု
က အင်္ကျီလက်ရှည်မှ မဝတ်တာဘဲ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားက ပညာရှင်ဆန်
တယ်၊ ခင်ဗျား ငယ်ငယ်တုန်းက သိပ်ချောမှာပဲ' လို့ ပြောပါတယ်။

'မဟုတ်ပါဘူး၊ အခုဆိုရင် ကျွန်တော် အရင်ကထက် ပိုပြီး
ချောသေးတယ်။ ကျွန်တော်က အသစ်ပါ၊ တက္ကစီမံကိန်းတာ သုံးပတ်ပဲ
ရှိသေးတယ်'

'အရင်က ခင်ဗျား ဘာလုပ်သလဲ'

'ကျွန်တော်က ဆရာလုပ်ခဲ့တယ်'

'တွေ့လား၊ ကျွန်တော်က သိနေတယ်လေ'

ကျွန်တော် ဘယ်လို အလုပ်ပြုတ်ခဲ့သလဲဆိုတာကို သိရတော့

www.burmeseclassic.com

တက္ကစီဒရိုင်ဘာတစ်ဦး၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း

စိတ်မကောင်းကြောင်းပြောပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့ အမည်းကွက်မဟုတ်လို့ ရှက်စရာမဟုတ်ကြောင်းနဲ့ စနစ်ကြောင့် ဖြစ်ရတာလို့ ပြောပါတယ်။

သူက ဆက်ပြီး 'တက္ကစီသမားရဲ့ အလုပ်က အထက်တန်းကျ ပေမယ့်...' လို့ ပြောတော့-

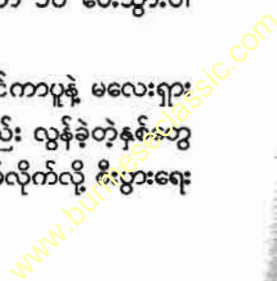
'အထက်တန်းကျတဲ့အလုပ် ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော့်ကို ဒီစကားပြော တာ ခင်ဗျား ပထမဦးဆုံးပဲ'

'ဟုတ်တယ်၊ အထက်တန်းကျတဲ့ အလုပ်၊ လွတ်လပ်မှုရှိတယ်၊ ကိုယ်သာ သခင်ပဲ၊ ကားခတွေ့ကို မီတာနဲ့ယူတယ်။ ကလေးရော၊ လူကြီး ရော၊ မိန်းမရော၊ ယောက်ျားရော အားလုံး အတူတူ ဆက်ဆံတာကို ခံရ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားက ကိုယ့်ပညာ ကျွမ်းကျင်ရာနေရာကို ပြန်သွားသင့် တယ်။ လူအများစုက တက္ကစီ မောင်းနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ပညာရှင် နယ်ပယ်မှာ လူတိုင်း မလုပ်နိုင်ဘူး။ တက္ကစီမောင်းတာက ခင်ဗျားအတွက် အချည်းနှီးပဲလေ'

စင်ကာပူလို့ နေရာသေးသေးမှာ ပညာဆိုင်ရာ ရာထူးကို ရှာဖို့ ဘယ်လောက်ခက်ခဲတယ်ဆိုတာ သူ့ကို ရှင်းပြတယ်။ သူတေသနအလုပ်ကို ဆက်လုပ်ချင်ရင် ဒီတိုင်းပြည်ကို စွန့်ခွာရမယ်။ မိသားစုအရေးကြောင့် ကျွန်တော် မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလို စိတ်မကောင်းစရာ အခြေ အနေကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေတယ်။ ဒီကရတဲ့ အတွေ့ အကြုံကို ဘဝရဲ့ ကံဆိုးခြင်းတွေ ရိုက်ခတ်လာတဲ့အခါ ဘဝကို ဘယ်လို ရင်ဆိုင်ပြီး ဆက်လျှောက်ခဲ့သလဲဆိုတာကို ကျွန်တော် ကိုယ်နဲ့ တခြားသူ တွေကို ပြသချင်တဲ့အကြောင်းတွေ ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

ခရီးဆုံးတော့ ၇ ဒေါ်လာ ကျတာကို ဒေါ်လာ ၁၀ ပေးသွားပါ တယ်။

သူက အသက် ၇၀ ကျော်ပါပြီ။ အရင်က စင်ကာပူနဲ့ မလေးရှား မှာ စက်ရုံတွေ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တယ်။ တရုတ်ပြည်မှာလည်း လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်သွ က ရင်းနှီးမြှုပ်နှံခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူတချို့က လိမ်လိုက်လို့ ငီးပွားရေး

၅

ခင်စောတင့်

မဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ဒီလို ခါးသီးတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေက တရုတ်လူမျိုးတွေနဲ့ တရုတ်ပြည်ကို နှစ်သက်အားကျတာတွေကို မထိပါးခဲ့ပါဘူးလို့ သိရတယ်။ သူက အရာရာအပေါ်မှာ ထိုးထွင်းသိမြင်မှုရှိတယ်။ သူဟာ ဉာဏ်အမြော် အမြင်ရှိတဲ့ လူပါပဲ။

ဝမ်းနည်းငဒုငဒါာ ထူတစ်ထာတ်နှင့်
ငဒါာတစ်ရာ

A Sad Man And
A Hundred Dollars

ကျွန်တော်ဒီနေ့ Outram Prak နားက
Food Court(စားသောက်ဆိုင်များ စုပေါင်း
ထားရာနေရာ) မှာ နေ့လယ်စာ စားပါတယ်။
စားသောက်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်သောက်
နေစဉ်မှာ အသက် ၅၀ အရွယ် လူတစ်ယောက်

ရောက်လာပြီး ကျွန်တော် နားမလည်တဲ့ တရုတ်စကားတစ်မျိုးနဲ့ တစ်စုံ
တစ်ခုကို တောင်းခံလာပါတယ်။ Madarin လို့ ပြောနိုင်ရင် ပြောပါလို့
ဆိုတော့ သူက Mandarin စကားနဲ့ စီးကရက်သောက်ချင်လွန်းလို့ တစ်လိပ်
လောက် မျှပါလို့ တောင်းဆိုပါတယ်။ ရပါတယ်လို့ ပြောပြီး တစ်ဘူးလုံး
ပေးလိုက်တယ်။ တစ်လိပ်ပဲ ကျန်တော့တဲ့အတွက် သူက ဆောရီးလို့ ပြော
လိုက်တယ်။

ဆေးလိပ်ကို မီးညှိပြီး လှေကားထစ်ပေါ်မှာ သွားထိုင်ပြီး သောက်
ပါတယ်။ ကျွန်တော်က 'ဒီနားမှာ လာထိုင်လေ' လို့ ပြောမှ စားပွဲမှာ
လာထိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို တည့်တည့်မကြည့်ပါဘူး။ ခဏနေတော့
တိမ်တွေ ထူထပ်နေတဲ့ ကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်ပြီး 'မိုးရွာတော့
မယ်ထင်တယ်' လို့ ခပ်အုပ်အုပ် ပြောလိုက်တယ်။

သူက ရှုပ်အင်္ကျီအပြာရောင်နဲ့ အမည်းရောင် ဘောင်းဘီရှည်လှုံ
ဝတ်ထားတယ်။ လျှော်ပါများလို့ အရောင်မှိန်နေပုံရပေမယ့် သူ့ငယ်စုံက

www.burmeseclassic.com

သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ သန့်ရှင်းပါတယ်။ သူ့အသွင်အပြင်က လူရည်သန့်ပြီး ပညာတတ်ပုံ ပိုပေါ်ပါတယ်။

ပထမတော့ သူ့အကြောင်းကို စူးစမ်းရမလားလို့ တွေးမိပါသေးတယ်။ သူ့မှာ ပြောပြစရာဇာတ်လမ်း ရှိမှာ သေချာပါတယ်။ သူ့မျက်နှာကို အကဲခတ်လိုက်ပြီး စိတ်ပြောင်းလိုက်တယ်။ စီးကရက်ကုန်သွားတော့ ကျွန်တော် သူ့ကို စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောတော့ဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလူက ကျွန်တော့်ကို လက်သင့်ခံပြီး အဖော်လုပ်လိုဟန် မရှိပါဘူး။ သူ့မျက်လုံးတွေ၊ ပါးစပ်၊ မျက်နှာတစ်ခုလုံးက 'ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း နေပါရစေဗျာ' လို့ ပြောနေတယ်လို့ ထင်မိလို့ပါပဲ။

သန်းခေါင်ကျော်တော့ Lau Pa Sat မှာ အသက်ကြီးကြီး လူဖြူမောင်နှံကို တင်လာပါတယ်။ Swisscited ကို ပို့ရမှာပါ။ သူတို့က တစ်နေ့လုံး လျှောက်သွားနေရလို့ မောပန်းနေပြီဖြစ်တဲ့အတွက် ဆက်ပြီး မလျှောက်နိုင်တော့ဘူးလို့ ပြောကြတယ်။ 'ပြဿနာမရှိပါဘူး၊ အိမ်ပေါက်ဝအထိ လိုက်ပို့ပါ့မယ်' လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ခရီးဆုံးတော့ အပိုကြေးအပါအဝင် ၈ ဒေါ်လာ ကျပါတယ်။ အဘိုးကြီးက ဒေါ်လာ ၅၀ တန်တွေ ထိုးပေးပြီး 'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အကြွေပြန်မအမ်းနဲ့တော့' လို့ပြောပြီး ကားထဲက ထွက်လိုက်တယ်။ သူက ၅၀ တန်တွေကို ၅ ဒေါ်လာတန်တွေနဲ့ မှားပြီးပေးတာကို ချက်ချင်း သိလိုက်တယ်။ 'ခဏနေပါဦး၊ ကျွန်တော့်ကို ပိုက်ဆံ ပိုပေးသွားတယ်' လို့ လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

စင်ကာပူငွေမှာ ၅၀ တန်နဲ့ ၅ ဒေါ်လာတန်တွေက ဆင်ဆင်တူပါတယ်။ အရောင်လည်း တူညီသလို ဒီဇိုင်းလည်း တူပါတယ်။ အရွယ်အစားတစ်ခုပဲ ကွဲပြားတာပါ။ သူ့ခင်ပွန်းက မှားပြီးပေးမိတာကို သိသွားတဲ့ အဘွားကြီးက ဒေါ်လာတစ်ရာကို ပြန်ယူပြီး ဒေါ်လာ ၁၀ တန်ကို ပေးပါတယ်။ သူက ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြီး ထွက်သွားကြပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

မနက်ပိုင်းမှာ အသက် ၃၀ အရွယ် လူဖြူတစ်ယောက်ကို Commonwealth ကနေ လေဆိပ်ကို ပို့ရပါတယ်။ သူက သြစတြေးလျ က ဖြစ်တယ်။ ဒီမှာ လာနေပြီး အလုပ်လုပ်နေ တာ နှစ်အတော်ကြာပါပြီ။ သူက စင်ကာပူကို

နှစ်သက်ပါတယ်။ သူတို့တိုင်းပြည်နဲ့စာရင် နေထိုင်စရိတ်တွေ သိပ်ကြီး တယ်။ အလုပ်ကြောင့်သာ နေရတာပါလို့ ပြောပါတယ်။ သူ့အလုပ်က စက်မှုလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုမှာ ဖြစ်ပေမယ့် အလုပ်ပြုတ်သွားနိုင်တဲ့နေရာလို့ သိရတယ်။

'အလုပ်သာ ပြုတ်သွားရင် ကျွန်တော် တခြား ဘာလုပ်ရမလဲ မသိဘူး' လို့ စိတ်ပူပန်တဲ့လေသံနဲ့ ပြောပါတယ်။ သူက စိတ်ကူးမျှသာမက ဘဲ တကယ်ဖြစ်လာနိုင်သလို ပြောလိုက်တာပါ။ ကျွန်တော် သူ့ကို ကိုယ်ချင်း စာပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အခြေအနေကို ပြောပြလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်မှာ တက္ကစီမောင်းတဲ့အကြောင်းတွေကို တင်နေတဲ့ Blog နဲ့ လူတွေ စိတ်ဝင်စား လာစေချင်တယ်လို့ ပြောတော့ သူ စိတ်ဝင်စားကြောင်းနဲ့ Blog ထဲကို ဝင် ဖတ်မယ့်အကြောင်း ပြောသွားခဲ့ပါတယ်။

မိုးချုပ်ပြီးခါစမှာတော့ လူငယ်နှစ်ယောက် စီးပွားရေးရပ်ကွက်က လိုက်လာပြီး KTV ကို ပို့ခိုင်းပါတယ်။ Shenton Way က စင်ကာပူရဲ့ အကျော်ကြားဆုံး KTV ဆိုတာ ကြားဖူးပေမယ့် လိုက်ရှာနေတာ မတွေ့

www.burmeseclassic.com

ဘူးလို့ ပြောကြတယ်။ သူတို့က ရောက်တာ မကြာသေးဘူး ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က Shenton Way မှာ သိထားတဲ့နေရာ ရှိတယ်။ သူတို့ ရှာနေတဲ့ နေရာဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ 'မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ငါ့ကို ကားခမပေးနဲ့လေ' လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ခဏလေးအတွင်းမှာပဲ ရောက်သွားတော့ သူတို့ ပျော်သွားကြပြီး 'ဟုတ်တယ် ဒီနေရာပဲ' လို့ ဆိုကြတယ်။ 'ဒါဆိုရင် ကားခပေးရတော့ မယ်နော်' လို့ ပြောတော့ သူတို့က ၆.၄၀ ဒေါ်လာ ကျတာကို ဒေါ်လာ ၁၀ ပေးသွားကြတယ်။

စင်ကာပူမှာ တရုတ်ပြည်တန်ဆာဦးရေ ဘယ်လောက် ကြီးထွား နေပြီလဲလို့ စဉ်းစားမိတယ်။ ဒီညမှာပဲ စင်ကာပူအမျိုးသားတွေနဲ့ တရုတ်မ လေးတွေ သုံးစုံတွဲ ပို့ပေးခဲ့ရပြီ။ သူတို့က မြောက်ပိုင်း တရုတ်ပြည်လေသံ နဲ့ ပြောကြတော့ တရားဝင် မဟုတ်ကြဘူး ထင်ပါတယ်။ နှစ်တွဲက ဟိုတယ် တွေကို သွားတယ်။ တစ်တွဲက Ang Mo Kio က HDB တိုက်ခန်းကို သွားတယ်။ အမျိုးသားက အိမ်မှာ သူ့ဇနီး မရှိဘူး။ သူ့ကုမ္ပဏီက အလုပ် ကိစ္စတွေနဲ့ ခရီးထွက်နေတယ်။ ချောင်းပြီးစောင့်ကြည့်ကြတဲ့ အိမ်နီးချင်း တွေပဲ ရှိတယ်လို့ ကောင်မလေးကို ပြောပြနေတယ်။

ကျွန်တော် ဒီနေ့မနက် နေမကောင်း ပါဘူး။ မနေ့နေ့လယ်ကတည်းက လည်ပင်း နာတာ စခဲ့တယ်။ ညမအိပ်ခင် Panadol သောက်ပေမယ့် ဒီနေ့ နေရ ထိုင်ရ ဆိုးပါတယ်။ အဖျားရှိချင် ရှိမှာပဲ။ တိုင်းတော့ မကြည့် မိပါ။

အလုပ်လုပ်ဖို့ ထွက်ခဲ့ရတယ်။ အနည်းဆုံးတော့ ကားငှားခ ကာမိမှ ဖြစ်ပါမယ်။

ညသန်းခေါင်မှာတော့ Ang Mo Kio က လူငယ်လေးနှစ်ယောက် တက်လာတယ်။ Geylang ကို လိုက်ပို့ခိုင်းပါတယ်။ နှစ်ယောက်လုံး ဆယ်ကျော်သက်တွေပါပဲ။ Lorong 18 က ပြည့်တန်ဆာအိမ်ကို သွားကြ မှာပါ။ တစ်ယောက်က ပိုပြီး အတွေ့အကြုံ ရှိဟန်တူတယ်။ သူ့အဖော်ကို ကောင်မလေးနဲ့ စပြီး ဘယ်လို ပြောရမလဲဆိုတာ သင်ပေးနေတယ်။ သူက လည်း သူသိတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ တွေ့မှာတဲ့။ တော်တော် အကျွမ်းဝင်ပုံ ရပါတယ်။

စင်ကာပူက ပြည့်တန်ဆာတွေဆီသွားဖို့ တရားဝင်သတ်မှတ်ထားတဲ့ အသက် ရှိရဲ့လား မသိပါဘူး။ အရက်သောက်ခွင့်နဲ့ ဆေးလိပ်သောက်ခွင့် တွေ အပါအဝင်ပေါ့။ ဒီလို ဥပဒေရှိခဲ့ရင် ဒီကောင်လေးတွေက အသက် မပြည့်သေးတာ သေချာပါတယ်။ ဒီလိုအချိန်ကြီးမှာ လူငယ်တွေ လမ်းပေါ်

www.burmeseclassic.com

၅၈

ခင်စောတင့်

ထွက်ပြီး ဘာတွေလုပ်နေသလဲဆိုတာ မိဘတွေ သိကြရဲ့လား၊ ဂရုကော
စိုက်ကြရဲ့လားလို့ တွေးမိပါတယ်။

မနက် ၁၀ နာရီလောက်မှာ သားကို သူ့အဘွားအိမ်ကို ပို့လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ပြီး အနားယူဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ နီညိုရောင်သင်္ကန်း ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက သားကိုပို့ပြီး

တာနဲ့ ပေါ်လာတယ်။ သူက ခေါက်ထားတဲ့ စာရွက်တစ်ရွက် ပြတယ်။ Tiong Bahru လို့ ရေးထားပြီး နောက်ကျောမှာ ၈၅၁ လို့ ရေးထားတယ်။ သူက အဲဒီကိုသွားချင်ကြောင်း Mandarin စကားနဲ့ ပြောပါတယ်။

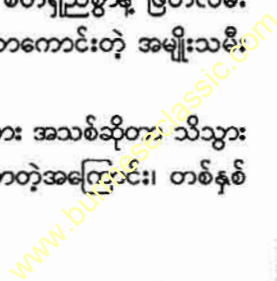
လမ်းမှာ သူ့ရဲ့ဇာတိကိုမေးတော့ တရုတ်ပြည် ပေကျင်းကလို့ ပြောတယ်။ 'ပေကျင်းလေလည်း မရှိပါလား' လို့ မေးမိတော့ သူက ငယ်ငယ်ကတည်းက အိမ်က ထွက်လာခဲ့တာလို့ ဆိုပါတယ်။ တရုတ်စကားကိုလည်း ကောင်းကောင်း မပြောတတ်ပါဘူး။ နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်က ပြောနေသလိုပါပဲ။ သူ့ရဲ့အသံထွက်က ဘုန်းကြီးတွေ တရားဟောနေတာနဲ့ တူနေပါတယ်။ နောက်တော့ သိရတာက သူ အသက် ၅ နှစ်ကတည်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းကို အပို့ခံရပြီး အခုထက်ထိ မိဘတွေကို မတွေ့ရသေးကြောင်းနဲ့ သူ့အသက် ၃၈ နှစ်ဖြစ်ပြီး Dalai Lama ကျောင်းမှာ နေခဲ့ကြောင်းဖြစ်တယ်။ ထိုင်ဝမ်မှာ ကျောင်းထိုင်ခဲ့တာ နှစ်အတော်ကြာခဲ့ပြီး စင်ကာပူကိုရောက်တာ နှစ်လ ရှိပြီဖြစ်လို့ နောက်လဆိုရင် ထိုင်ဝမ်ကို ပြန်ရတော့မှာ ဖြစ်တယ်။

www.burmeseclassic.com

ဒီမှာတော့ Yishun မှာ တည်းပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်လိုလည်း မပြော တတ်ပါဘူး။ ဘတ်(စ်)လိုင်း ၈၅၁ ကို Tiong Bahru ကစီးရင် Yishun ကို ရောက်တယ်ဆိုတာကိုပဲ သိပါတယ်။ ‘တရုတ်ပြည်ကိုလည်း မပြန်နိုင် တော့ဘူး၊ ဗီစာ မရနိုင်တော့ဘူး’ လို့ ပြောပြပါတယ်။ သူက တရုတ်ပြည် ကို ပြန်ချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိသလား၊ စင်ကာပူမှာ ဘုန်းကြီးတွေ အလှည့်ကျစနစ် နဲ့ နေချင်တာလားဆိုတာ မမေးတော့ပါဘူး။ တရုတ်ပြည်ကို ပြန်ရင် ဗုဒ္ဓဘာသာ စာပေတွေကို လေ့လာနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငွေမရှိရင် ဘယ် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာမှ နေလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ သူဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းကြီး အစစ်ပဲလို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ သူ့ဘဝမှာ တရားစာပေတွေကိုသာ လိုက်စား ခဲ့တဲ့အတွက် သူ့ရဲ့ မိခင်ဘာသာစကားကိုတောင် မပြောတတ်တော့ပါဘူး။ ခရီးက တိုတော့ ၅ ဒေါ်လာပဲ ကျပါတယ်။ သူ့မှာ ငွေမှ ရှိရဲ့လားလို့ တွေးနေတုန်းမှာ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်ပြီး ရှာနေပါတယ်။ ကျွန်တော်က ‘ငွေ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော် လှူပါတယ်’ လို့ပြောတော့ ‘သေချာရဲ့လား’ လို့မေးပြီး အိတ်ကို ပြန်သိမ်းလိုက်ပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောသွား ပါတယ်။

ဘုန်းကြီးကို ပိုပြီးတော့ အိမ်ပြန်လာပြီး ညနေ ၄ နာရီအထိ အိပ်လိုက်တယ်။ လူစည်ကားတဲ့အချိန်မှာ ပြန်ထွက်တယ်။ Shenton Way မှာ အသက်လေးဆယ်အရွယ် မျက်နှာဖြူ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က တားပြီး Pasir Ris ကို သွားမယ်လို့ ပြောတယ်။ လမ်းမှာ ကျွန်တော် စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်။ Pasir Ris က ကျွန်တော် မကျွမ်းကျင်တဲ့ နေရာ ဖြစ်လို့ပါပဲ။ Pasir Ris နားရောက်တော့ ဝင်ရမယ့် ဟိုင်းဝေးလမ်းကို ကျော်သွားမိတယ်။ သူက စိတ်တိုရမယ့်အစား စိတ်ရှည်စွာနဲ့ ဖြတ်လမ်း တစ်ခုက သွားဖို့ လမ်းညွှန်ပေးပါတယ်။ သဘောကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီး ကို Ms. Y လို့ ခေါ်ကြပါစို့။

ဒီလိုနဲ့ Ms. Y က ကျွန်တော် တက္ကစီသမား အသစ်ဆိုတာ သိသွား တယ်။ သုတေသနသမားဘဝက ကူးပြောင်းလာတဲ့အကြောင်း၊ တစ်နှစ်

တက္ကစီဒရိုင်ဘာတစ်ဦး၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း

လောက် ပညာရေးနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့အလုပ်ကို ရှာလို့မရကြောင်း ပြောပြ
တော့ ထောက်ခံစာတွေ ရှိလားလို့ မေးပါတယ်။ ‘ငါ့ပညာအရည်အချင်းကို
ထောက်ခံစာတွေက ရွှေတုံးတွေလိုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ စင်ကာပူရဲ့ လတ်တလော
ဈေးကွက်မှာတော့ တစ်ဆင့် (cent) လောက်တောင် တန်ဖိုး မရှိပါလား’
လို့ တွေးလိုက်မိပါတယ်။

တစ်အောင့်လောက်ကြာတော့မှ ကျွန်တော်က ‘Stanford က
Ph.D ရထားပါတယ်’ လို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူက အံ့သြတကြီး ‘ဘယ်လို
အောင်မယ်လေး၊ ရှင့်ကို ကျွန်မရဲ့ကတ် ပေးမှပဲ’ လို့ပြောပြီး ‘ကတ်မှာပါတဲ့
ကျွန်မရဲ့ Email လိပ်စာအတိုင်း စာပြန်ပါ။ ရှင့်ရဲ့ အရည်အချင်းမှတ်တမ်းပါ
ထည့်ပေးလိုက်ပါ။ စာသင်တဲ့ အလုပ်တစ်ခု ရှာပေးပြီး ရှင့်ကို ‘ကူညီမယ်’ လို့
ပြောပြပါတယ်။ သူက စင်ကာပူက American educational institution
မှာ အလုပ်လုပ်သူ ဖြစ်တယ်။ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြီး မကြာခင်
စာရေးလိုက်ပါ့မယ်လို့ ကတိပေးလိုက်တယ်။

ကျွန်တို့ အချိန်တွေကတော့ ကံမကောင်းပါဘူး။ ကျွန်တော်ရဲ့
တက္ကစီက တခြားတက္ကစီတွေနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင် ချို့ယွင်းချက် ရှိပါတယ်။
သိပ်နှေးနေပါတယ်။ ဒီနေ့ဆိုရင် တခြားကားတွေက ကျော်တက်ပြီး
ခရီးသည် သုံးယောက် ရသွားပါတယ်။ Hyundai Sonatas ကားသစ်တွေ၊
Cemfort နဲ့ Citi cab တွေက မြန်ပါတယ်။ နောက်ထပ် သုံးနာရီကျော်တဲ့
အထိ တစ်ယောက်မှ မရပါဘူး။ သန်းခေါင်လည်း ကျော်သွားပါတယ်။

စင်ကာပူတက္ကစီယံသင်တန်း
သက်တော့

The Reality Of The
Taxi Business
In Singapore

တစ်နေ့က မိတာအကြောင်း ပြောခဲ့တဲ့
ရောင်းရင်းက ဖုန်းထပ်ဆက်ပြီး သူက ဒေါ်လာ
၇၇ တန်ကားနဲ့ လဲတော့မယ်လို့ ပြောပါ
တယ်။ ဒီအလုပ်ကို ဖြတ်လိုက်ဖို့ စိတ်ကူးနေ
ဝေမယ့် ဒေါ်လာ ၃၀၀ ဒဏ်ရိုက်ခံရမှာပဲ။

သူမှာ တခြားအလုပ်ရဖို့လည်း အလားအလာ မရှိဘူးလို့ ပြောပြတော့
အခြေအနေကို ခဏလောက် စောင့်ကြည့်လိုက်ပါဦး။ ငှားခတွေ ကျချင်
ကျလာမှာပါလို့ အကြံပေးလိုက်ပါတယ်။

ဒီနေ့ညမှာလည်း လမ်းတွေမှာ တက္ကစီတွေ ပြည့်နေတယ်။ အများ
အားဖြင့်တော့ လူမပါတာ တွေ့ရပါတယ်။ အစိုးရရဲ့ ကိန်းဂဏန်းအရ
စင်ကာပူမှာရှိတဲ့ ယာဉ်ပေါင်း ၈၉၄,၆၈၂ အနက် ၂၄,၃၀၀ က တက္ကစီ
တွေလို့ ဆိုပါတယ်။ ပြီးတော့ တရားဝင် တက္ကစီမောင်းခွင့် ရထားတဲ့
သူတွေက ၉၂,၅၃၅ ရှိပါတယ်။ အခုဆိုရင် ၁၀၀,၀၀၀ လောက် ရှိနေ
လောက်ပါပြီ။ စင်ကာပူသား ၁၀၀ မှာ ၃ ယောက်က တက္ကစီဒရိုင်ဘာ
ဖြစ်နေပါပြီ။ ကမ္ဘာမှာ ရာခိုင်နှုန်း အများကြီးဖြစ်နေပြီ ထင်ပါတယ်။

လိုအပ်ချက် မရှိဘူးဆိုရင် ဘာကြောင့် ပိုလျှံနေအောင် ဖြည့်ပေးနေ
တာလည်းလို့ မေးစရာ ရှိပါတယ်။ အဖြေကတော့ တက္ကစီကုမ္ပဏီတွေဘာ
စီးမယ့်လူဦးရေတောင်းဆိုမှု နည်းတာ၊ များတာကို ဂရုမစိုက်လို့ပဲ ဖြစ်ပါ
တယ်။ သူတို့က ဒရိုင်ဘာတွေဆီက ကားငှားခတွေရဖို့ပဲ အလေးထား

www.burmeseclassic.com

ကြတယ်။ စီးပွားရေးကျပ်တည်းစဉ်အခါက လူအများစုက အလုပ်လက်မဲ့ပြီး တစ်ခုတည်းသော အလားအလာကောင်းမယ့် တက္ကစီဒရိုင်ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ ဒီလိုလူတွေကို ကုမ္ပဏီတွေက စုဆောင်းပြီး သင်တန်းတွေ ပေးတယ်။ ပြီးတော့ လိုင်စင်တွေ ထုတ်ပေးတယ်။ ငှားခကို ၆ လထန်ထရိုက်နဲ့ လက်မှတ်ထိုးကြရတယ်။ ၆ လအတွင်း ထွက်မယ်ဆိုရင် ထုခွာစာချုပ်ကို ချိုးဖောက်တဲ့အတွက် ဒေါ်လာ ၃၀၀ ပေးရမှာဖြစ်တယ်။ ၆ လကျော်လို့ ထွက်မယ်ဆိုရင် သူတို့အတွက် ပြဿနာ မရှိပါဘူး။ တခြားဒရိုင်ဘာတွေကို သင်တန်းပေးပြီး ထည့်ဖြည့်မှာပါပဲ။

တစ်နှစ်ကို လိုင်စင်အသစ် ၅၀၀၀ ကျော် ထုတ်ပေးတယ်လို့ သိရတယ်။ ဒါဟာ ဒီနေ့ စင်ကာပူရဲ့ တက္ကစီလုပ်ငန်းရဲ့အခြေအနေပါပဲ။ သူတို့ကို အပြစ်တင်လို့တော့ မရပါဘူး။ ကုမ္ပဏီအားလုံးက အများဆုံးအမြတ်ရဖို့ ရှာဖွေနေကြပါတယ်။

ဒီလုပ်ငန်းမှာ ထူးခြားတာ တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ တက္ကစီမောင်းလိုင်စင်ကို စင်ကာပူမြို့သားတွေသာ ထုတ်ပေးပါတယ်။ တခြားအလုပ်တွေမှာ ဒီလိုသတ်မှတ်ချက် ရှိ၊ မရှိတော့ ကျွန်တော် မသိပါဘူး။

အကွက်အကွင်းကျပြီး အရေးပါတဲ့ အေဂျင်စီတွေဖြစ်တဲ့ Temasek Holdings ကတော့ စင်ကာပူချမ်းသာရေးအတွက် သန်းပေါင်းများစွာသော ဒေါ်လာတွေကို ရှာပေးနိုင်တဲ့အတွက် နိုင်ငံခြားသားအလုပ်သမားတွေ အများကြီး လိုအပ်ပါတယ်။ တိုင်းသူပြည်သားတွေကို ဦးစားမပေးနိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် တက္ကစီမောင်းတာက စင်ကာပူအတွက် အခွင့်ထူးတစ်ခုလို့ ဆိုနိုင်သလို တခြားအလုပ်တွေ မရနိုင်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့အတွက် နောက်ဆုံး တွယ်စရာတစ်ခုလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီအလုပ်ဟာ အပင်ပန်းဆုံး၊ ငြီးငွေ့စရာအကောင်းဆုံးနဲ့ ငွေအရ အနည်းဆုံးဆိုပေမယ့် စင်ကာပူသားတွေအတွက် ရဖို့အလွယ်ဆုံး ဖြစ်နေပါတယ်။

လမ်းပေါ်ကလူ့စာတစ်လောက်

A Snob On The Road

လူ့စာတစ်ယောက်ကို လမ်းပေါ်မှာ ကြုံခဲ့ရတယ်။ နေ့ခင်းက လမ်းဆုံတစ်ခုကို ရောက်ခါနီးမှာ အချက်ပြမီးကို ဖွင့်ထားလိုက် တယ်။ အပြာရောင် Lexus ကားတစ်စီးက ကျွန်တော့်နောက်နားက ဘယ်ဘက်အဖွန်

လမ်းကြောင်းမှာ ရှိနေတယ်။ ကျွန်တော့်လမ်းကြောင်း ပြောင်းဖို့ အရှိန် လျှော့ပေးရမယ့်အစား အရှိန်မြှင့်ပစ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ပြောင်းဖို့ ခက်ခဲသွားတယ်။ အချက်ပြနေပေမယ့် လမ်းပေးမယ့်ပုံကို မပြပါဘူး။ ကျွန်တော့်ရှေ့က အနီရောင် Mazda Mx-5 အမိုးဖွင့်ကားက အချက်ပြမီးကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ သူလည်းပဲ ဘယ်ဘက်ကို သွားမလို့ကိုး။ ဒီအခါမှာတော့ Lexus က အရှိန်ကို လျှော့ချပေးပြီး အမိုးဖွင့်ကားကို လမ်းဖွင့်ပေးလိုက် တယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ Toyota Crown လေးက မမောနိုင်ဘဲ အချက်ပြမီး လေး မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ်လုပ်ရင်း 'တစ်ဆိတ်လောက် ခင်ဗျာ၊ တစ်ဆိတ် လောက်' လို့ ပြောနေသလို ကားတွေကို စောင့်ရတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ကားတစ်စင်းက ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။

ည ၁ နာရီလောက်မှာ တရုတ်တန်းက အမျိုးသမီး ၃ ယောက်က Ang Mo Kio နဲ့ Yishun ကို သွားဖို့ လိုက်လာကြတယ်။ သူတို့က အသက် လေးဆယ်ကျော်တွေပါပဲ။ လမ်းမှာ ဘာလို့ မိုးချုပ်တဲ့အခါ အလုပ် လုပ်ကြတာလဲလို့ မေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ဘေးမှာ ထိုင်နေတဲ့

www.burmeseclassic.com

တက္ကစီဒရိုင်ဘာတစ်ဦး၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း

၆၅

အမျိုးသမီးက လက်တွေ့ကို လှုပ်ရှားပြပြီး စပါယ်ရှယ်အလုပ်ပေါ့လို့
 ရယ်မောပြောလိုက်တယ်။ နှိပ်တဲ့အလုပ်လို့ သဘောပေါက်လိုက်ပါတယ်။
 ပြီးတော့ သူက Hokkien ဘာသာနဲ့ မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်ကို ဘယ်လို
 ပြုစုလိုက်ရတယ်ဆိုတာကို သူ့ရဲ့အဖော်တွေကို ပြောပြနေတယ်။ သူတို့
 ပြောတာကို သိပ်နားမလည်တဲ့အတွက် အကုန်လုံးတော့ သဘောမပေါက်
 ပါဘူး။ သူပြောနေတာက ရယ်စရာကောင်းတယ်ဆိုတာကတော့ သေချာ
 ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တို့နှစ်ယောက်က အားရပါးရ
 ရယ်နေကြလို့ ဖြစ်ပါတယ်။

ပိန်းဝလီ ဝတ်စားထားသူ
A Transvestite

မနက် ၁၁ နာရီလောက်မှာ အသက် ၄၀ အရွယ် လူဖြူတစ်ယောက်နဲ့ လှလှပပ ဝတ်စားထားတဲ့ အာရှတိုက်က အသက် ၃၀ အရွယ် အမျိုးသမီးတို့ Bencoolen လမ်းပေါ် က ဟိုတယ်တစ်ခုက တက်လာကြတယ်။

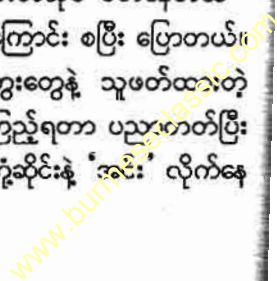
အနောက်ပိုင်းက ကွန်ဒိုတစ်ခုရဲ့ နာမည်ကို ပြောပြီးတာနဲ့ နမ်းနေကြတယ်။ သူတို့ စကားစပြီးပြောမှပဲ အမျိုးသမီးက အမျိုးသားဖြစ်နေတာကို သိသွားပါတယ်။

‘ငါ တနင်္ဂနွေမနက် ပြန်တော့မယ်’ လို့ လူဖြူက ပြောတော့-
‘မနက်ဖြန် ထပ်တွေ့ချင်သေးတယ်’
‘ကြည့်သေးတာပေါ့၊ မနက်ဖြန် ငါ အလုပ်များလိမ့်မယ်’
‘ဒီနေ့တော့ အားတယ်မဟုတ်လား’

ဘာမှ ပြန်မဖြေတော့ ‘ဟုတ်တယ်နော်’ လို့ ထပ်ပြောတော့ ‘အင်း-အင်း’ လို့ ပြန်ဖြေတယ်။

‘ကိုယ် မိန်းမလျာတွေရဲ့ ဘဝအကြောင်းစာအုပ် ဖတ်နေတယ်’
မိန်းမလျာက သူဖတ်ထားတဲ့ စာအုပ်အကြောင်း စပြီး ပြောတယ်။

သူက အဲဒီစာအုပ်ကို သိပ်ကြိုက်လို့ သူ့အတွေးတွေနဲ့ သူဖတ်ထားတဲ့ အကြောင်းကို မျှဝေပေးချင်နေတယ်။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ ပညာကတ်ပြီး စာဖတ်ဟန်တူပါတယ်။ အမျိုးသားက တုံ့ဆိုင်းတုံ့ဆိုင်းနဲ့ ‘အင်း’ လိုက်နေ

တက္ကစီဒရိုင်ဘာတစ်ဦး၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း

ပေမယ့် သိပ်ပြီး အာရုံမစိုက်ပါဘူး။ ကွန်ဒိုကို ရောက်တဲ့အခါ ဂိတ်စောင့်က အမျိုးသားကို မှတ်မိသွားပြီး ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ မိန်းမလျှာက ဒီနေရာနဲ့ အကျွမ်းဝင်ပုံ ရပါတယ်။ မြေအောက်ကားရပ်နားရာကို သွားဖို့နဲ့ ဘယ်ကိုကွေ့၊ ဘယ်နားမှာရပ် စတာတွေ ညွှန်ပြနေတယ်။ သူက ဒီကို မှန်မှန်လာတတ်တယ် ထင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်သာ ဘာမှ မေးမနေတော့ဘဲ ဂိတ်စောင့်က ဖွင့်ပေးတာ ဖြစ်မှာပါပဲ။

ည ၁ နာရီကျော်တဲ့ အချိန်မှာ Havelock လမ်းပေါ်မှာ အသက် ၂၀ ရွယ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က တားပါတယ်။ သူ့ကို Tanah Merah ထောင်ကို လိုက်ပို့ခိုင်းတယ်။ မသွားခင် ၂၄ နာရီဖြင့်တဲ့ Mc Donald ဆိုင်မှာ ဘာဂါဝယ်မယ်လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်က အဲဒီထောင်ကို မသိပါဘူး။ Upper Changi ဘက်မှာဆိုတာပဲ ကြားဖူးပါတယ်။ သူလည်း မသိဘူးလို့ ဆိုပါတယ်။ မြေပုံအညွှန်း ကြည့်ပါရစေလို့ပြောတော့ အချိန်မရသလို တုံ့ဆိုင်းသွားတယ်။ တက္ကစီတွေ ဖြတ်နေတာကို လှမ်းကြည့်နေတော့ ကျွန်တော်က ‘ရတယ်၊ တခြားကားကို စီးသွားလိုက်ပါ’ လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ အိမ်အပြန်လမ်းမှာ သူ ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ထောင်ဝန်ထမ်းလည်း မဟုတ်နိုင်ဘူး။ သူက တစ်ယောက်ယောက်ကို သွားတွေ့တာလား။

ဒီအချိန်ကြီးမှာ ဘယ်သူကများ ဘာဂါကို စားချင်နေသလဲလို့ တွေးနေမိတယ်။

ဒီအချိန်ကြီးမှာ ဘာကြောင့်လဲ။

ငယ်စုယ်တဲ့ စုံတွဲတစ်တွဲ

A Young Couple

ကျွန်တော် တက္ကစီမောင်းလာတဲ့ တစ်လအတွင်းမှာ အမှားတစ်ခုကို ခဏခဏ ပြုလုပ်မိတယ်။ အပိုကြေးတွေ ထည့်ပြီး မတောင်းမိတာ အမြဲလိုလိုပါပဲ။ ဒီလိုနဲ့ ငွေ တွေ တော်တော် ဆုံးရှုံးခဲ့ပါတယ်။ ဒီနေ့လည်း

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို တရုတ်တန်းကနေ ဆေးရုံကြီးကို ပို့ပြီး အပိုကြေး ၃ ဒေါ်လာတောင်းဖို့ မေ့သွားပြန်တယ်။ ခရီးအစကတည်းက အပိုကြေး ၃ ဒေါ်လာကျမယ်ဆိုတာ ပြောပြထားခဲ့တယ်။ ခရီးဆုံးတော့ ထည့်ယူဖို့ မေ့သွားတာပါ။ သူက ပြန်အမ်းတဲ့ငွေကို ကြည့်ပြီး တုံ့ဆိုင်းသွားပေမယ့် ဘာမှမပြောဘဲ ဆင်းသွားပါတယ်။ သူ အထဲကို ဝင်သွားမှ အပိုကြေးကို သတိရသွားပါတယ်။ သူ့နောက်က လိုက်တောင်းရမလား စဉ်းစားမိပေမယ့် လိုက်ပြီး မတောင်းဖြစ်လိုက်ပါဘူး။

ဒီနေ့တော့ Geylangကို ခဏခဏ ဖြတ်နေရတယ်။ တစ်ကြိမ်မှာ ကလေးငယ်လေးပါတဲ့ မိသားစုကို Bukit Batok ကို လိုက်ပို့ရတယ်။ ကားများတဲ့ အချိန်ဖြစ်လို့ ပက်ကျိလိုပဲ ရွေ့လျားနေရတယ်။ အမျိုးသမီးက သူ့ရင်ခွင်ထဲက ကလေးနဲ့ ကျီစယ်နေတယ်။ လမ်းဘေးမှာ ရပ်နေကြတဲ့ မကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးတွေကိုကြည့်ပြီး ‘သူတို့က လှလည်း မလှဘဲနဲ့’ လို့ ဝေဖန်လိုက်တယ်။

‘လှတဲ့သူတွေက အထဲမှာနေတာ၊ သူတို့က အပြင်ကို မထွက်ဘူး’

www.burmeseclassic.com

တက္ကစီဒရိုင်ဘာတစ်ဦး၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း

လမ်းဘေးကနေ မျက်စိမခွာတဲ့ ယောက်ျားလုပ်သူက ပြောလိုက်တယ်။

‘ဪ ရှင်က ဘယ်လိုသိတာလဲ၊ သူတို့ကို ဘယ်လောက်ပေးရသလဲဆိုတာတောင် ရှင်သိနေသလား’ လို့ အစ်လိုက်တော့ သူက မိန်းမဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ‘ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူတို့က ကြေးမြင့်တယ်ဆိုရင် မင်းက ဒီအလုပ်ကို လုပ်ချင်လို့လား’ လို့ ငေါ့တော့တော့ ပြောလိုက်တယ်။

သူ့ယောက်ျားကို စိုက်ကြည့်ပြီး ‘ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ ပိုက်ဆံများများရရင် လုပ်မှာပေါ့’ လို့ ပြန်ပက်တယ်။

‘မင်းက သူတို့ကို မလှဘူးထင်တာလား၊ မင်းကမှ သူတို့ထက် ပိုပြီး အရပ်ဆိုးသေးတယ်၊ ဘယ်သူမှ လိုချင်မှာ မဟုတ်ဘူး’ လို့ မထေမဲ့မြင်ပြောပြီး လမ်းဘက်ကို ပြန်လှည့်သွားပါတယ်။

ကျွန်တော်က နားထောင်ရင်း ပြုံးမိတယ်။ တစ်ခါလေမှာ ကျွန်တော်နဲ့ ဖောက်သည်တွေရဲ့ စကားတွေက ကျွန်တော်ကို ရွှင်ပျော်စေပါတယ်။ ငြီးငွေ့စရာကောင်းတဲ့ ကားမောင်းနေရတဲ့ အချိန်တွေ ကုန်လွန်စေဖို့ အထောက်အကူ ဖြစ်စေပါတယ်။ အခုလို အတွေ့အကြုံမျိုးလေး အပါအဝင်ပေါ့။

ထပ်တိုးဆုံး သတိပေးချက်

First Warning

မနက် ၂ နာရီ ရှိနေပြီ။ အိမ်အပြန်
လမ်းမှာ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က Depot
လမ်းပေါ်ကနေ ကားကို တားပါတယ်။
‘Changi လေဆိပ် Terminal Three ကို
သွားမယ်၊ ဆိုက်ရောက်နေရာနော်၊ ထွက်ခွာ

နေရာ မဟုတ်ဘူး’ လို့ အသေအချာ ထပ်ပြောပါတယ်။ လေဆိပ်ကို
ရောက်တော့ အပြင်ဘက်မှာ ခြောက်ကပ်နေတယ်။ ကာလည်းမရှိ၊
တက္ကစီလည်းမရှိ၊ လူတွေလည်း မရှိပါဘူး။ သူတို့ဆီကရတဲ့ငွေကို ပြန်အမ်း
ဖို့ လုပ်နေတုန်းမှာ လူတစ်ယောက်က မှန်ကို လာခေါက်တယ်။ မော့ကြည့်
လိုက်တော့ ရဲနှစ်ယောက် ဘယ်ကရောက်လာသလဲ မသိလိုက်ပါဘူး။
အချက်ပြတုတ်နဲ့ ကားမှန်ကို ချပေးဖို့ ပြနေတယ်။

ဘာမှန်းမသိတဲ့အတွက် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပဲ လက်ပြပြီး ‘ခဏလေး
စောင့်ပါ၊ ကိစ္စပြတ်အောင် လုပ်လိုက်ပါ့မယ်’ လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

နောက်ထပ် ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်သံ ကြားတော့ လုပ်လက်စအလုပ်
ကိုရပ်ပြီး မှန်ကို ချပေးလိုက်ရတယ်။

‘ဒီနားမှာ ခရီးသည် တင်နိုင်ချေခိုင်တယ်လို့ ဘယ်သူပြောသလဲ’ လို့
ရဲတစ်ယောက်က မေးလိုက်တယ်။

ဒုက္ခရောက်ပြီဆိုတာ သိလိုက်တယ်။ သင်တန်းတက်တုန်းက လေဆိပ်
မှာ ရပ်ရမယ့်နေရာ၊ ခရီးသည် တင်ရမယ့်နေရာတွေကို ရှေးရေးပဲ မှတ်မိ

www.burmeseclassic.com

တက္ကစီဒရိုင်ဘာတစ်ဦး၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း

တော့တယ်။ တိတိကျကျ ပြန်စဉ်းစားလို့ မရတော့ပါဘူး။ ‘ခရီးသည်တွေ က ဒီနေရာမှာ ရပ်ခိုင်းလို့ပါ’ လို့ ရေရွတ်ပြီး အမျိုးသမီးတွေကို လှည့်ကြည့် လိုက်တော့ ခေါင်းတွေငုံ့ပြီး ပြန်အမ်းငွေရရင် လစ်ပြေးကြဖို့ စိတ်ပူပန်စွာ စောင့်နေကြတာကို တွေ့ရတယ်။

‘ခင်ဗျားက ခရီးသည်တွေရဲ့ စကားကို နားထောင်မှာလား၊ ယာဉ်ထိန်း ရဲ့စကားကို နားထောင်မှာလား၊ လိုင်စင်ပေးပါ’ လို့ သရော်တော်တော် လေသံနဲ့ ပြောပါတယ်။

လိုင်စင်ကို ကြည့်ပြီး ဆရာတစ်ယောက် ကျောင်းသားလေးရဲ့ အိမ်စာ မှားနေတာကို တွေ့လိုက်ရသလို စောင်းငဲ့ကြည့်ရင်း ‘ဒရိုင်ဘာအသစ်ကိုး’ လို့ သက်ပြင်းချပြီး ပြောတယ်။ ကျွန်တော် အသက်ကို ပြင်းပြင်း မရှူရဲ ပါဘူး။

‘ဒီနေ့ ခင်ဗျား ကံကောင်းသွားတယ်။ သတိပေးတာပဲ ခံယူလိုက်ပါ။ နောက်တစ်ခါ အပြစ်လုပ်ရင်တော့ လိုင်စင်ထဲမှာ မှတ်တမ်းတင်လိုက်မှာ နော်’ လို့ ပြောပြီး သူ့စာအုပ်ထဲမှာ ကားနံပါတ်နဲ့ လိုင်စင်နံပါတ်ကို မှတ် တယ်။ လိုင်စင်ကို ပြန်ပေးပြီး သွားခွင့်ပြုလိုက်တော့တယ်။

ပြန်အထွက်မှာ ပလက်ဖောင်းဘေးမှာ အနီကျားတွေ တွေ့လိုက်ရ တယ်။ ဘာကို ဆိုလိုတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ပါပြီ။

ဘယ်အချိန်မဆို ရပ်လို့ မရတဲ့နေရာ ဖြစ်ပါတယ်။

နှစ်ဒါလတ် ERP

\$ 2 ERP

မနက်ဘက်မှာ လူတစ်ယောက်ကို
Bukit Merah ကနေ Shenton Way ကို
ပို့ရတယ်။ ကားခက ၆ ဒေါ်လာ စွန်းစွန်းကျ
တယ်။ သူက ၁၀ ဒေါ်လာပေးတော့ ၃ ဒေါ်လာ
နဲ့ အကြွေကို ပြန်အမ်းလိုက်တယ်။ ခဏနေ

တော့ ဒီလူက လိုက်လာတယ်။ ကားတန်းရှေ့မှာ ကျွန်တော်က ရောက်နေပြီ။
ပထမတော့ ကားထဲမှာ ပစ္စည်းတစ်ခုခု ကျန်ခဲ့လို့လားလို့ စဉ်းစားမိတယ်။
သူက ကားနားကို ရောက်လာပြီး 'ခင်ဗျား ERP ကြေးယူဖို့ မေ့သွားတယ်'
လို့ ပြောပြီး ၂ ဒေါ်လာတန်ကို လှမ်းပေးပါတယ်။ ကျွန်တော်က ထပ်ပြီး
မေ့ပြန်ပါပြီ။

ကျွန်တော် ခဏခဏ ဖြစ်လေ့ရှိပါတယ်။ ဒီတစ်ခါလို ခရီးသည်က
တော်တော်ဝေးသွားပေမယ့် ပြန်လာပြီး ပေးတာမျိုးတော့ မရှိခဲ့ပါဘူး။

သူ့အကြောင်း တခြားအရာတွေကို သိဖို့ မလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ
လူကောင်းဆိုတာကိုတော့ သိလိုက်ပါတယ်။

အလုပ်လုပ်ငါး ဘားသိုတစ်ဦး
An Old Working Lady

ညဉ့်နက်ချိန်မှာ တရုတ်တန်းက အဘွားအိုတစ်ဦးကို West Coast ကို ပို့ပေးရတယ်။ ဒီအချိန်ကြီးမှာ ဘာအလုပ်များ ရှိလို့လဲလို့ မေးကြည့်တော့ သူ အလုပ်လုပ်နေကြောင်း ပြောပြတယ်။ သူ့အသက်က ၇၀

ကျော်လောက် ရှိနေပြီဖြစ်လို့ ကျွန်တော် အံ့သြမိတယ်။

ဘာကြောင့်များ ညဉ့်နက်တဲ့အထိ အလုပ်လုပ်ရသလဲလို့ မေးတော့ သူ့အဖြစ်ကို ပြောပြပါတယ်။

သူက မိသားစုနဲ့အတူ ၁၉၄၂ ခုနှစ်က တရုတ်ပြည် စီချွမ် (Sichuan) နယ်က လာခဲ့တယ်။ သူ့အသက်က ၉ နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ အခုတော့ သူ့ခင်ပွန်းလည်း ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါပြီ။ သူက သားသမီးတွေနဲ့ မနေပါဘူး။ ခင်ပွန်းဆုံးပြီးတော့ West Coast ပြည်သူ့အိမ်အိမ် (HDB) မှာ အခန်းအသေးလေးတစ်ခန်း ဝယ်လိုက်တယ်။ သူ့လို အသက်ကြီးတစ်ယောက်ကို အစိုးရက အခွင့်အရေးတစ်ခု အနေနဲ့ ၁၀ နှစ် ဆပ်ခွင့်ရပါတယ်။ တစ်လကို ဒေါ်လာတစ်ထောင် သွင်းရပါတယ်။ သားသမီးတွေရဲ့ အကူအညီကိုလည်း မယူချင်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့လည်း သူတို့ တိုက်ခန်းတွေ အတွက် လစဉ် ပေးနေကြရလို့ ဖြစ်တယ်။ သူက စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ထမင်းချက်လုပ်တာ တစ်နေ့ကို ဒေါ်လာ ၅၀ ရပါတယ်။ သူ့က အသက်ကြီး သူတို့အတိုင်း စကားပြောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မပျော့ညံ့ပါဘူး။

www.burmeseclassic.com

တစ်ယောက်တည်းဖြစ်ပေမယ့် ခိုကိုးရာမဲ့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆင်းရဲပေမယ့် ဂုဏ်သိက္ခာ မကင်းမဲ့ပါဘူး။

သူလို လူမျိုးတွေအပေါ်မှာ ကျွန်တော်ရဲ့ စိတ်နှလုံးက နူးညံ့တတ်ပါတယ်။ လူ့အသိုင်းအဝိုင်း ပိရမစ်အမြင့်ကြီးပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး စည်းစိမ်ပါဝါ၊ ကျော်ကြားခြင်းတွေ၊ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ဝေါဟာရနဲ့ အောင်မြင်ခြင်း သံသရာတွေနဲ့ လည်ပတ်နေတဲ့သူတွေထက် အခုလို အဘွားကြီးကို ပိုပြီး လေးစားပါတယ်။

ကြီးကျယ်တဲ့ မိုးပျံတိုက်ကြီးတွေ၊ ကြည်နူးစရာ နီယွန်မီးရောင်တွေ နောက်မှာ သူလိုလူတွေ အများကြီး ရှိကြပါတယ်။ အပြန်ပန်းကကြည့်ရင် ဘာမှ မရှိကြပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အတွင်းမှာတော့ သူတို့က စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ကြတယ်။ သူတို့က လူ့အသိုင်းအဝိုင်းရဲ့ အောက်ဆုံးမှာ နေကြတယ်။

ဒါပေမဲ့ သူတို့က လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ အခြေခံအုတ်မြစ် ဖြစ်တယ်။ သူတို့ရဲ့အင်အားနဲ့ ခံနိုင်ရည် မပါဘဲ ဒီတိုင်းပြည်ဟာ ကမ္ဘာ့အဆင့်အတန်းမှာ ဒုတိယ၊ တတိယ ဖြစ်ပါစေ။ အိုလံပစ်ပွဲမှာ ရွှေတံဆိပ်ဆု၊ ငွေတံဆိပ်ဆု တွေ ဘယ်လောက်ပဲ ရယူနိုင်ပါစေ။ ကမ္ဘာ့ဘဏ်ထဲမှာ အရန်ငွေ သန်းပေါင်းများစွာ ရှိနေပါစေ မလွဲမသွေ ပြိုကွဲသွားမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ခရီးဆုံးတော့ သူ့ကို ကားခ လျှော့ပြီး ယူချင်ပေမယ့် သူက အပြည့်ပဲ ပေးပါရစေလို့ တောင်းဆိုပြီး ပေးသွားခဲ့ပါတယ်။

ညသန်းခေါင်စွန်းစွန်းမှာ Balestier လမ်းပေါ်မှာ တရုတ်လူမျိုး အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ကားကို တားပါတယ်။ ကားရပ်တော့ သူက ကားတံခါးမဖွင့်ခင် ကားပြတင်းပေါက်ကနေပြီး ခဏငုံကြည့်ပြီးမှ ကျွန်တော့်

ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ပါတယ်။ Mandarin စကားနဲ့ You Chi ကို သွားမယ်လို့ ပြောပါတယ်။

* ရေနံကန်ရှိတဲ့ Yew Tee လား * လို့ မေးတော့

* မဟုတ်ဘူး You Chi KTV လေ * လို့ ပြောတယ်။

ဒီလိုနာမည်နဲ့ မကြားဖူးဘူးလို့ ဘယ်နေရာမှာ ရှိသလဲလို့ ပြန်ပြီး မေးတော့ ဖုန်းကို ထုတ်ပြီး တစ်ယောက်ယောက်ဆီကို ခေါ်တယ်။

* ကျွန်မ အိမ်ရှင်နဲ့ စကားပြောပါရစေ * လို့ ဆိုပါတယ်။

တစ်ဖက်က အသံအောအောကြီးနဲ့လူက အင်္ဂလိပ်လိုပြောတာက

* ကောင်မလေးကို Orchard Towers က Orchard KTV ကို အမြန်ဆုံး ဦးပေးပါ။ အဲဒီမှာ စောင့်နေတယ်လို့ ပြောလိုက် * လို့ အပေါ်စီးကလေးသံနဲ့

စိတ်တိုနေတဲ့ပုံပါပဲ။ နောက်ကလည်း ဆူညံတဲ့ သီချင်းသံတွေ ကြားနေရ

တယ်။ * အိုကေ * လို့ ပြောပြီး Orchard Towers ဆီကို ဦးတည်မောင်း ထိုက်တယ်။ သူက အသက် ၂၀ လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်ထင်တယ်။ ဂျင်း

ဘောင်းဘီနဲ့ တီရှပ်ဝတ်ထားပြီး ချစ်စဖွယ် အပြစ်ကင်းတဲ့ပုံစံ ပေါ်ပါလား။

www.burmeseclassic.com

အသံထွက်တွေ မှန်အောင် မပြောနိုင်တာကိုထောက်ရင် အင်္ဂလိပ်လို မပြော တတ်တဲ့ စင်ကာပူကို ရောက်လာတဲ့ လူသစ်ပဲ ဖြစ်ပါမယ်။ ကားမောင်းတဲ့ သူကို အကဲခတ်တာကလည်း ကျွန်တော်က Mandarin စကား တတ် သလားဆိုတာ စူးစမ်းတာဖြစ်တယ်။

လမ်းမှာ သူက တရုတ်ပြည် Fujianနယ်က ရောက်တာ သုံးရက်ပဲ ရှိသေးကြောင်းနဲ့ စင်ကာပူမှာ အလုပ်ကောင်းကောင်းရမယ်လို့ ကြားပွဲစား တွေကပြောလို့ ရောက်လာရတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ တစ်လကို Renminbi 8000 ရမယ်ဆိုလို့ သူတို့မိသားစုက RMB 60000 ပေးလိုက်ရတယ်။ ဒီကိုရောက်တော့ အလုပ်ရှာရတာ ခက်ကြောင်း ရှင်းပြပါတယ်။

‘မင်း ဘာလို့ ပြန်မသွားတာလဲ’ လို့ မေးလိုက်တယ်။

‘ကျွန်မ သောင်တင်နေပြီ၊ ကျွန်မမိဘတွေ အကြွေးတင်နေပြီ၊ ကြွေးတွေဆပ်ဖို့ ဒီမှာပဲ အလုပ်ရအောင် ရှာရမယ်’

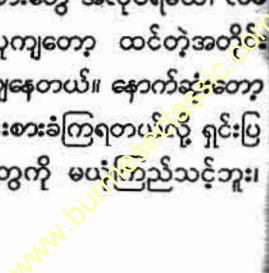
ဒီလိုဇာတ်လမ်းတွေ အရင်က ကြားဖူးနေတာဖြစ်လို့ ကျွန်တော် သက်ပြင်းချမိပါတယ်။

‘ကံကောင်းတာက အိမ်ရှင်က သဘောကောင်းပြီး အလုပ်ကူရှာပေး နေတယ်၊ ဒီနေ့ ကျွန်မအလုပ်အတွက် အင်တာဗျူးဝင်ရမယ်၊ သူတို့သဘော ကျရင် ဒီညပဲ KTV မှာ အလုပ်ရမယ်’ လို့ ပြုံးရယ်ပြီး ပြောနေတယ်။

ခဏနေတော့ ‘မင်း ဒီအိမ်ရှင်ကို ဘယ်လိုသိသလဲ၊ မင်း ဘယ်လို ရှာလို့ တွေ့သလဲ’

‘ကြားပွဲစားက မိတ်ဆက်ပေးတာလေ’

ကျွန်တော် သူ့ကို အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြမှ ဖြစ်ပါမယ်။ သူ့လို မိန်းကလေးတွေနဲ့ ကြုံရတဲ့အကြောင်းတွေ၊ ပွဲစားတွေ အလုပ်ရမယ်၊ လခ ကောင်းမယ်ဆိုပြီး ခေါ်လာကြပြီး စင်ကာပူကျတော့ ထင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်မလာကြဘူး၊ ဒီမှာလည်း စီးပွားရေးတွေ ကျနေတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ တရုတ်စကားပြောတတ်တဲ့ လူတွေဆီမှာ ရောင်းစားခံကြရတယ်လို့ ရှင်းပြ လိုက်တယ်။ ‘မင်းပြောတဲ့ အိမ်ရှင်နဲ့ ပွဲစားတွေကို မယုံကြည်သင့်ဘူး၊

တက္ကစီဒရိုင်ဘာတစ်ဦး၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း

သူတို့က ပူးပေါင်းကြံစည်ကြတာ၊ မင်းကို စိတ်ပျက်စရာတွေ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စဉ်းစားဖို့ပါ။ အင်္ဂလိပ်စကားမတတ်ရင် မလွယ်ဘူး' လို့ ပြောပြပါတယ်။

နှုတ်ခမ်းတွေ တင်းတင်းစေ့ထားပြီး နားထောင်နေတယ်။ ပြီးတော့ အသက် ပြင်းပြင်းရှူလိုက်ပြီး 'ပြောပြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်မ ကိုယ်ကျွန်မ စောင့်ရှောက်နိုင်ပါတယ်' လို့ ပြောရှာတယ်။

'ဟုတ်တယ်၊ ကာကွယ်ဖို့ လိုတယ်၊ မင်းသွားမယ့်နေရာက မှောင်မည်း နေတဲ့ တောအုပ်ကြီး' လို့ပဲ ပြောနိုင်ပါတယ်။

မီးရောင်စုံတွေ ထိန်ထိန်လင်းနေတဲ့ Orchard Towers ကို ရောက်ပါပြီ။ ပါတီလာတဲ့လူတွေနဲ့ စည်ကားနေတယ်။ ကားခကို လှမ်းပေး တော့ သူ့လက်တွေ နည်းနည်း တုန်နေတယ်။ အင်တာဗျူးအတွက် စိတ် လှုပ်ရှားနေမယ်ထင်တယ်။ ကံကောင်းပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်တယ်။ အပြစ်ကင်းစင်တာလေး ပျောက်ကွယ်မသွားစေနဲ့။

လက်ပေးသော ပုံစံကဏ္ဍ

Boy Friends

တစ်လလောက် ကြာလာတော့ မြို့တော်တစ်ခွင်က လမ်းကြောင်းတွေ၊ နေရာတွေကို တော်တော် သိလာပါတယ်။ ကျွန်ခဲတဲ့ ရက်တွေမှာ ခရီးတွေ ဖြောင့်ဖြူးခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဝန်ဆောင်မှုကို မကျေနပ်ကြတဲ့

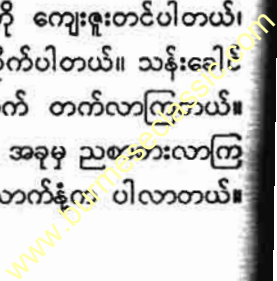
ခရီးသည်တစ်ယောက်မှ မတွေ့ခဲ့ပါဘူး။ ဒီနေ့ညနေမှာ လူတစ်ယောက်ကို Telok Ayer ကနေ Cathay Theater ကို ပို့ရတယ်။ သူက တက္ကစီမောင်းတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲလို့ မေးပါတယ်။ ခန့်မှန်းကြည့်ဖို့ ပြောလိုက်တော့ 'အနည်းဆုံး ၁၅ နှစ်လောက် ရှိပြီထင်တယ်' လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်က ရယ်ချင်တာကို ထိန်းထားပြီး 'ဘာကြောင့် ဒီလို ပြောနိုင်တာပါလိမ့်' လို့ မေးလိုက်တယ်။

'စိတ်ထဲ သိနေတယ်၊ ခင်ဗျားရုပ်ရည်ကို အကဲခတ်လို့ရတာပေါ့'

'လက်ဟောင်း တက္ကစီဒရိုင်ဘာရုပ် ပေါက်နေလို့လား'

'အင်း၊ လမ်းတွေကို ကျွမ်းကျင်တဲ့ လက္ခဏာ ပြနေလို့ပါ'

ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်ပြီး 'ချီးကျူးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ဗျား မှားသွားပြီ' လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ သန်းခေါင်ကျော်တော့ East Coast က လူငယ်နှစ်ယောက် တက်လာကြတယ်။ Bukit Merah ကို လိုက်ပို့ခိုင်းတယ်။ သူတို့က အခုမှ ညစားစားလာကြတာ ထင်ရှားပါတယ်။ ကားထဲမှာ အစားအသောက်နံ့ကို ပါလာတယ်။

တက္ကစီဒရိုင်ဘာတစ်ဦး၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း

၇၉

၂၀ ကျော် အရွယ်တွေပါပဲ။ တစ်ယောက်က နည်းနည်း ငယ်ပါတယ်။ အကြီးကောင်လေးက Playstation(PSP) ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ နှိပ်ကစားရင်း ဂိမ်းတွေအကြောင်း ပြောပြနေတယ်။ သူက အတော် ကျွမ်းကျင်ပုံရပါတယ်။ ဂိမ်းဒီဇိုင်းတွေ၊ ဂရပ်ဖစ်တွေအမျိုးအမျိုး အကြောင်းကို ကရားရေလွတ်သလို တတွတ်တွတ် ပြောနေတယ်။ ဒီကလေးတွေ ဂိမ်းတွေနဲ့ အချိန်တွေ ဘယ်လောက်တောင် ဖြုန်းနိုင်ကြသလဲလို့ ကျွန်တော် အံ့သြမိပါတယ်။

အငယ်ကောင်လေးက နည်းပညာအသိ နည်းမယ်ထင်ပါတယ်။ သူက နားထောင်ပေးနေတယ်။ စကားပြောရင်လည်း တိုးတိုးသက်သာသတိထားပြီး ပြောတယ်။ တစ်ခါမှာတော့ ‘မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီလောက် သိနေတာလဲ’ လို့ ဖြတ်ပြီး မေးလိုက်တယ်။ သူက Playstation က မျက်လုံးတွေ မခွာဘဲ ‘ငါက စိတ်ဝင်စားတာကိုး’ လို့ ပြောတယ်။ အငယ်ကောင်လေးက ‘ငါ့ကိုကော စိတ်မဝင်စားဘူးလား’ လို့ သတိရှိရှိနဲ့ မေးတယ်။ ‘ဟင့်အင်း၊ နင့်ကို ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး’ လို့ ချက်ချင်းပဲ ပြန်ဖြေတယ်။

ခဏငြိမ်သွားပြီးမှ အကြီးကောင်လေးက စကားတွေ ပြန်ပြန်တယ်။ ‘နင် ဒီဂိမ်းကို ကစားကြည့်ပါလား၊ သိပ်ကောင်းတာ၊ graphic ပညာတွေ သိပ်မြင့်တယ်’

အငယ်ကောင်လေးကတော့ နားစိုက်ထောင်နေတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ပြန်မေးတာလေးတွေ ရှိတယ်။ ဘာမှ မဖြစ်သလိုပါပဲ။ ခရီးဆုံးမှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဝှတ်(ဒ်)နိုက် လို့ နှုတ်ဆက်ပြီး ခွဲခွာထွက်သွားကြတယ်။ ကျွန်တော်က အငယ်ကောင်လေးအပေါ်မှာ နည်းနည်း သနားသွားမိတယ်။ ဘာကြောင့်လဲတော့ မပြောတတ်ပါဘူး။

□

ရုစွတ်ပြင်းငါးဘာ ချစ်ကြီးများနှင့်
ခံစားရတင်းငါးဘာ အမျိုးသမီးများ

Hot Gentlemen,
Cold Ladies

ည ၉:၃၀ လောက်မှာ မျက်နှာဖြူနှစ်
ယောက်နဲ့ စင်ကာပူ တရုတ်တစ်ယောက်တို့
Shenton Way က နိုက်ကလပ်တစ်ခုကနေ
လိုက်လာကြတယ်။ အရက်ပါတီတစ်ခုက ပြန်
လာကြတာဖြစ်ပြီး တရုတ်တန်းက ဟိုတယ်

တစ်ခုဆီကို သွားကြဦးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဝတ်အစားကောင်းကောင်း ဝတ်ကြ
တဲ့ အသက်သုံးဆယ်အရွယ် လူလတ်သုံးယောက်က ဟန်ပန်အရှိန်အဝါတွေ
အပြည့်နဲ့ မိမိကိုယ်မိမိတို့ ကျေနပ်မှုရနေကြတယ်။ အသက်မွေးမှု လှေကား
တွေ အပေါ်ဆင့်က ငယ်ရွယ်ပြီး စမတ်ကျနေတဲ့ ပုံစံတွေကို မြင်ရတယ်။
ဘဝက သူတို့ကို ကောင်းတာတွေ ပေးထားတယ်။

အငယ်ဆုံးနဲ့ အရပ်အပူဆုံး စင်ကာပူသားက စကားတွေပြောရင်း
ကားပေါ်ကို တက်လာတယ်။ ‘ရင်းဂစ် ၂၀၀ ပဲဆိုတော့ အရက်ဈေးက
ချိုတာပေါ့။ ကောင်မလေးတွေကလည်း တစ်နာရီကို ရင်းဂစ် ၇၀ (မလေးရှား
ငွေ Ringgit) ဆိုတာ ဈေးပေါပါတယ်။ မင်းတို့ တစ်ညလုံးခေါ်ထားလို့
ရတယ်’

ကျွန်တော့်ရဲ့ဘေးနားမှာ Heineken ပုလင်းအလွတ်ကို ကိုင်ပြီး
လိုက်ပါလာတဲ့ မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်က ‘KL (ကွာလာလမ်ပူ) က
ပါတီတက်လို့ကောင်းတဲ့ နေရာပဲနော်’ လို့ ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။

www.burmeseclassic.com

တက္ကစီဒရိုင်ဘာတစ်ဦး၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း

တက်ကြွနေတဲ့ စင်ကာပူသားက ဆက်ပြန်တယ်။ 'ဒါပေမဲ့ စင်ကာပူက ကောင်မလေးတွေက အကောင်းဆုံးလေ၊ နှိုင်းယှဉ်လို့ မရပါဘူး'

ဒီအခါမှာ ထိုင်နေတဲ့ မျက်နှာဖြူက ဝင်ပြောပြန်တယ်။ 'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့က ဈေးမပေါ့ဘူး၊ စင်ကာပူမလေးတွေက ထူးခြားပေမယ့် ဈေးကြီးတယ်ကွ'

ငြင်းခုံဆွေးနွေးပြီးကြတဲ့အခါမှာ သူတို့က စောစောက အရက်ဘား မှာ ဆုံခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အပေါ်မှာ အာရုံကျပြန်တယ်။ အဲဒီ အမျိုးသမီး ဆွဲဆောင်မှုအကောင်းဆုံးဆိုတာကို သဘောတူကြတယ်။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကိုရအောင် အမျိုးမျိုး ဆန်းစစ်ပုံတွေက ခေတ်မီ ပြင်းထန်ပြီး စူးရှတဲ့အမြင်ရှိကြတာကို နားထောင်ရတာ သူတို့ရဲ့ ကျွမ်းကျင် မှုကို အံ့ဩရပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ အတွင်းက မီးတောက်တွေ ခံစားပေါက်ကွဲ မလာခင်မှာ စင်ကာပူသားက မီးကို ရေနဲ့ ငြိမ်းစေလိုက်သလို ပြောလိုက် တာက အဲဒီအမျိုးသမီးက သူ့ သူငယ်ချင်းရဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဖြစ် ပြီး အိမ်ထောင်ရှိကြောင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ခရီးဆုံးတော့ သူတို့ရဲ့ စိတ်ကူး အိပ်မက်တွေလည်း ပြီးဆုံးခြင်းကို ရောက်သွားကြတယ်။ မိတာက ၅ ဒေါ်လာစွန်းစွန်း ကျတယ်။ သူတို့က ၆ ဒေါ်လာပေးပြီး ထွက်သွားမယ် လုပ်တော့ ကျွန်တော်က 'ခဏစောင့်ပါဦး၊ အပိုကြေး ၃ ဒေါ်လာ ကျန်ပါ သေးတယ်' ပြောလိုက်တယ်။

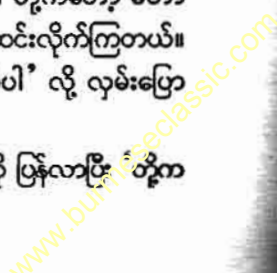
စင်ကာပူသားက မျက်နှာထားတင်းပြီး မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ 'ဘာ အပိုကြေးလဲ၊ မိတာမှာ ဘာလို့ မပြသလဲ'

'ဆောရီးပါပဲ၊ မိတာက ဟောင်းနေလို့ပါ၊ ကျွန်တော် ပြေစာရေး ပေးနိုင်ပါတယ်'

သူတို့က တစ်လေသံတည်း 'ထားလိုက်စမ်းပါ၊ တို့ကတော့ မိတာ မှာ မပေါ်ရင် မပေးနိုင်ဘူး' လို့ ပြောပြီး ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်ကြတယ်။

'ဒီမယ် ဒီလို မလုပ်ကြနဲ့လေ၊ မျှမျှတတ လုပ်ပါ' လို့ လှမ်းပြော လိုက်ရတယ်။

အရက်ပုလင်း ကိုင်ထားတဲ့သူက ကျွန်တော့်ဆီကို ပြန်လာပြီး 'တို့က

ဒီမှာနေတဲ့ သူတွေပါ။ ခင်ဗျားပြောတာတွေ အမှန်ပဲဆိုတာ သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ တို့သာ နိုင်ငံခြားတိုးရစ်ဆိုရင် ခင်ဗျားကို ဆဲသွားမှာပဲ' လို့ ပြောပြန်တယ်။ သူ့ကို စိုက်ကြည့်ရင်း ဇွတ်တိုးပြီး ပြောရမလား၊ လက်လျှော့ လိုက်ရမလားဆိုတာ ဝေခွဲလို့မရဘဲ ဖြစ်နေမိတယ်။

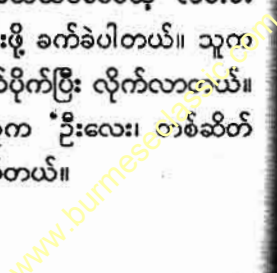
ဟိုတယ်အဝင်ဝ လှေကားပေါ်မှာ ရောက်နေတဲ့ စင်ကာပူသားက 'မြန်မြန်လာလေ၊ သူ့ကို ဂရုစိုက်မနေနဲ့' လို့ အော်ပြောနေတယ်။

မျက်နှာဖြူ နောက်တစ်ယောက်က စိတ်ပြေသွားဟန်နဲ့ 'ဒီမှာ ခင်ဗျားက လူကောင်းပဲ၊ ကျွန်တော်တို့က စော်ကားနေတာ မဟုတ်ဘူး။ နည်းလမ်းမကျလို့ ပြောနေတာ၊ ကိစ္စမရှိဘူး ဒီမှာ ၃ ဒေါ်လာ ယူသွားပါ။ ဒါပေမဲ့ ကုမ္ပဏီကိုသွားပြီး မိတာကို ပြင်ပေးဖို့ ပြောပါ။ ဒါဟာ ခင်ဗျား အတွက် အကြံဉာဏ်ကောင်းပဲ'

ငွေကို လှမ်းယူပြီး 'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကုမ္ပဏီကိုပြောတာ ဘယ်နှခါရှိမှန်းကို မသိတော့ပါဘူး'

ကျွန်တော့်ရဲ့အသံ မပျောက်ခင်မှာဘဲ သူက ထွက်သွားပြီး ဖြစ်နေ တော့တယ်။

မနက် ၂ နာရီ အိမ်အပြန်လမ်းမှာ Cantonment Police Head- quarters (ရဲဌာနချုပ်) ကို ဖြတ်သွားတုန်း သစ်ပင်ရိပ်တွေအောက်မှာ ရပ်နေကြတဲ့ အမျိုးသမီး ၃ ယောက်က တက္ကစီကို စောင့်နေကြတယ်။ ကားရပ်ပြီး ခေါ်တင်လာတယ်။ နှစ်ယောက်က တရုတ်လူမျိုး၊ တစ်ယောက် က အိန္ဒိယလူမျိုး။ တရုတ်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ရှေ့မှာ လာထိုင်ပြီး Geylangက Lorong XX ကို ပို့ပေးဖို့ မြောက်ပိုင်း တရုတ်လေသံနဲ့ ပြောပါတယ်။ သူက ၂၀ ကျော်လောက် ရှိမယ်ထင်ပေမယ့် လမ်းမီး အဝါရောင်တွေ ဖြာနေလို့ သူ့အသက်ကို ခန့်မှန်းဖို့ ခက်ခဲပါတယ်။ သူက ပြတင်းပေါက်ကို ခိုပြီး မျက်လုံးတွေမှိတ်၊ လက်ပိုက်ပြီး လိုက်လာတယ်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပုံ ရပါတယ်။ ပြီးတော့ သူက 'ဦးလေး၊ ဝာစ်ဆိတ် လောက် air con ပိတ်ပေးပါ' လို့ ပြောလိုက်တယ်။

‘နည်းနည်း လျှော့ပေးမယ်လေ’

‘မဟုတ်ဘူး၊ ပိတ်လိုက်ပါ၊ ကျွန်မ သိပ်ချမ်းနေတယ်’

ကားမောင်းရင်း စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးနေတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ကားက ကြံ့ခိုင်ရေး မလုပ်ရသေးလို့ ari con က သိပ်အေးတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အပြင်မှာ လေက ငြိမ်နေပြီး အိုက်စပ်စပ် ဖြစ်နေတယ်။ နေဝင်သွားကတည်းက ပူအိုက်တာ နည်းနည်းလျော့သွားတယ်။ လေဒီတွေက ဘာကြောင့်များ သိပ်အေးနေကြပါလိမ့်။ သူ့ကို ချောင်းကြည့်လိုက်ပြီး ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ သိသလိုလိုပါပဲ။

‘ဘာဖြစ်လာလို့လဲ’ လို့ ခဏကြာတော့ မေးလိုက်တယ်။ သူက ခါးကိုမတ်လိုက်တယ်။ နေသာထိုင်သာရှိသွားပြီ ထင်ပါတယ်။

‘ရှင်ကလည်း တရုတ်ပြည်ကလား’ လို့ မေးပါတယ်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ’

‘အင်း ကျွန်မတို့ အဖမ်းခံရတယ်၊ ည ၇ နာရီကတည်းက အေးစက်နေတဲ့ နောက်ခန်းထဲမှာ ထည့်ထားတယ်’

‘ဘာလို့ဖမ်းတာလဲ၊ ဘာလုပ်မိလို့လဲ’

‘တစ်လမ်းလုံး ပိတ်ဖမ်းတာ မိန်းကလေး ၇၀ လောက် အဖမ်းခံရတယ်။ ကျွန်မ ညစာစားမလို့ ဆိုင်ကို အသွားမှာ အရပ်အဝတ်အစားနဲ့လူက ဆံပင်ကို နောက်ကဖမ်းဆွဲပြီး စာရွက်တွေ ပြခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ ကားပေါ်တင်ပြီး ခေါ်သွားတယ်။’

ဒါကြောင့် အခုရက်တွေမှာ Geylang တစ်ဝိုက်မှာ ရဲကားတွေနဲ့ အချုပ်ကားတွေကို တွေ့နေရတာကိုး။ ကြီးမားတဲ့ စီမံချက် ရှိနေပြီထင်ပါတယ်။

‘ခင်ဗျားတို့က တရားဝင် နေနေကြတာလား’

‘ကျွန်မမှာ အဖြူရောင်ကတ် ရှိတယ်’

ကျွန်တော် နားမလည်ပေမယ့် ထပ်မပေးပါဘူး။

‘ဒီမှာ တရားဝင်လည်း လုပ်စားလို့မရတာ မသိဘူးလား’

‘လမ်းပေါ်မှာမှ မရပ်ရရင် ဘယ်လို အသက်ရှင်တော့မလဲ၊ ကျွန်မမှာ စားဖို့နဲ့ အခန်းခပေးဖို့ ရှိသေးတယ်လေ။’

ကျွန်တော် ပြောစရာစကားမရှိလို့ ငြိမ်နေလိုက်တယ်။

‘ရှင်က PR ရပြီလား’

‘နိုင်ငံသားလေ၊ ဒီနိုင်ငံသားမဟုတ်ရင် တက္ကစီမောင်းလို့ မရဘူး’

‘တက္ကစီမောင်းတဲ့အလုပ်က မကောင်းတဲ့အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး’ လို့

ပြောပြီး အပြင်ဘက်ကို ငေးကြည့်နေတယ်။

ကျွန်တော်က အခြေအနေကို ပြောင်းချင်တာနဲ့-

‘ခင်ဗျားပြောတာက ကျွန်တော့်မှာ ရွေးစရာ ရှိသလိုပဲ၊ ရွေးစရာ ရှိချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တခြား ဘာအလုပ်မှ ရှာလို့ မရဘူး။ ယောက်ျား တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီအလုပ်တစ်ခုပဲ ရွေးစရာရှိတယ်’

သူက လှည့်ပြီး ပြုံးပြလိုက်ရင်း ‘ဆိုလိုတာက ရှင်သာ မိန်းမ တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရင် ရွေးချယ်စရာတစ်ခု ရှိနိုင်တယ်လား’

‘ခင်ဗျား သဘောပေါက်သားပဲ၊ အဖြေကတော့ No ပဲပေါ့။ မိန်းမ ဖြစ်ရင်လည်း ဒီလိုအလုပ်အတွက် ကျွန်တော်က အသက်ကြီးနေပြီလေ’ လို့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြောလိုက်တော့ သူက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက် ပါတော့တယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ အိုမင်းနေတဲ့ air con က နောက်ဆုံးမှာတော့ ညနေ ၆ နာရီ Good Friday ပိတ်ရက် စည်ကားနေချိန်မှာ ကျွန်တော့်ကို စွန့်ခွာ သွားပါတယ်။ သူက စောစောပိုင်းကပဲ ရုန်းကန်ခဲ့ရပြီး ကျွန်တော့်ကို သတိပေး

တဲ့ လက္ခဏာတွေ ပြခဲ့တယ်။ မကြာသေးခင်ရက်တွေက လေဝင် လေထွက် အပေါက်တွေထဲက လေက နည်းနည်းပူလာတာ သတိထားမိတယ်။ ထွက်လာ သမျှလေကို အေးလာဖို့ မျှော်လင့်မိတယ်။ ဒီလို ပူပြီး စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းတဲ့ ရာသီမှာ air con မပါတဲ့ ကားကို ခရီးသည်များ လက်ခံဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က Driver Assistance Holline ကို ခေါ်လိုက်တယ်။ နားထောင် တဲ့ အမျိုးသမီးက ကုမ္ပဏီရဲ့ ဝပ်ရှော့မှာ ကားကို အပ်ဖို့လိုတယ်။ မနက် မတိုင်ခင် ဘာမှ လုပ်မပေးနိုင်ပေမယ့် ကားငှားခ လျှော့ငွေတွက်ဖို့ ဖြစ်တယ် လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်က woodlands အထိ မောင်းသွားတယ်။ ၈:၃၀ အချိန်ကို မှတ်တမ်းတင်ထားလိုက်တယ်။

MRI ရထားစီးပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့တယ်။ မိသားစုနဲ့ ညနေပိုင်း အပန်းဖြေ လိုက်ပါတယ်။

ဝနေ့က ငဏ်သည်
ယနေ့ ပြန်တွေ့နိုင်သည်

Yesterday's Customer
Once More

ည ၁၀ နာရီကျော်လောက်မှာ Chin Swee လမ်းက ဖြတ်လာတုန်းမှာ လူငယ် နှစ်ယောက်က တားပါတယ်။ တစ်ယောက်က လုပ်ပြောတဲ့ မိန်းကလေးအသံနဲ့ အနီးဆုံး MRT ဘူတာက ဘယ်နားမှာလဲလို့ မေးတယ်။

ကျွန်တော်က Outram Park MRT ဘူတာ ဘက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး 'ဟိုနားလေးမှာလေ၊ နီးနီးလေးပဲ' လို့ ပြောပြလိုက်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူက ချွံနဲ့တဲ့အသံနဲ့ 'အဲဒီကို လိုက်ပို့ပါလားဟင်' တဲ့။

'ဘာသဘောနဲ့ လိုက်ပို့ခိုင်းတာလဲ၊ အလကား လိုက်ပို့ရမှာလား' သူ့ကို စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း ပြန်မေးလိုက်တယ်။ သူ့အသက်က ၂၅ နှစ် လောက်ပါပဲ။ တီရပ် အမည်းရောင်၊ ဘောင်းဘီအမည်းကို ဝတ်ထားတယ်။ သေးသေး သွယ်သွယ်လေးဖြစ်လို့ လေပြင်းပြင်းတိုက်ရင် ဆူမားကြားကျွန်းဆီကို လွင့်သွားနိုင်ပါတယ်။

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ပို့ပေးမယ် မဟုတ်လား'

'ဆောရီးပဲ ကောင်လေးရေ၊ လှေကျင့်ခန်းက မင်းအတွက် ကောင်းလိမ့်မယ်၊ ဒါမှ ယောက်ျားပီသမှာလေ' လို့ ပြောပြီး မောင်းထွက်ခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်ရဲ့ အတည်မပြုရသေးတဲ့ အယူအဆအရ လူတွေ့က တက္ကစီဒရိုင်ဘာနဲ့အတူ ခရီးသွားတဲ့အခါ သူတို့ရဲ့ တခြားတစ်ဖက်က လူမှုရေးပတ်ဝန်းကျင်မှာ တပ်ဆင်ထားတဲ့ မျက်နှာဖုံးကို ခွာချတင်ကြတယ်။

www.burmeseclassic.com

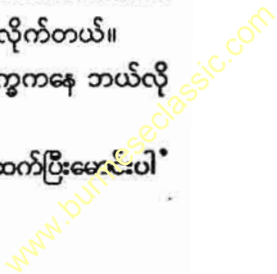
သူတို့မဟုတ်တဲ့ သူတို့အဖြစ် ဟန်ဆောင်ထားနိုင်ခြင်း မရှိတော့ဘူး။ သူတို့ရဲ့ အလုပ်ထဲမှာနဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး နယ်ပယ်မှာလို သိမ်မွေ့ခြင်းနဲ့ ယဉ်ကျေးရည်မွန်တာတွေကို ဟန်ဆောင်မပြတော့ပါဘူး။ အကြောင်းကတော့ တက္ကစီဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်နဲ့ နောက်ထပ် ပြန်တွေ့ဖို့ဆိုတာ သိပ် မဖြစ်နိုင် လို့ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကံသေကံမ မပြောနိုင်ပါဘူး။

ဒီညမှာပဲ လူလတ်ပိုင်းအရွယ် အမျိုးသားတစ်ယောက်က Anson လမ်းက တက်လာတယ်။ ရှေ့မှာဝင်ထိုင်ပြီး Sengkangကို သွားမယ်လို့ ပြောပါတယ်။ 'ခင်ဗျား ဘယ်လမ်းကနေ ပို့မှာလဲ' လို့ မေးပြီး 'ဟော ခင်ဗျားကို သိပါတယ်။ ခင်ဗျားက ပါမောက္ခမဟုတ်လား' လို့ အံ့ဩတဲ့ ဈာန်နာနဲ့ ဆက်ပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း မှတ်မိသွားတယ်။ ကျွန်တော်က တက္ကစီမောင်းခါစက ပို့ဖူးတာကို မှတ်မိသွားပေမယ့် ဘယ်နေရာက ခေါ်ခဲ့သလဲဆိုတာ စဉ်းစားလို့ မရတော့ပါဘူး။ 'ပြန်တွေ့ ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်' လို့ ပြုံးပြီး ပြောမိတယ်။

'ကျွန်တော် ဘယ်မှာ နေသလဲဆိုတာ မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား'
'သေသေချာချာတော့ မမှတ်မိဘူး၊ ECP နဲ့ KPE ကနေ ပို့ပေး ဝယ်လေ'

'ကြိုက်တဲ့လမ်းက ပို့ပါ' လို့ ရယ်မောပြောဆိုပါတယ်။
လမ်းမှာ မိတ်ဆွေဟောင်းတစ်ယောက်လို သူနဲ့ စကားပြောခဲ့တယ်။ အရင်တစ်ခါက သူ့ကို ဘယ်လိုအိမ်ပြန်ပို့ရမလဲဆိုတာ ကျွန်တော်မသိခဲ့တဲ့ အကြောင်းကို ပြောပြပါတယ်။ သူက အဲဒီညက ဘီယာတွေ ဖိတ်စဉ်ခဲ့ပြီး ခေါင်းလည်း သိပ်ကိုက်နေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အိပ်ပျော်မသွားအောင်နေပြီး လမ်းပြခဲ့တယ်လို့ ပြောပြတော့ ဒီလောက်မှူးနေခဲ့တာတောင် ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေတာကို အံ့ဩပါတယ်လို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်တယ်။

'အင်းလေ ခင်ဗျား ပြောခဲ့တာတွေလေ။ ပါမောက္ခကနေ ဘယ်လို တက္ကစီဒရိုင်ဘာ ဖြစ်လာခဲ့ပုံတွေ အများကြီးပဲ'
KPE အဝင်ရောက်တော့ 'မဝင်နဲ့ဦး၊ ရှေ့ကိုသာ ဆက်ပြီးမေးပါ'

‘ဆက်သွားရင် လေယာဉ်ကွင်းကို ရောက်သွားလိမ့်မယ်’
 ‘ကိစ္စမရှိဘူး၊ နောက်မှ PIE ကနေ TPE ကို ဝင်မှာပေါ့၊ ကား
 လျှောက်စီးရအောင်’

‘နှစ်ဆလောက် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ ဘာလို့ လုပ်ချင်ရတာလဲ’
 ‘ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောဖို့ အချိန်ရအောင်လေ’

‘မဟုတ်ဘူးလေ၊ သိပ် မိုးချုပ်နေပြီ၊ နောက်ထပ် ဆုံကြဦးမှာပါ၊
 ကျွန်တော် ပြောရဲပါတယ်’ လို့ ပြောပြီး သူ့ပြောစကားတွေကို နားမထောင်
 တော့ဘဲ KPE ဘက်ကို ချိုးဝင်လိုက်ရပါတော့တယ်။

တံငါတောင်ခြင်း ဝိုလာလျှင်
နည်းလမ်း ဝိုသည့်

Where There Is Luck,
There Is A Way

နေ့ခင်း အလွန်ရှုပ်ထွေးတဲ့ Jalan Bukit Merah မှာ ကျောင်းဝတ်စုံ ဝတ်ထားတဲ့ ဆယ်ကျော်သက် ကလေးမက ကားတားပါတယ်။ ကားပေါ်ကို အမြန်တက်လိုက်ပြီး စိုးရိမ်တုန်ရီနေတဲ့အသံနဲ့ 'ဦးလေး၊ ကျွန်မကို

ACIC ကို အမြန်ပို့ပေးပါနော်' လို့ ပြောလိုက်တယ်။

'ACIC ဟုတ်လား၊ ဘယ်နားမှာ ရှိသလဲဆိုတာ သိရဲ့လား' လို့ သူ စိတ်လေးငြိမ်သွားစေဖို့ အမှတ်တမဲ့ မေးလိုက်တယ်။

'Buona Vista နားက Anglo Chinese Junior ကောလိပ်' လို့ ပြောရင်း ပိုပြီး စိတ်လှုပ်ရှားလာတယ်။ ငိုမလိုအသံလေးနဲ့ 'မြန်မြန်မောင်းပါ ဦးလေးရယ်၊ ကျွန်မ သိပ်နောက်ကျနေလို့ပါ' လို့ ဆက်ပြီးပြောတယ်။ ဖြည်းဖြည်းသာ လုပ်ကိုင်တတ်တဲ့ ကျွန်တော့်အဖို့ ဒီတစ်ခါတော့ ဆန့်ကျင်ဘက် လုပ်ရတော့မှာပါ။ ကားကို မောင်းထွက်လိုက်ရင်း 'အတန်းနောက်ကျနေလို့လား'

'မဟုတ်ဘူး၊ ပြိုင်ပွဲဝင်ရမှာ၊ ပြိုင်ပွဲမဝင်ခင် ငါးမိနစ်အလိုမှာ ရောက်ရမှာ၊ မောင်းပေးနိုင်မလား'

'နောက်မနေပါနဲ့ကွာ၊ ငါးမိနစ်နဲ့ဆို ဟယ်လီကော်ပရာနဲ့မှ ဖြစ်မယ်' 'အို' လို့ ညည်းပြီး မျက်နှာကို လက်ဝါးနဲ့အုပ်ပြီး ငိုပါတော့တယ်။ နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ၄း၄၅ ရှိနေပြီ။ သူ့ရဲ့ ပြိုင်ပွဲက ငါးနာရီမှာ

စမှာ။ ငါးမိနစ် ကြိုပြီး ရောက်ရမယ်လို့ ငိုရွိုက်ရင်း ပြောပြနေတယ်။ ကျွန်တော် စဉ်းစားလိုက်တယ်။ ဒီလိုအချိန်က ကားအကျပ်ဆုံးအချိန် Buona Vista ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့ဖို့ အဝေးကြီး သွားရဦးမှာပါ။ အခြေအနေကတော့ မျှော်လင့်ချက်မရှိတာကို ပြနေတယ်။ အချိန်မီရောက်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကြိုးစားကြည့်ရမယ်။

လူတွေက သူတို့ ကံကောင်းနေတဲ့အခါ ဘယ်လိုများ ပြောတတ်ကြ ပါသလဲ။ ‘ဆန္ဒရှိလျှင် နည်းလမ်းရှိသည်’ တဲ့။

ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ ကံကောင်းပြီ။ လမ်းမကြီးဖြစ်တဲ့ AYE ဝင်ပေါက်ကို ရောက်နေပြီ။ ကျွန်တော်တို့သွားမယ့် လမ်းကြောင်းဆီမှာ ကားတွေ သိပ်မများတဲ့ အချိန်နဲ့ ကြိုကြိုက်နေတယ်။ လမ်းဆုံတွေကို ဖြတ်တိုင်း လေးငါးကြိမ်လောက် မီးစိမ်းတာနဲ့ပဲ တိုးတယ်။ ACIC ကို ငါးနာရီမထိုးခင် ရှစ်မိနစ်အလိုမှာ ရောက်သွားပါတယ်။

ကျောင်းရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ပြီး ‘မင်း အချိန်တွေ အများကြီး ရသေးတယ်’ လို့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပြောလိုက်တယ်။ သူက ကြားပုံ မရပါဘူး။ ကျေးဇူး တင်တယ်လို့လည်း မပြောဘူး။ ကားခပေးပြီးတာနဲ့ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ဂိတ်ကနေ ပြေးဝင်သွားတယ်။ ကားပေါ်က မဆင်းခင်ကတည်းက ကျွန်တော့် ကို မေ့သွားခဲ့ပါပြီ။

ကားကို မောင်းထွက်ရင်း ကြည့်နူးတဲ့ စိတ်ကလေးက မပျက်ပြယ် သေးပါဘူး။

*ကျွန်တော့်ကို Geylangကို ပို့ပေး
နိုင်မလား* လို့ မေးပြီး တရုတ်တန်းက ကားကို
တားဆီးတဲ့သူက အသက် ၅၀ နီးပါးရှိတဲ့
မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်ပါပဲ။ ည ၉:၅၀ ရှိနေ
ပါပြီ။

Geylang ဘယ်နေရာလဲ၊ အကျယ်ကြီးလေ
ကျားတွေရှိတဲ့ နေရာလေ
ကျားတွေ ဟုတ်လား
ထိုင်းမိန်းကလေးတွေ လို့ ထပ်ပြီး ပြောတယ်။
စိတ်မရှိပါနဲ့၊ အဲဒီနေရာကို ကျွန်တော် မသိဘူး လို့ အမှန်အတိုင်း
ပြောလိုက်တယ်။

ခင်ဗျား မသိဘူးဟုတ်လား လို့ သရော်ပြုံးနဲ့ ပြောပြီး *ဒီလိုဆိုရင်
Lorong XX ကိုသာ ပို့ပါ။ အရင်တစ်ခါက သွားတဲ့နေရာကို မှတ်မိပြီ။
တက္ကစီဒရိုင်ဘာတစ်ယောက် ပို့ဖူးတယ်*

ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း ပို့ပေးပါ့မယ် လို့ Geylangကို ဦးတည်
မောင်းရင်း ပြောလိုက်တယ်။ လမ်းမှာ *ကျွန်တော်က လူသစ်ဖြစ်လို့ နေရာ
တော်တော်များများကို မသိသေးပါဘူး။ အထူးသဖြင့် မြို့ရဲ့ အပျော်နေရာတွေ
ကို မသိပါဘူး* လို့ ပြောပြတော့ သူက ရယ်မောရင်း-

ခင်ဗျား မကြာခင် သိလာလိမ့်မယ် လို့ ပြောပါတယ်။

‘ခင်ဗျားက အလည်လာတာလား၊ အလုပ်လုပ်နေတာလား’ လို့ မေးကြည့်လိုက်တယ်။

‘အလုပ်လုပ်နေတယ်၊ ဒီနှစ်ပြီးရင် နောက်နှစ် နောက်နှစ်တွေပါ ဆက်လုပ်ဦးမယ်’

‘စင်ကာပူကို နှစ်သက်တယ်ပေါ့၊ ဘယ်က လာတာလဲ’

‘ဂျာမနီက လာတာ၊ စင်ကာပူကို ကြိုက်တယ်’

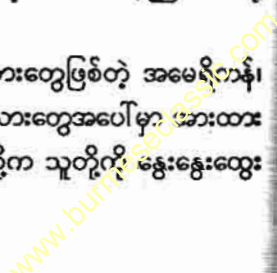
‘ဟုတ်တာပေါ့၊ ခင်ဗျားတို့လို လူတွေအတွက်လေ’

ကျွန်တော် ငေါ့ပြောတာကို သတိထားမိပုံ မရပါဘူး။

‘စင်ကာပူမှာ တရုတ်မကလေးတွေ၊ ထိုင်းမကလေးတွေ၊ အင်ဒိုနီးရှားသူတွေ၊ ဗီယက်နမ်ကောင်မလေးတွေနဲ့ တခြားနိုင်ငံက ကောင်မလေးတွေ တွေ့နိုင်တယ်။ ထိုင်း ကောင်မလေးတွေကို သဘောအကျဆုံးပဲ။ သူတို့က နူးညံ့သိမ်မွေ့တယ်၊ ချစ်စရာကောင်းတယ်’

ကျွန်တော်က ဆက်ပြီး နားမထောင်တော့ဘူး။ ထိုင်းကို သွားလည်တုန်းက အကြောင်းတွေ ပေါ်လာတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်ကပါ။ သိပ်လှပပြီး ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ပတ္တရားကမ်းခြေကို ရောက်ခဲ့တယ်။ ထိုင်းလူမျိုးတွေက ဖော်ရွေပါတယ်၊ သိမ်မွေ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က Kitty Hawk ဆိုတဲ့ လေယာဉ်တင် အမေရိကန် စစ်သင်္ဘောကြီး ဆိုက်ထားတဲ့ အချိန်ဖြစ်တယ်။ လမ်းတွေ၊ အဆောက်အအုံတွေမှာ ‘အမေရိကန် စစ်သည်တွေကို ကြိုဆိုပါတယ်’ ဆိုတဲ့ နဖူးစည်းစာတန်းတွေ ချိတ်ထားကြတယ်။ ပတ္တရားမှာ ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲအချိန်ကတည်းက ရှိခဲ့တဲ့ အစဉ်အလာတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်တွေက ပတ္တရားရဲ့ စီးပွားရေး အခြေအနေတွေ တိုးတက်ခဲ့တယ်။ ညကလပ်တွေက နှစ်ဆတိုး တောင်းခဲ့ကြတယ်လို့ ကြားဖူးပါတယ်။

စင်ကာပူရဲ့ စီးပွားရေးက နိုင်ငံခြားသားတွေဖြစ်တဲ့ အမေရိကန်၊ ဂျာမနီ၊ အင်္ဂလိပ်၊ ဩစတြေးလျနဲ့ တခြားနိုင်ငံသားတွေအပေါ်မှာ အားထားရတယ်ဆိုတာ အထင်အရှားပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့က သူတို့ကို နွေးနွေးထွေး

တက္ကစီဒရိုင်ဘာတစ်ဦး၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း

ထွေး ကြိုဆိုကြတယ်။ သူတို့ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံကြတာ၊ စီမံအုပ်ချုပ်ကြတာ၊ အကြံဉာဏ်ပေးကြတာ၊ နည်းပညာ သင်ပြပေးကြတာ သူတို့ကောင်းတာကို အကျိုးပြုတာမှန်သမျှ ကြိုဆိုကြပါတယ်။ သူတို့အိမ်လို သဘောထားနိုင်အောင် ကြိုဆိုခဲ့ကြပါတယ်။

အမှန်ကို ပြောရရင် အခုတွေ့ရတဲ့ ဂျာမန်အမျိုးသားလို တိုင်းပြည်က စွန့်ခွာခဲ့ကြသူတွေကို သူတို့အိမ်ထက် ပိုကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ ခံစားမှုမျိုးကို ပေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

အပြန်အလှန် နားလည်ခြင်း

Mutual Understanding

ညနေစောင်းမှာ Jurong East မှာ ရှိတဲ့ International Business Park ကနေ ဥရောပသားတစ်ယောက်က ကားကို တားပြီး River view Hotel ကို လိုက်ပို့ခိုင်းပါတယ်။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ အလုပ်ပင်ပန်းလာပုံ ပေါက်ပါတယ်။

‘အင်္ဂါနေ့ဆိုတော့ စင်ကာပူညက စိတ်ဝင်စားစရာ မရှိဘူး ထင်ပါရဲ့’ လို့ ပြောရင်း သက်သက်သာသာ ထိုင်ချလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က ‘ဒါကတော့ နေရာလိုက်ပေါ့၊ တချို့နေရာတွေမှာ ညတိုင်းဟာ သောကြာ ညပါပဲလေ’ လို့ ပြောလိုက်မိတယ်။ ဘာကြောင့်များ ပြောလိုက်မိသလဲ မသိပါဘူး။ သူ့လို အလုပ်များတဲ့ နိုင်ငံခြားသားကို နှစ်သိမ့်လိုလိုလား၊ ဒါမှမဟုတ် စကားအဖြစ် ပြောလိုက်တာလား မသိပါ။ ချက်ချင်းပဲ ဒီစကားကို မပြောမိရင် ကောင်းမှာပဲလို့ ဆန္ဒဖြစ်မိတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော် သိပ်မသိတဲ့ အကြောင်းအရာ ဖြစ်လို့ပါပဲ။

သူက ချက်ချင်း မတ်မတ်ထထိုင်ကာ ရှေ့ကိုကိုင်ပြီး နားထောင် လိုက်တယ်။ ‘ပြောပြစမ်းပါ ဆရာသမားရယ်၊ ဟိုလို အနှိပ်ခန်းကို ဘယ်လို ရှာရမလဲ’

သူက မြို့တွင်းက ကြက်ဆီထမင်းဆိုင် ကောင်းကောင်းကို ညွှန်းခိုင်း နေသလို မေးလိုက်ပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

တက္ကစီဒရိုင်ဘာတစ်ဦး၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း

၉

သူ့ကိုပဲ စောင့်ကြည့်ပြီး 'Geylang ဘက်မှာ ရှိမယ်ထင်တယ်' လို့ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ပြောလိုက်ရတယ်။ သူက ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားလာပြီး-

'အဲဒီက မိန်းကလေးတွေက ဘာလူမျိုးတွေလဲ'

'အမျိုးစုံပဲ၊ တရုတ်၊ ထိုင်း၊ အင်ဒိုနီးရှား'

မကြာသေးခင်က ဂျာမန်ခရီးသည်ဆီက သိထားတာကို ပြောပြ လိုက်တယ်။

'ဂျပန်မလေးတွေ ရှိတဲ့နေရာကို သိသလား'

'ဆောရီးပဲ၊ အဲဒီလိုနေရာကို ကျွန်တော် မသိပါဘူး'

စိတ်ပျက်တဲ့ဟန်နဲ့ နောက်ကို မှီချလိုက်ပြီး ဘာမှ ဆက်ပြီး မပြော တော့ပါဘူး။

ကားခ ဒေါ်လာ ၁၅.၂၀ ကျတော့ တစ်ဆယ်တန်နှစ်ရွက်ကို ပေးပြီး ဆင့် ၂၀ လျှော့ခိုင်းတယ်။ ကျွန်တော်က ငါးဒေါ်လာ ဘောက်ဆူး (Tip) ပေးရင် ရမယ်လို့ ပြောတော့-

'နိုး နိုး နိုး၊ ဒီတစ်ခါတော့ မရူး၊ စီးပွားရေး ကျနေတဲ့အချိန်လေ' လို့ ရေကူးကန်ထဲက တက်လာတဲ့ပုံနဲ့ ခေါင်းကို ခါလိုက်ပြီး ပြောပါတယ်။

ကျွန်တော်က ပြုံးလိုက်ပြီး-

'ကောင်းပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည်သွား ပြီနော်' လို့ ပြောပြီး ငါးဒေါ်လာ ပြန်အမ်းလိုက်တယ်။ သူက ဆင့် ၂၀ လက်ထဲထည့်လိုက်ပြီး 'ဂွတ်ဒ်နိုက်' လို့ နှုတ်ဆက်ပြီး ဆင်းသွားပါတော့ တယ်။

ညမိုးချုပ်တော့ Tanjong Katong ကနေ အမျိုးသမီးသုံးယောက်ကို တင်လာရတယ်။ တစ်ယောက်က မိုဘိုင်းဖုန်းမှာ တစ်စုံတစ်ခုရေးပြီး ပြပါတယ်။

'Joo Chiat၊ ခင်ဗျားတို့သွားချင်တဲ့ နေရာလား' လို့ မေးတော့ သူတို့ဆီက တခစ်ခစ်ရယ်သံကလွဲပြီး စကားသံပေါ်ထွက်မလာပါဘူး။ ဟုတ်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောပါပဲ။

သူတို့က အသက် ၂၀ ကျော်အရွယ်တွေဖြစ်ပြီး ပုံစံအတူတူ ဝတ်စားထားကြတယ်။ အတိုအင်္ကျီတွေနဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီအတို၊ စကတ်အတိုတွေနဲ့ မိတ်ကပ်ထူထူတွေ လိမ်းထားတော့ သူတို့အလုပ်အကိုင်က ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေတယ်။ လမ်းမှာ သူတို့ပြောတဲ့စကားတွေကို ကျွန်တော် နားမလည်ပါဘူး။ အင်္ဂလိပ်လို ပြောကြည့်ပေမယ့် ရယ်သံကိုပဲ ကြားရပါတယ်။

‘ဘယ်က လာကြတာလဲ’ မေးတော့ သူတို့ဘာသာစကားနဲ့ပဲ ပြောနေကြတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ‘မင်းတို့ ပါပါနဲ့ မာမားတို့က ဘယ်ကလဲ’ လို့ မေးတော့မှ သူတို့ နားလည်သွားပြီး ‘ဗီယက်နမ်’ လို့ သံပြိုင်ပြောပြီး ရယ်မောလိုက်ကြတယ်။

ကျွန်တော်သိချင်တာ ဒါပဲဆိုတော့ ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ဆက်ပြီး မောင်းလာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တစ်ခုတော့ သဘောပေါက်ခဲ့တယ်။ တချို့နေရာတွေမှာ တရားဝင်သုံးတဲ့ ဘာသာစကားက အင်္ဂလိပ်လည်း မဟုတ်၊ တရုတ်လည်း မဟုတ်တဲ့အပြင် ကျွန်တော်တို့ ပြောတတ် ရေးတတ်တဲ့ ဘာသာစကားလည်း တစ်ခုမှ မဟုတ်ပါဘူး။

Body Language ကိုယ်လက်အမူအရာသာ ဖြစ်ပါတယ်။

ညနေ ၅ နာရီထိုးပြီး မိနစ်အနည်းငယ်အကြာမှာ Cross လမ်းကြားနဲ့ South Bridge လမ်းဆုံရာနေရာမှာ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်က ကားကို လှမ်းပြီး တားပါတယ်။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ မောပန်းပြီး စိတ်တိုနေပုံပါပဲ။

ကားထဲကို ရောက်တာနဲ့ အမောမဖြေနိုင်သေးဘဲ ပူညံပူညံ လုပ်ပါတော့တယ်။

‘အဓိပ္ပာယ်ကို မရှိဘူး၊ တရုတ်တန်းတစ်ခုလုံး တက္ကစီတွေ မရှိကြတော့ဘူးလား၊ ကုလားဘုရားကျောင်းရှေ့က စတင်းမှာ ရပ်စောင့်နေတာ နာရီဝက်ရှိပြီ၊ တစ်စင်းမှ မလာဘူး၊ စိတ်ပျက်တာနဲ့ MRT ဘူတာကို လမ်းလျှောက်သွားတော့မလို့ လုပ်နေတာ၊ ရှင်တို့က ဘာကြောင့် ရပ်ပြီး ခရီးသည်တွေကို မတင်ချင်ကြတာလဲ’

သူ စိတ်တိုနေတဲ့ ပြဿနာက တက္ကစီလုပ်ငန်းမှာ ဖိစီးနေတဲ့ ပြဿနာဆိုတာ ဝန်ခံရမှာပါပဲ။ အဖြေမထွက်တဲ့ ပြဿနာပါ။ သူ့ဒေါသတွေ လျော့သွားတဲ့အထိ စောင့်ပြီးမှ ရှင်းပြရပါတယ်။

‘ညနေငါးနာရီမထိုးခင် အချိန်လေးမှာ ခရီးသည်တွေကို တင်ဖို့ ဝန်လေးရတဲ့ အကြောင်းက ငါးနာရီကစပြီးမှ အပိုကြေး ပိုရဖို့ အကျုံးဝင်သို့ ဖြစ်တယ်။’ ‘ငါးနာရီမထိုးခင် တစ်မိနစ်မှာ ခရီးသည်ကို တင်မယ်ဆိုရင် အပိုကြေး ၃ ဒေါ်လာ မရတော့ပါဘူး။’

www.burmeseclassic.com

‘ဒီလိုဆိုရင် အစကတည်းက ပြောထားပါလား၊ အချိန်တွေ ကုန်အောင် စောင့်နေရမယ့်အစား ၃ ဒေါ်လာကို ပေးမှာပေါ့’

‘ဒါက ဥပဒေနဲ့ ငြိစွန်းပါတယ်၊ ကားမထွက်ဘဲနဲ့ ကြိုတောင်းလို့ မရပါဘူး၊ ဒီလိုတောင်းရင် လိုင်စင် အသိမ်းခံရမှာပါ’

သူက ဒေါသထွက်ပြီး သူ့ပေါင်ကို ရိုက်လိုက်ပြီး-

‘ငါက တက္ကစီတွေ မစီးဖို့ လူတွေကို လိုက်ပြောထားမယ်’ လို့ ပြောပါတယ်။

‘ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့အတွက် ဒုက္ခပဲပေါ့’ လို့ ပြုံးပြီး ပြောလိုက်ရ ပါတယ်။

ည ၁၀ နာရီ ထိုးခါနီးနေပြီ။ Orchard Road အလွန် လမ်းသွယ်လေးထိပ်က စတင်း မှာ ကျွန်တော် စောင့်နေရတာ မိနစ် ၂၀ လောက် ရှိသွားပြီ။ ဗိုက်ထဲကလည်း ဆန္ဒပြတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၈ နာရီလောက်က စားထားတာ

ဆိုတော့ ဆာနေတယ်။ တစ်ခုခု သွားပြီး စားရမလားလို့ စဉ်းစားလိုက်တယ်။ ခဏလောက် ဆက်စောင့်လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒီနေရာက ခရီးသည်တွေ အများကြီး ရစရာရှိတယ်။ ဘေးနားက အဆောက်အအုံက ကျွန်တော် သိထားတဲ့အတိုင်း ကောင်မလေးတွေ အများကြီးနေကြတယ်။ လာခေါ်တဲ့ သူရှိရင် ထည့်ပေးတဲ့ ဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်း ဖြစ်ပါတယ်။

နေ့လယ်ကပဲ အဲဒီအဆောက်အအုံထဲက သန့်စင်ခန်းကို သွားခဲ့သေးတယ်။ ကျွန်တော် ပြန်အထွက်မှာ အသက်ကြီးကြီး အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က နှုတ်ဆက်ပြီး အသံတိုးတိုးနဲ့ 'ကောင်မလေးတစ်ယောက် လိုချင်လို့လား' လို့ မေးပါတယ်။

ကျွန်တော်က ရယ်ဖြဖြလုပ်ရင်း 'ခင်ဗျားတို့ ကောင်မလေးတွေကို တွန့်တော့ကားနဲ့ လိုက်ဖို့တဲ့သူလေ' လို့ ဖြေလိုက်တော့ သူက ခေါင်းမေး ထည့်ပြီး နားမလည်တဲ့အမူအရာနဲ့ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး နေတာတွေ့တော့ 'ကျွန်တော် တက္ကစီဒရိုင်ဘာပါ' လို့ ထပ်ပြောလိုက်တယ်။

www.burmeseclassic.com

‘ဪ ငါက လာနေကျလူ ထင်လို့ပါ’ လို့ ပြောပြီး စိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ လှည့်ထွက်သွားတယ်။

တံခါးဖွင့်သံကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ခရီးသည်တစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်။ ၂၀ ကျော်အရွယ် မိန်းကလေး၊ လက်ပြတ်ဘလောက်(စ်) အင်္ကျီ၊ ခူးဆစ်ဖုံး အဆင်နဲ့ စကတ်ကို ဝတ်ထားပြီး လှလှပပ ကြော့ကြော့ ရှင်းရှင်းလေးပါပဲ။ ကားနောက်မှာ ဝင်ထိုင်ပြီး Bukit Batok Avenue 6 ကို ပို့ပေးဖို့ ပြောတယ်။

‘ဘယ်လမ်းက ပို့ရမလဲ’

‘ကျွန်မလည်း သိပ်မသိပါဘူး’

သူ့ရဲ့လေသံက စင်ကာပူ လေသံပါပဲ။ သူက ရုံးတစ်ခုခုမှာ အလုပ် လုပ်တယ် ထင်ပါတယ်။ ‘မင်း အခါတိုင်း ဘယ်လိုသွားသလဲ’ ခရီးသည် သွားလိုတဲ့ လမ်းကြောင်းက ပို့ပေးချင်လို့ ထပ်ပြီး မေးလိုက်တယ်။ ‘ကျွန်မ ဒီကနေ အပြင် သိပ်မသွားဘူး’ လို့ ပြတ်ပြတ်ပဲ ပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ထင်ထားတာ လွဲပြန်ပြီပေါ့။

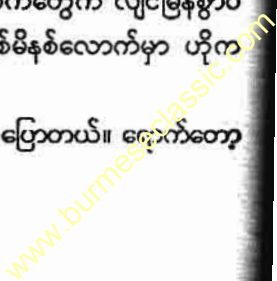
‘AYE ကနေ River Valley ပြီးတော့ PIE ကနေ Clementi Avenue 6 ကို သွားရင် အဆင်ပြေလား’ လို့ ပြောတော့ ရတယ်လို့ ပြောပါတယ်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဆဲ(လ်)ဖုန်းကို နှိပ်ပြီး မက်ဆေ့(ရ်)ပို့တယ်။ တစ်ဖက်ကလည်း ပြန်ပို့နေတယ်။ အကြိမ်တော်တော်များများ အပြန်အလှန် ဆက်သွယ်ပြီးတဲ့အခါ Bukit Batok ကို ရောက်ပါတယ်။

‘ဒါဟာ အရှေ့ Avenue 6 ပဲ၊ ဘယ်နေရာလဲ’

‘ဆက်ပြီး မောင်းပါ’ လို့ ပြောပြီး သူ့လက်တွေက လျင်မြန်စွာပဲ Keypad နဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတယ်။ တစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ်လောက်မှာ ဟိုက message ပြန်လာတော့ ချက်ချင်းပဲ-

‘Block xxx အနောက် Avenue 6’ လို့ ပြောတယ်။ ငွေ့ကတော့ Block xxx က ဘယ်မှာလဲလို့ မေးတော့-

‘ကျွန်မ မသိဘူး၊ လိုက်ကြည့်ပေးပါ’

‘မင်း ဒီမှာ မနေဘူးလား’

‘မနေဘူး’ လို့ မကြိုက်တဲ့ဟန်နဲ့ အေးစက်စက် ပြန်ဖြေတယ်။

ကျွန်တော် အရှိန်လျှော့ချပြီး တိုက်တွေ့ရဲ့နံပါတ်ကို လိုက်ကြည့်ပေးမယ့် မတွေ့ပါဘူး။ ညဘက်ဆိုတော့ အလင်းရောင်နည်းတာအပြင် တိုက်တွေက အရောင်တူ ပုံစံတူပြီး ခပ်မှိန်မှိန်မျက်နှာစာတွေကလည်း တူနေပါတယ်။

ဒီအချိန်မှာ သူကတော့ ငြိမ်ငြိမ်လေးပဲ ပြတင်းပေါက်က ငေးပြီး လိုက်လာတာ ကားအပျော်စီးနေသလိုပါပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘယ်လှည့်ညာလှည့် အပေါ်ကြည့် အောက်ကြည့်နဲ့ အပြင်းအထန် တိုက်တွေကို လိုက်ကြည့်နေရတုန်းပါပဲ။ သူက ရုတ်တရက် ‘ဒီမှာရပ်ပါ’ လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဆောက်အအုံမှာ နံပါတ်လည်း မတွေ့ပါဘူး။

‘ဒီနေရာ သေချာရဲ့လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ သေချာတယ်’ လို့ အမြန်ပြောပြီးတာနဲ့ ငွေရှင်းပြီး ဆင်းသွားတယ်။ အဆောက်အအုံထဲကို ပြေးဝင်သွားတာ တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော် တွေဝေသွားတယ်။ သူ ဘယ်လို သိပါလိမ့်။ ကျွန်တော် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တယ်။ ဟော တွေ့လိုက်ပါပြီ။

မော်တော်ဆိုင်ကယ် အနီရောင်တစ်စင်း သစ်ပင်ရိပ်အောက်မှာ ရပ်ထားတယ်။ တိုက်နဲ့ လမ်းအလယ်ကြားလောက်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်က ပြုံးလိုက်ရင်း ‘အတော်လျင်တဲ့ ငနဲပဲ’ လို့ ပြောပြီး မောင်းထွက်ခဲ့ပါတယ်။

ဖိလစ်ပိုင် အိမ်ထောင်ရေးသမား

Three Filipino Maids

ညနေမှာ Orchard Road က Lucky Plaza မှာ အမျိုးသမီးသုံးယောက် လိုက်လာတယ်။ နှစ်ယောက်က အသက် လေးဆယ်လောက် ရှိပြီး တစ်ယောက်က သုံးဆယ်ကျော်လောက် ရှိမယ် ထင်ပါတယ်။ သူတို့က Stevens လမ်းကို ပို့ပေးဖို့ ပြော တယ်။

သူတို့က ပျော်ရွှင်စရာ ညနေခင်းနဲ့ တွေ့ကြုံခဲ့ပုံ ရပါတယ်။ ခရီး တစ်လျှောက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် စကားပြောလိုက်၊ ရယ်မောလိုက်နဲ့ လိုက်လာ ကြတယ်။ သူတို့က အင်္ဂလိပ်စကားကို ကျွမ်းကျင်စွာ ပြောနိုင်သလို အမေရိကန်လေသံနဲ့ တိတိကျကျ ပြောနိုင်ကြတယ်။ သူတို့က ဖိလစ်ပိုင်က လာကြတာဖြစ်ကြောင်းနဲ့ အိမ်တစ်အိမ်မှာ အိမ်ဖော်အဖြစ် အတူတူ အလုပ်လုပ်ကြကြောင်း ပြောပြပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူတို့နဲ့ စကားပြောရတာကို ပျော်နေမိတယ်။ တခြားခရီးသည်တွေဆီက သိပ်မတွေ့ ရတဲ့ သူတို့ရဲ့ ဟာသဉာဏ်ကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။

Stevens လမ်းက လမ်းသွယ်လေးတစ်ခုရဲ့ အုတ်တံတိုင်း ကားတိုက် ထားတဲ့ ကျယ်ဝန်းတဲ့ အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်ပေးလိုက်တယ်။ သုံးယောက် တံတံခါးက မြင်လိုက်ရတာကတော့ သစ်ပင်ပန်းပင်တွေ၊ ကလေးကစား ကွင်းလေးနဲ့ ဝိုင်းရံထားတဲ့ ခမ်းနားတဲ့ အိမ်ကြီးပဲ ဖြစ်တယ်။ အိမ်ကြီးရဲ့

www.burmeseclassic.com

တက္ကစီဒရိုင်ဘာတစ်ဦး၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း

ရှေ့မှာတော့ အဖိုးတန် ကားနှစ်စင်း ရပ်ထားပြီး မီးရောင်ကြောင့် ပြောင်လက်နေပါတယ်။

တစ်ယောက်က 'ဒက်ဒီ ပြန်ရောက်နေပြီ' လို့ ပြောလိုက်တော့ ကျွန်တို့သူတွေက ရယ်မောလိုက်ကြတယ်။

'ဘယ်သူက ကားခပေးမှာလဲ'

'ကျွန်မ ပေးမယ်' လို့ ဘေးနားကတစ်ယောက်က ပြောတယ်။

ခရီးက တိုတဲ့အတွက် ဒေါ်လာ ၄၄၀ ပဲ ကျပါတယ်။ အမျိုးသမီးက အိတ်ရဲ့ဖိတ်ကို ဖွင့်နေတုန်းမှာ နောက်ကတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်လက်ထဲတို့ ငါးဒေါ်လာတန်နဲ့ နှစ်ဒေါ်လာတန်တွေကို ထိုးပေးလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်က နှစ်ဒေါ်လာတန်ကို မြှောက်ပြလိုက်ပြီး-

'ဒါကို ပေးဖို့ မလိုပါဘူး၊ ပြန်ယူလိုက်ပါ'

လက်ဖဝါးသုံးခု ကျွန်တော့်လက်ပေါ် ရောက်လာပြီး-

'ဒါ ဘောက်ဆူးပေးတာပါ၊ ယူလိုက်ပါနော်'

'ဆင့် ၆၀ ပဲ ယူပါမယ်၊ လုံလောက်ပါပြီ'

'မဟုတ်ဘူး၊ အကုန်ယူလိုက်ပါ၊ ရှင်က သဘောကောင်းပြီး ကောင်းကောင်းလိုက်ပို့ခဲ့လို့ ကျေးဇူးတင်လို့ပါ' လို့ တစ်ယောက်က ပြောပြီး ဆင်းသွားကြပါတယ်။

ကျွန်တော်က တကယ်ပဲ စိတ်မှာ ခံစားလိုက်ရတယ်။ ခရီးသည်တွေ ဆီက ဘောက်ဆူး ရခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ ဝန်ဆောင်မှု ညံ့ဖျင်းလို့ ဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတိုင်းပြည်မှာ အလေ့အကျင့် မရှိလို့ ဖြစ်ပါတယ်။ စောစောက အမျိုးသမီးတွေက တစ်လကို ဒေါ်လာ နှစ်ရာ သုံးရာလောက်ပဲ ရကြတာ ဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်တော် ကြုံရသမျှ ခရီးသည်တွေထံမှာတော့ သဒ္ဒါတရား အကောင်းဆုံးပါပဲ။

ကားကို မောင်းမထွက်ခင်မှာ သက်ပြင်းရှည်ကြီး ရှူထုတ်လိုက်မိပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

ဝတ်စုံ: သုံးသပ်:

The Virgin Ride

ည ၁ နာရီလောက်မှာ မြို့ဘက်ကို အပြန် Boon Layဘက်မှာ ခရီးသည်ရှာရင်း မောင်းနေစဉ် Jurong East Central နားက မှောင်ရိပ်ထဲမှာ လူသုံးယောက် ရပ်နေကြတယ်။ ကျွန်တော် အရှိန်လျှော့လိုက်တယ်။ သူတို့ကို

ကြည့်ရတာ ကားကို ငှားရမလားဆိုတာ မသေချာတဲ့ပုံ ပေါ်နေပါတယ်။ ကားကို အရှိန်မြှင့်လိုက်မလို့ လုပ်နေတုန်းမှာ တစ်ယောက်က ရှေ့ကို ထွက်လာပြီး လက်ပြတားလိုက်တယ်။ ဘရိတ်အုပ်ပြီး ရပ်ပေးလိုက်တယ်။

သူ့အဖော်တွေကို လက်ပြနှုတ်ဆက်ပြီး ကားဆီကို လျှောက်လာ တယ်။ နှစ်ယောက်က စက်ဘီးကိုစီးပြီး ထွက်သွားကြတယ်။ ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး Tiong Bahru ကို သွားဖို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူက အသက် ၃၀ ကျော်လောက်ရှိပြီး ပိုလိုတီရှပ်နဲ့ ကြေမွနေတဲ့ အပေါစားဘောင်းဘီဝတ်ထားတယ်။ ဆံပင်တွေကလည်း ခေါင်းမလျှော်တာ ကြာပြီ ထင်ပါရဲ့။ သူ့ဆီက အနံ့အသက် မကောင်းပေမယ့် ခရီးသည်ရလာတာကို ကျေနပ်မိ တယ်။

လမ်းခရီးမှာ သူက မြန်မာပြည်က လာတာဖြစ်ပြီး ဒီကိုရောက်တာ တစ်နှစ်နဲ့ ခုနှစ်လရှိပြီလို့ ပြောပါတယ်။ သူပြောတဲ့ အင်္ဂလိပ်စကား က သိပ်မကောင်းပေမယ့် စကားပြောလို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနေ့ သူတူဆီ

www.burmeseclassic.com

တက္ကစီဒရိုင်ဘာတစ်ဦး၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း

၁၀၅

လာလည်တာဖြစ်ပြီး အဆောင်ကိုပြန်ဖို့ MRT ရထားစီးဖို့ သိပ်နောက်ကျနေလို့ တက္ကစီ စီးရတာဖြစ်ကြောင်း သိရပါတယ်။

‘ကျွန်တော့်တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ တက္ကစီ မစီးဖူးပါဘူး၊ ဒါဟာ ပထမဦးဆုံးပဲ’ လို့ ပြောပြပါတယ်။

သူက ဘာအလုပ်လုပ်တာလဲလို့ မေးကြည့်တော့ Jurong ကျွန်းပေါ်က သင်္ဘောကျင်းမှာ အလုပ်လုပ်တယ်၊ တစ်လကို ဒေါ်လာ ၅၀၀ရကြောင်း နဲ့ စားစရာဖိုးနဲ့ ဖုန်းကတ်ဖိုးနဲ့ပဲ ကုန်သွားတာပဲ။ တစ်နေ့ကို ၁၂ နာရီ အလုပ်လုပ်ရပြီး လေးရက်မှာ တစ်ရက် အနားရတယ်လို့ ပြောပြတော့ ကျွန်တော်ကလည်း တစ်နေ့ကို ၁၂ နာရီ လုပ်ရတယ်။ တစ်ခါတလေ ပိုတောင် ပိုသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နားရက်လည်း မရှိပါဘူး၊ တစ်ပတ်ကို ၇ ရက် အလုပ်လုပ်ရတဲ့အတွက် သူက ပိုပြီး ကံကောင်းပါတယ်လို့ ပြောပြရပါတယ်။

သူ့ရဲ့အဆောင်ကိုရောက်တော့ အပိုကြေးအပါအဝင် ၁၉ ဒေါ်လာ ကျသွားတယ်။ သူ့အိတ်ထဲက လေးခေါက်ခေါက်ထားတဲ့ ငွေစက္ကူတစ်ရွက် ထုတ်လိုက်တယ်။ သူက ဖြည်းဖြည်းလေး ဂရုစိုက်ပြီး ဖြန့်လိုက်တော့ ဒေါ်လာ ၅၀ တန် ဖြစ်နေတယ်။

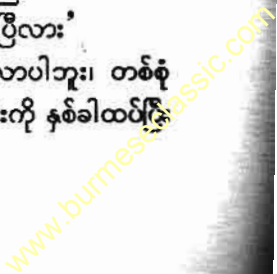
‘ကျွန်တော့်တူကလေး ပေးလိုက်တာလေ၊ သူက အလုပ်လုပ်တာ လေးနှစ်ရှိပြီ၊ တစ်လ ဒေါ်လာ ၁၂၀၀ ရတယ်၊ သူက သူ့ဌေး’ လို့ ပြုံးပြီး ပြောရင်း လှမ်းပေးပါတယ်။ ငွေစက္ကူကို လက်နဲ့ ဖြန့်လိုက်ပြီး ဘာလုပ်ရမလဲ စဉ်းစားလိုက်တယ်။ အမြန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

‘ခင်ဗျား ဆင်းရဲတာကို သိပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဆင်းရဲသား တစ်ယောက်ပဲ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကူညီကြတာပေါ့’

သူက မသက်မသာ ကြောက်ရွံ့တဲ့ပုံနဲ့ ခေါင်းညိတ်တယ်။

‘ခင်ဗျားဆီက ၁၀ ဒေါ်လာပဲ ယူမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား’

သူက ပါးစပ် ဟလိုက်ပေမယ့် အသံထွက်မလာပါဘူး၊ တစ်စုံတစ်ရာကို တီးတိုး ရှေ့တ်လိုက်ပြီး ကျေးဇူးတင်ကြောင်းကို နှစ်ခါထပ်ပြီး ပြောရုံမကဘဲ တရုတ်လိုလည်း ပြောပါတယ်။

‘ခင်ဗျားရဲ့ ပထမဦးဆုံး တက္ကစီခရီးကို ကူညီခွင့်ရတာကို ကျွန်တော် ကလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’ လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

တောင်းငါး နှိုးပါးငါး
ဒါကျုံးတန်ငါး

The Good, the Bad
And The Ugly

‘မြစ်ကြီးက မိုင်သုံးထောင် ရှည်လျား
ပေမယ့် ကျွန်ုပ်လိုချင်တာက ယောက်ချို
တစ်စွန်းစာပဲ ဖြစ်တယ်’

Raffles City တက္ကစီစတင်းမှာ ည
၁၀ နာရီပိုခါနီး တက္ကစီစောင့်နေကြတဲ့ လူတန်း

ကြီးက အရှည်ကြီးဖြစ်ပြီး သူတို့က ပင်ပန်းပြီး စိတ်တိုနေကြတယ်။ အဲဒီ
အချိန်မှာ ကျွန်တော်ရဲ့ တက္ကစီတစ်စီးပဲ ရောက်လာတော့ အထက်က တရုတ်
စကားပုံက ခေါင်းထဲကို တန်းပြီး ဝင်လာပါတယ်။ ဒါဟာ တက္ကစီလုပ်ငန်း
ရဲ့ စိတ်ပျက်စရာတစ်မျိုးပဲ ဖြစ်တယ်။ ခရီးသည်တွေ တစ်အုပ်ကြီး တွေ့နေရ
ပေမယ့် တစ်ချိန်မှာ အလုပ်တစ်ခုကိုပဲ လုပ်နိုင်ပါတယ်။ ခရီးသည်တစ်ရာနဲ့
တက္ကစီတစ်စင်းက ညီမျှခြင်းလက္ခဏာ မဆောင်ပါဘူး။

ထိပ်ဆုံးက တန်းစီနေတဲ့ စင်ကာပူ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို တင်ခဲ့
ရပါတယ်။ တစ်ယောက်က အသက် ၂၀ ကျော်အရွယ်ပါ။ ဇာ ဘလောက်(စ)
အင်္ကျီနဲ့ စကတ်ကို ဝတ်ထားပြီး ဆံပင်အရှည်လေးနဲ့ လှပနေတယ်။
နောက်တစ်ယောက်က ဝဲပြီး ပိုပြီး အသက်ကြီးပါတယ်။ ၃၀ တွင်းလောက်
ပါပဲ။ ဆံပင် ပန်းဝဲနဲ့ အပြာရောင် အလုပ်ခွင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားတယ်။
အမျိုးသမီးငယ်က-

‘ဦးလေး၊ နှစ်နေရာ ပို့ရမယ်နော်၊ Toa Payoh ကို ပထမ သွားမယ်။

www.burmeseclassic.com

CTE လမ်းမက သွားလို့ရတယ်။ ကျွန်မနေရာကို အဲဒီကျမှ ပြောပြမယ်။
ပြီးရင် Serangoon Gardens ကို သွားမယ်'

သူ့အသံက ချိုသာပြီး နွဲ့နေတယ်။ Starhub TV ကလာတဲ့
တရုတ်လိုင်းက လွှင့်တဲ့အခါ ကောင်မလေးတွေပြောတဲ့ ကလူ၏သို့ မြူ၏သို့
ဆိုတဲ့ အသံတွေကို သတိရလိုက်မိတယ်။

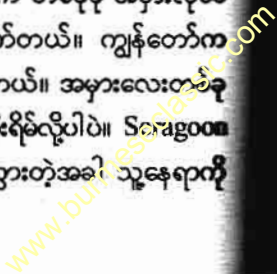
အစမှာတော့ ပျော်ရွှင်စွာ စကားပြောနေကြတယ်။ နောက်တော့
တီးတိုးအသံတွေ ဖြစ်သွားပြီး တိတ်တဆိတ် နမ်းနေကြတယ်။ နောက်ကြည့်
မှန်နဲ့ လွဲအောင် ရှောင်နေကြပေမယ့် တက္ကစီနောက်ခန်းက ဘယ်လောက်
လုံ့မှာမို့လို့လဲ။ ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရတာက ပွေဖက်ပြီး ကြင်နာနေကြတဲ့
ပုံကိုပါပဲ။ စကားပုံကို သတိရလိုက်ပြန်တယ်။

ကျွန်တော် စပြီး မောင်းကတည်းက ဒီလို မိန်းမချင်း ချစ်ကြိုက်နေ
တဲ့ပုံကို မြင်ခဲ့ရတာ ၆ ကြိမ်၊ ၇ ကြိမ်လောက် ရှိပါပြီ။

'အခုခေတ်မှာ မြစ်က ဘယ်ဘက်ကိုများ စီးဆင်းနေပါလိမ့်' လို့
တွေးမိပါတယ်။

Toa Payoh ကိုရောက်တော့ သူ့အချစ်တော်လက်ထဲက ရုန်းထွက်
ပြီး အသံသာသာလေးနဲ့ သူနေတဲ့ Lorong 4 ကို လမ်းညွှန်နေပါတယ်။
ဒီလိုအသံနဲ့ဆိုရင် ဆေးရုံက လူနာတွေရဲ့ ရောဂါတွေ ပျောက်ကင်းအောင်
ဆောင်ရွက်နိုင်မယ် ထင်ပါတယ်။

လှပတဲ့ကောင်မလေးက သူ့အဖော်ကို အနမ်းနဲ့ နှုတ်ဆက်ပြီး ဆင်းသွား
တဲ့အခါ ရာသီဥတုက နွေရာသီကနေ ဆောင်းရာသီကို ချက်ချင်း ပြောင်းလဲ
သွားပါတော့တယ်။ အမျိုးသမီးက Serangoon Gardens ကို သွားဖို့
ခပ်ငေါက်ငေါက်လေသံနဲ့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်က တစ်ခုခု အမှားလုပ်မိ
သလို သူက ချက်ချင်း ပြောင်းပြီး ဆက်ဆံလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က
ကားမောင်းတဲ့အထဲမှာပဲ အာရုံကို စုစည်းလိုက်ရတယ်။ အမှားလေးတစ်ခု
ဖြစ်သွားရင် သူက ကျွန်တော့်ကို မဲဖို့ အကွက်ရှမှာ စိုးရိမ်လို့ပါပဲ။ Serangoon
Garden လမ်းကို Lorong Chuan က ဖြတ်ဝင်သွားတဲ့အခါ သူ့နေရာကို

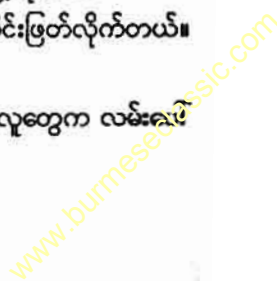
ခပ်ပြတ်ပြတ် ညွှန်ကြားပါတယ်။ 'ရပ်တော့' လို့ ပြောသံကြားရတော့မှ စိတ်သက်သာရာ ရတော့တယ်။ မျက်လုံးချင်း မဆုံဘဲ ကားခကိုပေးပြီး ဘာမှ မပြောဘဲ ဆင်းသွားပါတယ်။

မြို့ထဲကို အပြန်မှာ သူစိတ်ဆိုးအောင် ကျွန်တော် ဘာများလုပ်မိသလဲ ဆိုတာ စဉ်းစားပေမယ့် အဖြေ မရပါဘူး။

ည ၂ နာရီလောက် အိမ်မပြန်ခင်မှာ ညပျော်တွေရှိတဲ့ တရုတ်တန်းက လမ်းလေးထဲကို ပတ်မောင်းသွားတယ်။ မိုးလင်းခါနီးက ပိတ်ထားတဲ့ ဘားတွေ၊ နိုက်ကလပ်တွေနဲ့ စည်ကားတဲ့နေရာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကားတွေ ရပ်ထားလို့ ကျဉ်းနေတဲ့ လမ်းကြားထဲမှာ ဖြည်းဖြည်း မောင်းလာတယ်။ ရုတ်တရက် အာရှတိုက်သား လူငယ်တစ်ယောက် လမ်းပေါ်ထွက်လာပြီး ကားရှေ့ကို ရောက်လာတယ်။ အသက် ၂၀ လောက် သေးသေးပိန်ပိန်လေး။ ဒါပေမဲ့ လက်ထဲက ဓားကိုမြှောက်ပြီး ဆဲဆို အော်ဟစ်နေတယ်။ လူတွေ သူ့နောက်ကို လိုက်လာပြီး တစ်ယောက်က ဓားကိုယူဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် မရပါဘူး။ အရပ် ၆ ပေလောက်မြင့်တဲ့ မျက်နှာဖြူက မျက်နှာမှာ သွေးတွေ ပေကျပြီး ထွက်လာတယ်။ လမ်းဘေးမှာ ထိုးကျသွားတယ်။ နောက်တစ်ယောက်လည်း တိုင်ကိုမှီပြီး လဲကျနေတာကို တွေ့ရတယ်။ နာကျင်တဲ့ဝေဒနာကို ခံစားနေရပုံပါပဲ။ စောစောက ကောင်လေးကို ငြိမ်သွားအောင် ချောမော့ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့ တရုတ်မလေးက ဖုန်းနဲ့ ရဲကို ခေါ်နေတယ် ထင်ပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ကားဟွန်းတီးသံတွေကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါမှာ နောက်ကားတွေ တသီတတန်းကြီး ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ ကားကို ဆက်မောင်းပြီး လမ်းမကြီးဘက်ကို ချိုးကွေ့လိုက်တယ်။ ခဏနေတော့ စောစောကနေရာကို တစ်ခေါက်ပြန်သွားဖို့ ပိုင်းဖြတ်လိုက်တယ်။ ဘာတွေ ဖြစ်နေသလဲလို့ သိချင်လို့ပါပဲ။

ဘာမှ မတွေ့ရတော့ပါဘူး။ ၁၀ မိနစ်အတွင်း လူတွေက လမ်းလျှောက် ပျောက်ကုန်ပါပြီ။

ဓားကိုင်းထားတဲ့ လူငယ်လည်း မရှိတော့ဘူး။ သွေးတွေနဲ့ နိုင်ငံခြား
သားလည်း မတွေ့တော့ဘူး။ ဖုန်းပြောနေတဲ့ ကောင်မလေးလည်း မရှိတော့
ဘူး။ ရဲကား၊ လူနာတင်ကားလည်း မတွေ့ရဘူး။

လူအချို့ အရက်ဆိုင်ရှေ့မှာ ဆေးလိပ်သောက်ပြီး စကားပြောနေ
ကြတယ်။ သူတို့ကိုကြည့်ရတာ ဈေးဖွင့်ရင် ဘယ်လိုကုန်တွေ ဝယ်ရမလဲ
ဆိုတာကို တိုင်ပင်နေတာ ထင်ပါတယ်။ မကြာသေးခင်က ဖြစ်ပျက်သွားတဲ့
အရပ်ဆိုးအကျည်းတန်တဲ့ သွေးထွက်သံယို ရန်ပွဲအကြောင်းကို ပြောမနေ
ကြတာတော့ သေချာပါတယ်။

ကျွန်တော့်အတွက်လည်း အိမ်ပြန်ဖို့ အချိန်တန်ပါပြီ။

စိတ်ကူးယဉ်သဒ္ဒါ ဘဝကြောင်းပြုချက်များ
For Sentimental Reasons

ထုံးစံအတိုင်း ည ၈ နာရီထိုးတဲ့အခါ ကျန်ခဲ့တဲ့ ၃ နာရီက တက္ကစီတွေ ရှောင်ခဲ့တဲ့ လူတွေက အပိုကြေးပေးစရာ မလိုတော့တဲ့ အတွက် တက္ကစီစတင်းတွေမှာ စုပြုံပြီး ရောက်လာကြတယ်။

အထူးသဖြင့် ဒီနေ့တွေက ပိတ်ရက်တွေရဲ့ အကြိုနေ့ဖြစ်လို့ တက္ကစီစီးတဲ့သူတွေ များပြားနေပါတယ်။

Outram Park MRT ဘူတာနားက ဖြတ်လာတော့ လူ ၂၀ လောက်က တန်းစီပြီး စောင့်နေကြတာ တွေ့ရတယ်။ တက္ကစီဒီဂျင်ဘာတွေ ရောက်လာဖို့ သူတို့ တော်တော်စောင့်ကြရဦးမှာပါ။ ကျွန်တော်က ဘာမှ မစဉ်းစားတော့ဘဲ တန်းစီနေတဲ့ လိုင်းထိပ်မှာ ရပ်ပေးလိုက်တယ်။ အာရှတိုက်သား လူငယ်တစ်ယောက် တက်လာပြီး-

‘လေယာဉ်ကွင်းကို အမြန်ဆုံးလမ်းက မောင်းပါ’ လို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်က-

‘သိပ်နောက်ကျနေပြီ’ လို့ ပြောနေတာကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အေးအေးဆေးဆေးပုံသဏ္ဍာန်ကို ကြိုးစားပြီး ပြသပေးမယ့် သူ့အသံက ဖိစီးနေပြီး စိတ်ပူပန်နေပုံ ပေါက်နေပါတယ်။ သူက သေသေသပ်သပ် ဝတ်စားထားတယ်။ ရှုပ်အင်္ကျီလက်တိုနဲ့ ချည်သားဘောင်းဘီ ဝတ်ထားပြီး အရွယ်တော် ခရီးဆောင်သေတ္တာကို ကားထဲကို ထည့်ပါတယ်။ သုံးသပ်ရ

www.burmeseclassic.com

ရင်တော့ သူက အသက်သုံးဆယ် မကျော်သေးပေမယ့် ရင့်ကျက်တည်ငြိမ် တဲ့လက္ခဏာတွေ ပေါ်ထွက်နေပါတယ်။

ECPဘက်ကို မောင်းရင်း လေယာဉ်အချိန်ကို မေးလိုက်တော့-
'ကိုးနာရီ အမီရောက်နိုင်ပါ့မလား၊ အခုပဲ ၈ နာရီနဲ့ ၁၀ မိနစ် ရှိနေပြီ'
စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ မေးတဲ့အသံကို ကြားရတယ်။

'ဟိုင်းဝေးမှာ ကားမရှုပ်ရင် ရောက်နိုင်ပါတယ်'

သူက ဖိလစ်ပိုင်က လာတာဖြစ်ကြောင်းနဲ့ မနီလာကို ပြန်ရမှာဖြစ် ကြောင်း၊ တက္ကစီစောင့်ရတာ နာရီဝက်ကျော်ကျော် ကြာခဲ့ကြောင်း ပြောပြ ပါတယ်။

'လူမပါတဲ့ တက္ကစီတွေ အများကြီး ဖြတ်သွားတာ တွေ့ရတယ်၊ ဘာလို့ ကျွန်တော်တို့ကို ရပ်မပေးကြတာလဲ' လို့ သိချင်စောနဲ့ မေးပါတယ်။

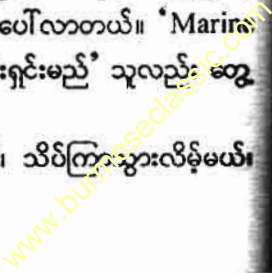
'ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တက္ကစီစတင်က CBDလို့ခေါ်တဲ့ Central Business District (စီးပွားရေးအချက်အချာနေရာ) နဲ့ အနီးလေးမို့ပါ၊ နောက်ထပ် ငါးစက္ကန့်လောက်မောင်းရင် ရောက်တယ်၊ အဲဒီမှာဆိုရင် CBD က ခရီးသည်တွေဆီက ကောက်တဲ့ အပိုကြေး ၃ ဒေါ်လာကို တက္ကစီသမား တွေ ရကြမှာလေ' လို့ ရှင်းပြတော့-

'ကျွန်တော့်ကို ရပ်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်'

မကြာခင်ပဲ လမ်းမကြီးက ရှောရှောရှူရှူသွားဖို့ဆိုတာ ခက်ခဲသွား ပြီဆိုတာ သိလိုက်တယ်။ ECPကနေ Keppelလမ်းထဲကို ဝင်လိုက်တော့ ကားတန်းကြီးက တန်းနေပြီ။ ရွှေရုံလေးပဲ ရွှေနေတယ်။ အခြေအနေမလှလေ လူငယ်က စိတ်လှုပ်ရှားပူပန်လေ ဖြစ်နေတယ်။

'ဘယ်လောက်ကြာအောင် ပိတ်နေမှာလဲ ဦးလေး' လို့ စိတ်မရှည်ဟန် နဲ့ မေးလိုက်တယ်။ ဒီအချိန်မှာ messageက ပေါ်လာတယ်။ 'Marina Parade(ရေတပ်စစ်ရေးပြချီတက်ပွဲ) ပြီးမှ လမ်းရှင်းမည်' သူလည်း တွေ့ လိုက်တယ်။

'Parade က အဝေးကြီး ရှိသေးတယ်၊ သိပ်ကြာသွားလိမ့်မယ်၊

တက္ကစီဒရိုင်ဘာတစ်ဦး၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း

လမ်းကြောင်းပြောင်းမှ ဖြစ်မယ်' လို့ ပြောပြီး KPE က သွားပြီး လေယာဉ် ကွင်းကို PIE က သွားမယ်၊ ကားမပိတ်ရင် မြန်မယ်လို့ ပြောတော့ ကြိုက်သလိုသွားဖို့ ပြောပါတယ်။

ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ ဘယ်အစွန် လမ်းကြောင်းကို ရောက်အောင် ရွှေ့ရ တယ်။ ကားတွေ ချောချောမွေ့မွေ့ စီးဆင်းနေတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆို တော့ ဒီလမ်းကြောက KPE ကိုဝင်တဲ့လမ်း ဖြစ်လို့ပါပဲ။ မကြာခင်ပဲ KPE ဥမင်အပေါက်ကို ရောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် မှန်သွားတယ်။ မြန်နိုင်သလောက် မြန်အောင်မောင်းလိုက်တာ လေယာဉ်ကွင်း ကို ၉ နာရီမထိုးခင် မိနစ် ၂၀ မှာ ရောက်သွားတယ်။

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးလေး' လို့ ကားခကိုပေးရင်း ပြောတယ်။ ဝင်ပေါက် (၁) ရှေ့မှာ ကားရပ်လိုက်တယ်။

'ငါ့ကို ကျေးဇူးမတင်ပါနဲ့၊ တကယ်ကျေးဇူးတင်ချင်ရင် မင်းရဲ့ တိုင်းပြည်က လူကိုပဲ ကျေးဇူးတင်လိုက်ပါ'

နားမလည်တဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ အချိန် မရှိတော့သလို ကျွန်တော့်ရဲ့ ပဟောဠိကိုလည်း စဉ်းစားဖို့ အာရုံမရှိပါဘူး။ သေတ္တာလေးကို ဆွဲပြီး ဝင်ပေါက်ထဲကို အပြေးလေး ဝင်သွားပါတော့တယ်။

ကားကို မောင်းထွက်လာပြီး ပြီးမိတယ်။ စိတ်တွေ ရွှင်လန်း သွားတယ်။ တက္ကစီစတင်းမှာ သူ့ကို ဘာကြောင့် ရပ်ပေးရသလဲဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်ကို ပြောပြလိုက်ဖို့ အခွင့်အရေး မရလိုက်ပါဘူး။ ကျွန်တော် က သိပ်ကိုသဘောကောင်းတဲ့ လူတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီနေရာက ဖြတ်သွားတိုင်း ရပ်ပေးလေ့ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ ရှိနေတဲ့ သီးသန့်နေရာလေးပါ။ တက္ကစီဒရိုင်ဘာအဖြစ် စတင်ခဲ့တဲ့နေ့က ပထမဆုံးရခဲ့တဲ့ခရီးသည်က အဲဒီနေရာက ရတာဖြစ်လို့ပါပဲ။ ကျွန်တော်က အမှားတစ်ခုလုပ်ခဲ့ပြီး လမ်းမှားခဲ့ပေမယ့် ခရီးသည်က ကောင်းကောင်း ဆက်ဆံခဲ့တာကို မမေ့တော့ပါဘူး။

ပြီးတော့ ဒီနေ့ခရီးသည်လိုပဲ သူက ဖိလစ်ပိုင်လူမျိုး ဖြစ်ခဲ့လို့ပါပဲ။

www.burmeseclassic.com

ဘဝသို့တာ အဝေးငြိမ်းလမ်းဝတ်စုံ

Life Is A Highway

ဒီညနေ လေယာဉ်ကွင်းက Budget Terminal မှာ တန်းစီထားတုန်းမှာ Citicab အဝါရောင် တိုယိုတာကားက ကျွန်တော့်ကား အနောက်မှာ လာရပ်တယ်။ ဒရိုင်ဘာက အသက် ၆၀ နီးပါး ရှိနေပြီ။ သူက ကျွန်တော်

ဆေးလိပ်သောက်နေတာကိုတွေ့တော့ ကားထဲက ထွက်လာတယ်။ သူက စီးကရက်ကို မီးညှိပြီး 'ဒီနေ့ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ' လို့ မေးပါတယ်။ သူ ဘာကို ကြားချင်သလဲဆိုတာ သိပေမယ့် 'မဆိုးပါဘူး၊ ခင်ဗျားကော ဘယ်လိုလဲ' လို့ ပြောတော့-

'မဆိုးပါဘူး၊ နေ့လယ်ကမှထွက်လာတာ အခု ဒေါ်လာ ၁၈၀ ရနေပြီ' လို့ စီးကရက်မီးခိုးတွေကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ပြောပါတယ်။

'ဟန်ကျတာပေါ့၊ ၇ နာရီအတွင်း ဒေါ်လာ ၁၈၀ ရတာပေါ့၊ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်သလဲ'

'ကျွန်တော် ကံကောင်းတယ်လေ၊ ဖုန်းနဲ့ ၇ ခါ အော်ဒါရတယ်' စင်ကာပူမှာ Citicab နဲ့ Comfort တက္ကစီကုမ္ပဏီတွေက on call booking (ဖုန်းနဲ့ ကြိုတင်မှာခြင်း) ဈေးကွက်ကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားတယ်။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ကွာခြားသွားတယ်။ ၇ ခါဆိုတော့ အပိုကြေး ဒေါ်လာ ၂၁ ထပ်ရသေးတယ်။

ကျွန်တော်က လူသစ်ဖြစ်ပြီး နှစ်လအတွင်းမှာ ကုမ္ပဏီက တစ်ခါမှ

www.burmeseclassic.com

ကြိုတင် လက်ခံထားတာ မရှိသေးဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို နှစ်သိမ့်တယ်။ အခုအချိန်မှာ စီးပွားရေးက မကောင်းဘူး၊ သူ ကားမောင်းလာတာ ငါးနှစ်ရှိပြီ၊ ဒီလို စီးပွားရေးကျဆင်းတာမျိုး မကြုံဖူးဘူးလို့ ပြောပါတယ်။

‘အရင်ကဆိုရင် အားလုံး နုတ်ပြီးရင် ဒေါ်လာ ၅၀ ကျန်တယ်၊ တစ်ခါတလေ ၁၀၊ ၂၀ ပဲ ကျန်တယ်၊ ကလေးတွေက ကြီးကုန်ပြီ၊ သူတို့ကို မထောက်ပံ့ရတော့ဘူး၊ တစ်ခါတလေ စီးကရက်ဖိုးရတာနဲ့ အိမ်ပြန်သွားတယ်၊ တခြားလူတွေလို ပင်ပင်ပန်းပန်းလည်း လုပ်စရာ မလိုဘူး’ လို့ ပြောရင်း ရှေ့ကကားတွေ တန်းစီထားတာကို မေးငေါ့ပြီး ပြောလိုက်တယ်။ ဒရိုင်ဘာတွေက မတ်တတ်ရပ်ပြီး စကားပြောနေကြတယ်။

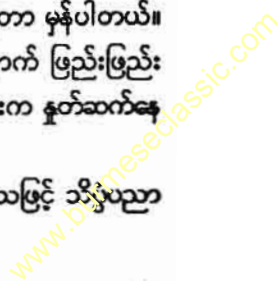
‘၁၀ ယောက်မှာ ၈ ယောက်က ကျန်းမာရေး မကောင်းဘူး။ ကျောက်ကပ်၊ နှလုံး၊ အစာအိမ် အားလုံး ပြဿနာတွေနဲ့လေ။ မကျန်းမာလို့ အနားယူလိုက်ရတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ရှိတယ်၊ လူဟောင်းတွေက အလုပ်ပင်ပန်းတဲ့ဒဏ်နဲ့ ပိုက်ဆံရဖို့ ခက်ခဲတာကြောင့် ထွက်သွားကြတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းလို လူသစ်တွေက ကြိုးစားဖို့ အခွင့်အရေး ရတာပေါ့’ လို့ ပြောပြီး ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပြုံးပြတယ်။

ဘာပြောရမှန်းမသိလို့ တိတ်တိတ်ပဲ နေလိုက်တယ်။ သူက စီးကရက်ကို နင်းခြေလိုက်ပြီး သွားဖို့ ဟန်ပြင်တယ်။

‘ဒီမှာ မစောင့်ဘူး၊ အချိန်ကုန်တယ်၊ အိမ်ကိုပဲ ပြန်တော့မယ်’ လို့ ပြောပြီး ကားဆီကို ပြန်သွားပါတယ်။

မိနစ်အတော်ကြာတော့ ကျွန်တော်လည်း မြို့ထဲကို ပြန်ခဲ့တယ်။ မရွေ့တဲ့ ကားတန်းကြီးထဲမှာ တန်းစီနေလို့လည်း အပိုပဲဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ECP လမ်းမက ကားချောင်ပါတယ်။ ကမ်းနားတစ်လျှောက် ဖြည်းဖြည်း မောင်းရင်း စိမ်းစိုတဲ့ သစ်ပင်တွေ၊ ပန်းပင်တွေက လမ်းဘေးက နှုတ်ဆက်နေသလိုပါပဲ။ ကျွန်တော် စိတ်ရွှင်လန်းလာတယ်။

မှန်ပါတယ်။ ၁၀၀ က ကြမ်းတမ်းပါတယ်။ အထူးသဖြင့် သိပ္ပံပညာ

ရှင်ဘဝက တက္ကစီဒရိုင်ဘာဘဝကို ကူးပြောင်းခဲ့ရတဲ့ ကျွန်တော်လို လူအတွက်ပေါ့။ ဘဝက လမ်းမကြီးနဲ့ တူပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ချောမွေ့တယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ကြမ်းတမ်းတယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဖြည်းဖြည်း သွားရတယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ မြန်မြန်သွားရတယ်၊ တစ်ခါတလေ စိတ်ပျက်စေတယ်၊ တစ်ခါတလေတော့ နှစ်သိမ့်မှု ပေးတယ်။

သင် ဘယ်ကို သွားသလဲဆိုတာကို သိနေသရွေ့ မကြာခင် ရောက်ရမှာပါပဲ။ လမ်းတစ်ဝက်ကသာ လက်လျှော့မသွားလိုက်ပါနဲ့။

သင်ကြားရုံက နှင်းထွေစုံ နှင်းထွေ

Lord Ye Loved Dragons

နေ့လယ်ခင်းမှာ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် Orchard Road က တက်လာပြီး Tanjong Katong ကို ပို့ခိုင်းပါတယ်။ ခဏငြိမ်နေပြီး ရုတ်တရက် 'ကျွန်မ ဒီနေ့ သိပ်ပြီး ဝမ်းနည်းတယ်' လို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူ့ကို

မှန်ထဲက လှမ်းကြည့်ပြီး 'ဘာဖြစ်လို့လဲ' လို့ မေးပါတယ်။

'ကျွန်မရဲ့ ငှက်ကလေး မနက်က သေသွားတယ်၊ သူ့လည်ပင်းသူ ကြိုးကွင်းစွပ်ပြီး သေသွားတာ' လို့ ဝမ်းနည်းပူဆွေးသံနဲ့ ပြောပါတယ်။

'ကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး'

ငှက်ကလေးကို သူ ဘယ်လောက်ချစ်ကြောင်း၊ မနက်က လည်ပင်းမှာ ကြိုးပတ်ပြီး လှောင်အိမ်ထဲက တွဲလောင်းကျပြီး သေနေတာ တွေ့ရတော့ တုန်လှုပ်မိကြောင်း ပြောပြနေတယ်။

ပြောပြီးတဲ့အခါ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး-

'ရှင်က တက္ကစီဒရိုင်ဘာပုံလည်း မပေါက်ပါလား' လို့ ပြောလိုက်တယ်။

'ကျွန်တော်က တရားဝင်ခန့်ထားတဲ့ ဒရိုင်ဘာပါ၊ လုပ်သက် သိပ် နှိုင်းသေးတာ တစ်ခုပါပဲ'

ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့အဖြစ်ကို ပြောလိုက်တယ်။ သူက အထင်ကြီးပါဘူး။

‘ရှင်က မာန အလွန်ကြီးခဲ့လို့ နေမှာပေါ့၊ ဒါဟာ ရှင့်အတွက် သင်ခန်းစာပဲ’ လို့ ပြောတယ်။

‘ခင်ဗျား ‘သခင်ကြီးရဲသည် နဂါးများကို ချစ်သည်’ ဆိုတဲ့ တရုတ် ပုံပြင်ကို သိသလား’

သူက မသိဘူးလို့ ပြောတယ်။

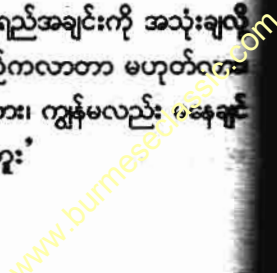
“ရှေးတုန်းက တရုတ်ပြည်မှာ သခင်ကြီးရဲဆိုတဲ့ သူဌေးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူက နဂါးတွေကို ချစ်ခင်တယ်ဆိုတာကို အားလုံးသိအောင် ပြသ ထားတယ်။ ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ သူ့ရဲ့အိမ်ကြီးမှာ နေရာအနှံ့ နဂါးရုပ်တု တွေ၊ နဂါးရုပ်ပန်းချီတွေနဲ့ တန်ဆာဆင်ထားတယ်။ သူ့အိပ်တဲ့ ခုတင်၊ သူစားတဲ့ပန်းကန်၊ စာကြည့်စားပွဲ၊ ပန်းဥယျာဉ်ထဲက အလှဆင်ပန်းပုရုပ် တွေကအစ နဂါးရုပ်တွေ မလွတ်စေရဘူး။ နဂါးတွေက သူ့ရဲ့ စွဲလမ်းမှု အစစ်အမှန်ဖြစ်တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ တကယ့် နဂါးအစစ်ဆီကို သတင်း ရောက်သွားတယ်။ ‘အင်း သခင်ကြီးရဲနဲ့ အတူနေရရင်တော့ အဆင်ပြေ မှာပဲ’ လို့ တွေးမိတယ်။ သူနဲ့ အတူနေရရင် သခင်ကြီးက ပီတိတွေ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ တွေးပြီး အတူသွားနေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို တွေ့ရလို့ မပျော်ပါဘူး။ တကယ့်နဂါးကို တွေ့ရတော့ သူ ကြောက် သွားတယ်။ သခင်ကြီးက ‘ဒီကနေ ထွက်သွားစမ်း’ လို့ အော်လိုက်တယ် တဲ့”

ကျွန်တော့်ပုံပြင်ဆုံးတာနဲ့ သူက ‘ရှင်ကိုယ်ရှင် တကယ့်နဂါးလို့ ဆိုနေတာလား’ လို့ ငေါ့တော့တော့ ပြောလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်က-

‘ဥပမာ တင်စားပြီး ပြောလိုက်တာပါ’

သူက လေသံပျောသွားပြီး ‘ရှင့်ပညာအရည်အချင်းကို အသုံးချလို့ ရတဲ့နေရာတစ်ခုခုကို သွားပါလား၊ တရုတ်ပြည်ကလာတာ မဟုတ်လား၊ အခုအချိန်မှာ နေပျော်တဲ့နေရာ ဖြစ်နေပြီမဟုတ်လား၊ ကျွန်မလည်း မနေချင်ဘူး၊ ဒီမှာ သိပ်ပူတာပဲ၊ နေသားကို မကျနိုင်ဘူး’

တက္ကစီဒရိုင်ဘာတစ်ဦး၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း

၁၁၉

ခဏနေတော့ ပူဆွေးတဲ့လေသံနဲ့-

*အောင်မယ်လေး၊ သနားစရာ ငါ့ငှက်ကလေး၊ တစ်နေ့လုံး ဝမ်းနည်း
နေရပါလား* လို့ ရုတ်တရက် ပြောပြန်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ စကားပြောခန်းလည်း အဆုံးသတ်သွားပါတော့တယ်။

အရက်ပူးသားတစ်ယောက်

A Drunk Man

မနက် ၂:၃၀ မှာ အိမ်ကို ပြန်လာတော့ တရုတ်တန်းက Cross လမ်းမှာ ဒယ်ဒယ်ပိုင် လျှောက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက် တယ်။ ကားကို ရပ်ခိုင်းပြီး နောက်ခန်းမှာ ပစ် ထိုင်လိုက်တယ်။ 'Ang Mo Kio Avenue 9'

လို့ ရေရွတ်လိုက်တယ်။ ရောက်တဲ့အခါ 'ခင်ဗျားနေတာ ဘယ်မှာလဲ' လို့ မေးတော့ ဖြေသံ မကြားရပါ။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူက အိပ်ပျော်နေ တယ်။ အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ ထပ်မေးပေမယ့် မရပါဘူး။ သူက ဆောင်းခို ဝက်ဝံကြီးလို မလှုပ်တော့ပါဘူး။ ကားကို လမ်းဘေးမှာ ရပ်ပြီး ဆင်းလိုက် ရတယ်။

နောက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပြီး 'ထလေ' လို့ ပခုံးကို ပုတ်ပြီး နှိုးလိုက် တယ်။ အဖြေမရပါဘူး။ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပုတ်နှိုးပေမယ့် မအောင်မြင်ပါဘူး။ သူ့ကို ဆွဲထူပေမယ့် တော်တော်ခက်ခဲပါတယ်။ သူက အရပ်ရည်သလို ဝလည်း ဝတဲ့အတွက် အလွန် လေးလံနေတယ်။ နောက်ဆုံး ကြိုးစားလိုက် တာ ထိုင်ရက်အနေအထား ဖြစ်သွားတယ်။ ခေါင်း အောက်စိုက်ပြီး ကလေး လေးလို အိပ်မောကျနေတယ်။

ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိပါဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့် လိုက်တော့လည်း ရှင်းလင်းတိတ်ဆိတ်နေတယ်။ မိတာကို ပိတ်လိုက် ရတယ်။ သူအိပ်နေတဲ့အချိန်မှာ မိတာ တက်နေလို့ မသင့်တော်ပါဘူး။

www.burmeseclassic.com

ဆေးလိပ် မီးညှိသောက်လိုက်ပြီး နည်းလမ်းကို စဉ်းစားရတယ်။ ခဏနေတော့ တက္ကစီတစ်စင်း လာနေတယ်။ ရှေ့တိုးပြီး တားလိုက်တယ်။ Comfort တက္ကစီဒရိုင်ဘာကို အမူးသမားတစ်ယောက်ကို နှိုးလို့မရလို့ ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲလို့ အကြံဉာဏ်တောင်းလိုက်တယ်။ ‘ရဲကိုခေါ်လိုက်’ လို့ ပြောပြီး မောင်းထွက်သွားတယ်။ ‘ရဲကိုခေါ်လိုက်’ ဆိုတာ တက္ကစီဒရိုင်ဘာ တွေရဲ့ ပြဿနာတွေကို ဖြေရှင်းနည်းပဲ ထင်ပါရဲ့။ ဖုန်းမြည်လာတယ်။ သူ့ဖုန်း ဖြစ်နေတယ်။ အိတ်တွေထဲကို ရှာတော့ ဖုန်းက ထွက်လာတယ်။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အသံ ပေါ်လာတယ်။

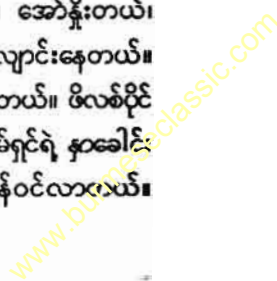
ကျွန်တော်က ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပဲ ‘ဟယ်လို၊ ကျွန်တော်က တက္ကစီ ဒရိုင်ဘာပါ။ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေက အိပ်ပျော်နေတာ နှိုးလို့မရဘူး၊ သူ့အိမ်က ဘယ်မှာလဲ သိပါသလား’ လို့ ပြောတော့ သူ့ခင်ပွန်းအတွက် ဆောရီး ပါပဲလို့ တောင်းပန်ပြီး ကွန်ဒိုနံပါတ်ကို ပြောပြတယ်။ သူ ဝင်ပေါက်က ထွက်စောင့်နေပါ့မယ်လို့ ပြောတယ်။

ကွန်ဒိုက အနီးအနားမှာပါပဲ။ သူပြောတဲ့နေရာကို ရောက်တော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ပါဘူး။ ၁၀ မိနစ်ကျော်သွားတဲ့အထိ ပေါ်မလာတော့ ဖုန်းဆက်လိုက်ရပါတယ်။

‘ရှင် ရောက်ပြီလား၊ ကျွန်မ အခုဆင်းလာခဲ့မယ်’

တီရှပ်၊ ဘောင်းဘီအတိုဝတ်ထားတဲ့ အသက် ၂၀ ကျော်အရွယ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဆင်းလာတယ်။ သူ့ခင်ပွန်း ပြန်အလာကို မအိပ် သေးဘဲ စောင့်နေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

သူက တောင်းပန်လိုက်ပြီး ကားခကို ပေးပါတယ်။ သူ့ခင်ပွန်းကို နှိုးဖို့ ကြိုးစားတယ်။ လှုပ်တယ်၊ ဆွဲတယ်၊ ရိုက်တယ်၊ အော်နှိုးတယ်၊ မရပါဘူး။ သူက အသက်မရှိတဲ့ သစ်တုံးကြီးလို လဲလျောင်းနေတယ်။ မောသွားတဲ့အခါ အိမ်ပေါ်က သူ့ရဲ့ အိမ်ဖော်ကို သွားခေါ်ပါတယ်။ ဖိလစ်ပိုင် လူမျိုး ဖြစ်ဟန်တူပါတယ်။ အတော်ကျွမ်းကျင်ပုံပါပဲ။ သူ့အိမ်ရှင်ရဲ့ နှာခေါင်း ကို ဆွဲညှစ်လိုက်တော့မှ လောကကြီးထဲကို သတိပြန်ဝင်လာတယ်။

လမ်းလျှောက်လို့ သိပ်မရသေးပါဘူး။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ညှပ်ပြီး ဓာတ်လှေကားဆီကို ဆွဲခေါ်သွားပါတယ်။

နာရီကြည့်လိုက်တော့ မနက် ၅ နာရီ ထိုးခါနီးနေပါပြီ။ ‘အချိန်တွေ ကုန်လိုက်တာ’ လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြောပြီး ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့ပါတယ်။

သန်းခေါင်အချိန်လောက်မှာ အမျိုးသမီး
ငယ်တစ်ယောက်က Jalan Besar လမ်းက
ကားကိုတားပြီး စီးပါတယ်။ သူက Mandarin
စကားနဲ့ Hougang ကို ပို့ခို့ပြောပြီး နောက်ခန်း
က လိုက်လာတယ်။ သူက ၂၀ ကျော်အရွယ်

လောက်ရှိပြီး ကြိုးတစ်ချောင်းနဲ့ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီနဲ့ Denim ဘောင်းဘီတို
ကို ဝတ်ထားတယ်။ တိုလွန်းလို့ အတွင်းခံဘောင်းဘီကို မြင်နေရတယ်။
ဒီအပြင်အဆင်က စင်ကာပူမှာ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်တွေလည်း ဝတ်လေ့
ဝတ်ထရှိပေမယ့် အရက်ဘားက မိန်းကလေးတွေရဲ့ သင်္ကေတကိုပြတဲ့
အဝတ်အစားလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

သူလို အရက်ဆိုင်မှာလုပ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေ၊ KTV က မိန်းကလေး
တွေကို လိုက်ပို့ဖူးပါတယ်။ တစ်ယောက်ကတော့ သူ့ရဲ့ ဘော့စ်က အိမ်ပြန်
ပြီး ဆိုင်နဲ့လိုက်ဖက်တဲ့အဝတ်ကို လဲခိုင်းတာပါ။ ဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့ အပေါ်က
လုံခြုံတဲ့အင်္ကျီကို အခုလိုမိန်းကလေး ဝတ်စားထားတာမျိုးနဲ့ လဲပြီး ဝတ်ရ
ပါတယ်။

အခု မိန်းကလေးကလည်း သူဟာ အနီးအနားက အရက်ဆိုင်မှာ
အလုပ်လုပ်ကြောင်း၊ ဒီနေ့ အလုပ်မဖြစ်ကြောင်း၊ တစ်ညနေလုံး လူမရှိတာ
ကြောင့် ဘော့စ်က စောစောပြန်ခိုင်းလိုက်ကြောင်းကို ပြောပြပါတယ်။
ထွန်တော် မအံ့သြပါဘူး။

‘အင်္ဂါနေ့ညမှာ ဘာဖျော်လင့်စရာ ရှိသလဲ၊ Jalan Besar ညမှာ ကျက်စားတဲ့ အမျိုးသားတွေရဲ့နေရာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မင်းလည်း နေရာကောင်း တစ်ခုကို ပြောင်းလုပ်သင့်တယ်’

သူက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ဘာမှ ပြန်မပြောပါဘူး။ ခဏကြာ တော့မှ သူက တရုတ်ပြည် Fujian က ရောက်လာတာ ၂ ပတ်ပဲ ရှိသေး တယ်။ သူ့မြို့က လူတချို့ကလွဲပြီး ဘယ်သူနဲ့မှ မသိဘူး။ အင်္ဂလိပ်စကား လည်း မပြောတတ်ပါဘူး။ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ကူညီလို့သာ ဒီအရက်ဆိုင်မှာ အလုပ်ရတာဖြစ်ပါတယ်။ ဧည့်သည်တွေကပေးတဲ့ မဖြစ် စလောက်ငွေလေးအပေါ်မှာ အားထားနေရတယ်။ သူ့နေရာကနေ ဘတ်(စ်) ကားစီးရတာလည်း အဆင်မပြေဘူး။ တခြားမိန်းကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ အတူနေရတဲ့ အခန်းခက တစ်လကို ဒေါ်လာ ၃၀၀ ပေးရတယ်။ တရုတ် ပြည်သားအချင်းချင်းမို့သာ သူ့အကြောင်းတွေ ပြောပြတာပါလို့ ဆိုပါတယ်။

သူလို အဖြစ်တွေ ကျွန်တော် ကြားဖူးပါတယ်။ သူတို့ ဘယ်လို ရောက်လာတယ်၊ ပိတ်မိနေတယ်၊ အမှောင်လောကကြီး ဘယ်လို အသွတ် သွင်းခံရတယ်ဆိုတာတွေ ကြားရလွန်းလို့ ကြာကြာမခံစားနိုင်တော့ဘဲ ထုံသွားပါပြီ။ သူ့ကို ‘ငါသိတယ်၊ ငါသိတယ်’ လို့ပဲ ပြောနိုင်ပါတယ်။

သူနေတဲ့နေရာကို ရောက်တော့ မိတာက ၁၂ ဒေါ်လာ ပြနေတယ်။ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖြည်းဖြည်းဖွင့်ရင်း ‘လျှော့ပေးနိုင်မလား’ လို့ မေးတယ်။

‘ဒီနေ့ ဘာဘောက်ဆူးမှ မရဘူး၊ လက်ဟောင်းလောင်းနဲ့ ပြန်ခဲ့ ရတယ်’

‘ဒါဆိုရင် ဒေါ်လာ ၁၀ ပဲ ပေးလေ’

အိတ်ထဲက ဒေါ်လာ ၁၀ တန်ကို ထုတ်လိုက်ပြီး-

‘ကျွန်မမှာရှိတာ ဒါ အကုန်ပါပဲ၊ ရှင့်ကို ပေးလိုက်ရင် မနက်စာ စားဖို့တောင် မရှိတော့ဘူး’

‘ငါ မယုံပါဘူး’

‘ဒီမှာ ကြည့်ပါ’ လို့ ဆိုပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဖွင့်ပြီး ပစ္စည်းတွေ

တက္ကစီဒရိုင်ဘာတစ်ဦး၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ပြတယ်။ သော့တွေ၊ မိတ်ကပ်ဘူးတွေ၊ တစ်ရှူးထုပ်၊ ဖုန်းနဲ့ ကတ်တွေပဲ ထွက်လာတယ်။ ပိုက်ဆံ မပါဘူး။ ပြီးတော့ အင်္ကျီနဲ့ ဘောင်းဘီအိတ်တွေကို ခါပြပါတယ်။

ရှေ့ကိုတိုးပြီး 'ရှင်က သဘောကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ မိတ်ဆွေ ဖြစ်ရအောင်လား'

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူက ပြုံးပြတယ်။

'မင်း ဘာပဲပြောပြော ကားခကိုတော့ ပေးရလိမ့်မယ်'

'ကျွန်မက ရှင့်အဖော် လုပ်ပေးမယ်လေ၊ ရှင် ဘာမှ...'

'ငါက အသက်ကြီးပြီ၊ ဘာအဖော်မှ မလိုဘူး'

'မဟုတ်ဘူး၊ အသက်ကြီးတဲ့သူတွေက ပိုပြီး လိုတာ' လို့ ရယ်ပြီး ပြောပြန်တယ်။

'မရဘူးလို့ ပြောပြီးပြီလေ၊ ပိုက်ဆံသာပေး'

'ရှင် ကျွန်မကို သဘောမကျဘူးပေါ့'

သူက ကျွန်တော့်ဒေါသကို လန့်သွားတယ်ထင်တယ်။ ဒေါ်လာ ၁၀ ကို အမြန်ထုတ်ပေးတယ်။ ကျွန်တော်က ယူလိုက်ပြီး ၅ ဒေါ်လာ ပြန်ပေးလိုက်တယ်။

'မင်းအတွက် မနက်စာစားဖို့ လောက်မှာပါ၊ အိမ်ပြန်တော့'

ပိုက်ဆံကို ယူတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ကားပေါ်က ဆင်းသွားပါတယ်။

လေးလံတဲ့အရာတစ်ခု သယ်ဆောင်ထားရသလို ခံစားရပြီး အိမ်ကို ပြန်ခဲ့ပါတယ်။

မေလကျမ်းစာ ငါ့အတွက်

A Forgotten Box

ပိန်ပိန်သွယ်သွယ် အသက် ၃၀ ကျော် မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်နဲ့ သူ့ထက် ငယ်ရွယ် တဲ့ တရုတ်အမျိုးသမီးတစ်ယောက် Anson လမ်းဆေးမှာ စကားပြောနေကြတယ်။ ကား ရပ်လိုက်တော့ အမျိုးသမီးက အရင်ဝင်ပြီး

အမျိုးသားက ချုပ်ပုံးတစ်လုံးကို အနောက်ခန်းထဲကို ထည့်တယ်။ သူက နှစ်နေရာသွားမယ်လို့ ပြောတယ်။ နှစ်နေရာလုံး Upper Bukit Timah လမ်းမှာ ရှိပါတယ်။

ဆင်တူဝတ်စုံကို ဝတ်ထားကြတော့ တစ်ဌာနတည်း အလုပ်လုပ် ကြတဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ ဖြစ်ကြပါမယ်။ အမျိုးသားက ဥရောပတိုက် သား၊ အမျိုးသမီးက စင်ကာပူလူမျိုး ဖြစ်ကြတယ်။ သူတို့ ပြောကြတာက အလုပ်ကိစ္စတွေပါပဲ။ အမျိုးသမီးက များများပြောပါတယ်။ သူက အမျိုးသား အထင်ကြီးအောင် အလုပ်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို သွက်လက် ပြီး ဟာသညာဏ်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ပြောသလို သူ့ကိုယ်သူ အဆင့်မြင့်မြင့်ပုံစံနဲ့ ဘက်မလိုက်တဲ့ရှုထောင့်က မြင်တာကို Singlish ဆိုတဲ့ စင်ကာပူ အင်္ဂလိပ် စကားမျိုး မဖြစ်ရအောင် သတိထားပြီး ပြောနေတယ်။ ဥရောပတိုက်သား ကတော့ လူကြီးလူကောင်းပီပီ 'ဟုတ်ပါတယ်၊ မှန်ပါတယ်' နဲ့ အလုံးစုံ အထိုက် ပြန်ပြောနေတယ်။ သူတို့ကို ပိုပြီးတော့ မြို့ထဲကို ပြန်နဲ့တယ်။ အနည်းဆုံး အပိုကြေး ငါးခေါက်လောက်ရအောင် ဆွဲမယ်လို့ ချမှတ်ထား

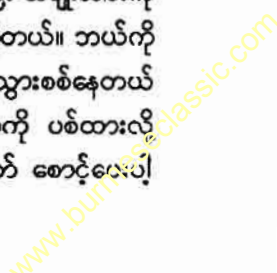
www.burmeseclassic.com

ပါတယ်။ ဒီနည်းဗျူဟာကို စွဲမြဲထားလိုက်တော့ နေ့စဉ်ဝင်ငွေက သိသိသာသာ တိုးတက်လာပါတယ်။ လမ်းဆုံမှာ မီးနီမိလို့ ရပ်လိုက်တော့မှ စောစောက လူက သေတ္တာပုံးကို မေ့ထားခဲ့ပြီဆိုတာ သတိထားမိတယ်။ ပြန်သွားရတော့မယ်။ ကျိန်ဆဲရင်း လာလမ်းကို ပြန်မောင်းသွားရတယ်။

ကွန်ဒိုရဲ့ ဂိတ်ပေါက်မှာ ရပ်လိုက်တယ်။ ဂိတ်စောင့်ဆီကို သွားပြီး အရပ်ရှည်ရှည် နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက် စောစောက ဝင်သွားတာ သိသလားလို့မေးတော့ ဘယ်တုံးကလဲ၊ သူက အခုမှ ဂျူတီ စဝင်တာလို့ ပြောပြီး သတင်းစာကို ဆက်ဖတ်နေတယ်။ သူမလာခင်က ဘယ်ဂျူတီလဲလို့မေးတော့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လို့ ဖြေတယ်။ သူ အခု ဘယ်မှာလဲလို့ မေးတော့ အခုမရှိဘူး၊ တော်ကြာနေ ပြန်လာလိမ့်မယ်လို့ ပြောပါတယ်။

ထပ်ကျိန်ဆဲလိုက်ပြီး ကားဆီကို ပြန်လာတယ်။ သေတ္တာပုံးကို မထုတ်လိုက်တော့ လေးတာကို သိရတယ်။ ဂိတ်တဲနားမှာ ချပြီး စစ်ဆေးရတယ်။ နဂိုပိတ်ထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ပေမယ့် အထဲမှာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ ရှေးမထားပါဘူး။ လက်နက်တို့၊ ပေါက်ကွဲစေတတ်တဲ့ ပစ္စည်းတို့ မဟုတ်ကြောင်းကိုတော့ ထုတ်လုပ်တဲ့ ကုမ္ပဏီကို ပုံနှိပ်ထားလို့ ရှင်းသွားတယ်။ လျှပ်စစ်ပစ္စည်း တစ်ခုခုပါပဲ။ တန်ဖိုးကြီးလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ ဂိတ်စောင့်နဲ့ ထားခဲ့ဖို့ စိတ်ကူးပေမယ့် မဖြစ်ဘူးဆိုတာ သိလိုက်တယ်။ သတင်းစာကို စိတ်ဝင်စားနေတဲ့သူနဲ့ တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်းကို ထားခဲ့ဖို့က မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဘယ်သူရဲ့ ပစ္စည်း ဆိုတာကိုလည်း သူက ခွဲခြားပြီး သိမှာမဟုတ်တော့ အမျိုးသမီး ပြန်လာတဲ့အထိ စောင့်ဖို့ကလွဲပြီး တခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ပါဘူး။

ကြာလေ စိတ်မရှည်လေဖြစ်လာပြီး သူ့ဆီကိုသွားပြီး အမျိုးသမီးကို ဖုန်းနဲ့ ဆက်သွယ်ပေးပါလို့ ပြောတော့ သူက မရဘူးလို့ ဆိုတယ်။ ဘယ်ကို သွားတာလဲလို့ ထပ်မေးတော့ ကားရုံထဲမှာ ပစ္စည်းတွေ သွားစစ်နေတယ်တဲ့။ သွားခေါ်ပေးဖို့ ပြောပါတယ်။ တာဝန်ကျရာနေရာကို ပစ်ထားလို့ မရဘူးလို့ ပြောပြန်တယ်။ သူ့သွားတဲ့နေရာမှာ ကျွန်တော် စောင့်လေပါ။

မယ်လို့ ပြောတာကိုလည်း လက်မခံပါဘူး။ ခေါ်မပေးရင် အုပ်ချုပ်ရေးဌာနကို သွားပြီး တိုင်ရလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား အလုပ်ပြုတ်သွားစေရမယ်လို့ ပြောတော့မှ တစ်ချက် စိုက်ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော် တကယ်လုပ်မှာကို ယုံကြည်သွားတယ်ထင်ပါတယ်။ နေရာကထပြီး ကားရပ်နားရာ မြေအောက်ထပ်ကို ဆင်းသွားတယ်။

ခဏကြာတော့ အိန္ဒိယအမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထွက်လာတယ်။ ကျွန်တော်က အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြလိုက်တော့ 'ဪ ပြင်သစ်အရာရှိကြီးပဲ၊ သူက အမြဲမေ့တတ်တယ်၊ ခဏစောင့်ပါ' လို့ ရယ်မောပြီး ပြောပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ မျက်နှာဖြူ ထွက်လာပါတယ်။ ဘောင်းဘီတို၊ တီရှပ်နဲ့ ရေချိုးပြီးခါစဖြစ်လို့ ဆံပင်တွေ ရေစက်စက်ကျနေတယ်။

တောင်းပန်တဲ့လေသံနဲ့-

'ဆောရီးပဲ၊ လုံးဝ မေ့သွားတယ်' လို့ ပြောပြီး သူ့ရေနဖူးကို လက်ဝါးနဲ့ ရိုက်လိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ ပေါ့ဆမှုကို ရှက်တာလား၊ မျက်နှာက ရေတွေထိုက်သုတ်လိုက်တာလား၊ နှစ်မျိုးလုံးလား မသိပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရှေ့မှာရပ်ပြီး တစ်ခုခုကို ပြောချင်နေသလိုပါပဲ။ သူ့မျက်လုံးတွေက မငြိမ်ဘဲ ကျွန်တော့်ဆီက လွဲထားတာ တွေ့ရတယ်။

'ဒီမှာ ခင်ဗျားရဲ့ သေတ္တာပုံး' လို့ ပြောတော့မှ ကျေးဇူးတင်ကြောင်ပြောပြီး ထွက်သွားဖို့ ဟန်ပြင်ပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်က တားလိုက်ပြီး 'ဒီကိစ္စက နှစ်ယောက်လုံး အပြစ်ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြန်ပေးဖို့ အဝေးထဲရောက်မှ ပြန်လာရတာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို...' လို့ ပြောလို့ မဆုံးခင်မှာ 'ရှေ့ ရှေ့ ဒါကို ယူသွားပါ' လို့ ဖြတ်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့လက်ကို ဖြန့်လိုက်ပြီး လုံးခြေထားတဲ့ ဒေါ်လာ ၁၀ တန်ကို လှမ်းပေးတယ်။ သူ့ဆီမှာ အစကတည်းက ရှိနေတာကိုး။ မပေးခင် နေနေတဲ့ ပိုက်ဆံကို ဖြန့်လိုက်သေးတယ်။

ကျွန်တော် ပိုက်ဆံကို ယူလိုက်ပြီး ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

ကျွမ်းကျင်လည်း ငဘင်တန်း

Biting The Bullet

သန်းခေါင်ကျော်လောက်မှာ ည မင်းသားတွေ ကျက်စားရာနေရာတွေ ရှိတဲ့ Duxton Hill လမ်းမှာ စင်ကာပူသား တစ်ယောက် တက်လာပြီး Kang Bahru ကို သွားပါလို့ ပြောတယ်။

သူစကားသံက စိမ်းနေ လို့ သေချာချင်လို့-

‘Tiong Bahru ကို ပြောတာလား’ လို့ မေးလိုက်တော့-

‘Kang Bahru ဟုတ်တယ်’ လို့ ပြောလို့ ဆက်ပြီး မောင်းခဲ့တယ်။

သူ အသံထွက်ပုံက ထူးဆန်းနေတယ်လို့ တွေးမိသေးတယ်။

သူက အရပ်အနေတော်၊ အသက် ၃၀ ကျော် ၄၀ ဝန်းကျင်၊ ရုပ်အင်္ကျီလက်တို အစင်းကျား၊ ဘောင်းဘီအပျော့စားကို ဝတ်ဆင်ထားတယ်။ မှန်ထဲက တွေ့ရတဲ့ သူ့မျက်နှာက ဖောင်းပြီး ပျော့တော့နေတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေက အသက်မဝင်ဘဲ အိပ်ချင်နေတဲ့ ပုံပါပဲ။ အပြင်ကိုကြည့်ရင်း လိုက်လာတယ်။ အရက်နဲ့ရပေမယ့် ဣန္ဒြေမပျက်လှပါဘူး။

သွားတဲ့လမ်းက တစ်ဖြောင့်တည်းပါပဲ။ Eu Tong Sen လမ်းကို ဖြတ်ပြီးတဲ့အခါမှာ ‘ဟေ့လူ ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ’ လို့ ရုတ်တရက် မေးလိုက်တယ်။

‘ခင်ဗျားပဲ Tiong Bahru လို့ ပြောတာပဲလေ’

‘Kang Bahru က ဘယ်ဘက်မှာလေ’

‘မဟုတ်ဘူး၊ Tiong Bahru ကို တည့်တည့်သွားရမှာ’

‘ကျုပ် Tiong Bahru လို့ မပြောပါဘူး၊ ကျုပ်ပြောတာက Kang Bahru-Kang-Kam pong-Bahru’

လမ်းနာမည်ကို ထစ်အအနဲ့ပြောရင်း အမှန်ကို ပြောလို့ရသွားတယ်။ သူပြောတာ မှားနေခဲ့တာပါ။ ကားကိုရပ်ပြီး-

‘ကောင်းပြီ၊ ကျွန်တော့်အမှား မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား Kampong လို့ မပြောခဲ့ဘူး၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ပြန်ကွေ့ပေးမယ်’ လို့ ပြောပြီး ပြဿနာ မဖြစ်ချင်တဲ့အတွက် ပြန်ကွေ့ပြီး မောင်းလာတယ်။

‘ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို လူညာလို့ ပြောချင်တာလား’

သူက ရန်လိုသံနဲ့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော် ပြေလည်အောင် လုပ်ပေး တာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ချက်ချင်း တင်းမာလာတယ်။

‘ခင်ဗျားကို ဘာမှ မပြောဘူး၊ ခင်ဗျားသာ လမ်းနာမည်ကို မှန်မှန် ကန်ကန်ပြောခဲ့ရင် ကွေ့ပတ်သွားနေစရာ မလိုဘူးဆိုတာကို ပြောတာပါ’

သူက အသံကို မြှင့်လိုက်ပြီး-

‘ကျုပ်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ပြီး ခံမပြောနဲ့၊ ကျုပ်ပြောနေရင် ခင်ဗျား နာခံလိုက်စမ်း’ ကျွန်တော့်နားကို ကျွန်တော် မယုံလို့ ‘ဘာ’ လို့ အော်လိုက်တယ်။

ကားကို ရပ်ပစ်လိုက်ပြီး သူ့ကို စိုက်ကြည့်ရင်း-

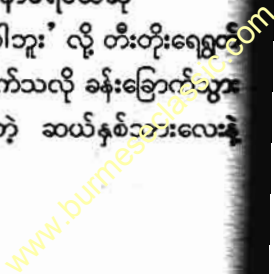
‘အခုနက ဘာပြောလိုက်တာလဲ’

ကျွန်တော့်အကြည့်က သူ့နဖူးကို လှံစိုက်သလို ဖြစ်သွားသလား မသိပါ။ နောက်မှီပြီး ထိုင်ချလိုက်တယ်။ ဘာမှမသိသလို ငေးကြည့်ပြီး-

‘ဘာပြောလို့လဲ’

‘ခုနပြောတယ်လေ၊ ခင်ဗျားစကားကို နာခံရမယ်ဆို’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဒီလို မပြောခဲ့ပါဘူး’ လို့ တီးတိုးရေရွတ် နေတယ်။ စောစောက ကြမ်းတမ်းမှုက ယူပစ်လိုက်သလို ခန်းခြောက်သွား ပြီး ဆိုင်ကပစ္စည်းကို ခိုးယူနေလို့ လူမိသွားတဲ့ ဆယ်နှစ်ဘားလေးနဲ့ တူနေပါတယ်။

သူ့အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပြီး ကားကို ဆက်မောင်းလိုက်တယ်။

‘ထားလိုက်တော့၊ Kampong Bahru ကို သွားချင်တယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် လိုက်ပို့မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား’

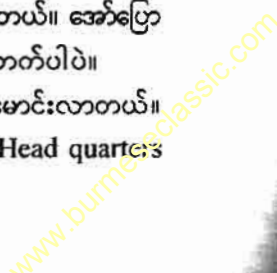
သေနေတဲ့မီးက ပြန်တောက်လာသလို ခဏအရှုံးပေးရာက ပြန်နိုးလာပြီး မတ်မတ် ထထိုင်တယ်။ ကျွန်တော် ဘာမှ ဆက်မလုပ်ဘူးဆိုတာ နားလည်သွားလို့လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အသံကို မြှင့်ပြီး-

‘အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ နာခံဆိုတဲ့စကားက မကောင်းတဲ့ စကားလား၊ ပြောတော့ ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ ခင်ဗျားကို ဆဲနေလို့လား၊ ကားရပ်ပေးပြီး ကျုပ်ကို ပြောစမ်း’

သူက ဆောက်တည်ရာမရဘဲ အော်လိုက်ငေါက်လိုက် ဖြစ်လာတယ်။ သူ ဘယ်လောက်ပဲ အရူးလို ခြိမ်းခြောက်နေပေမယ့် ကျွန်တော် ငြိမ်ပြီး ဆက်မောင်းလာတယ်။ သူ့ကို အရေးမစိုက်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ သူ့လိုလူမျိုးတွေ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အများကြီး ရှိပါတယ်။ ခွေးလေးတွေက သူတို့ရှေ့က ဖြတ်သွားတဲ့အခါ ရန်လိုပြီး ဟောင်တတ်တယ်။ သူတို့ကို ခပ်တည်တည် စိုက်ကြည့်လိုက်ရင် ဆက်မဟောင်တော့ဘူး။ ဆက်လျှောက်သွားတဲ့အခါ နောက်ကနေပြီး လိုက်မယ်ဟန်နဲ့ ဟောင်ကြပြန်တယ်။ ဒီလိုလူမျိုးတွေကို လှည့်မကြည့်ဘဲ မြန်မြန် ဖြတ်လျှောက်သွားဖို့ပါပဲ။ ခြေလှမ်းကို တန့်ပြီး ခြိမ်းခြောက်တာကို ပြန်ပြီး ခြောက်လှန့်မယ်ဆိုရင် ခွေးလေးတွေလို ဖြစ်သွားတတ်ကြတယ်။

သူ့ရဲ့ ရန်စမှုကို ကျွန်တော်က မတုံ့ပြန်တာကို ကျွန်တော့်ရဲ့အားနည်းချက်ကို ပြသတာလို့ ယူဆသွားတယ် ထင်ပါတယ်။ သူက ခြိမ်းခြောက်ကြိမ်းမောင်းမှုကို အခွင့်ကောင်းယူတဲ့အနေနဲ့ တိုးမြှင့်လိုက်တယ်။ အော်ပြောတဲ့အခါတိုင်း ရှေ့ကစုံကို လက်နဲ့ရိုက်တာ နားကွဲလုမတတ်ပါပဲ။

ကျွန်တော်က အောင့်အည်းသည်းခံပြီး ဆက်မောင်းလာတယ်။ လမ်းဆုံကို တွေ့လိုက်တော့ Camtonment Police Head quarters (ရဲဌာနချုပ်)ကို လှမ်းတွေ့သွားတယ်။ သူက-

‘ရဲဋ္ဌာနကိုမောင်း၊ ခင်ဗျားနဲ့ စာရင်းရှင်းမယ်၊ သွား သွား ဝင်းထဲကို ဝင်၊ ကျုပ် အမိန့်ပေးနေတယ်၊ အခုမောင်း’ လို့ အမိန့်ပေးပြီး အော်ဟစ်နေ တယ်။ အပေါက်ဝမှာ ရဲတစ်ယောက် ဂျူတီကျလို့ ရပ်နေတယ်။ သူ့ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်မှန်ကို ချလိုက်တော့-

‘အထဲကို ဝင်မှာလား’

ကျွန်တော်က အေးအေးဆေးဆေးပဲ-

‘သူ မူးနေတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဒုက္ခပေးနေတယ်၊ ဘာလုပ်ရမလဲ’

‘အမှုဖွင့်မလား’

‘ကျွန်တော့်မှာ အချိန်မရပါဘူး’

အရက်မူးသမားက-

‘ရဲအရာရှိကြီး၊ ကျွန်တော် မမူးပါဘူး၊ သူက မှားပြီး မဟုတ်တဲ့ နေရာကို ပို့တယ်၊ စိတ်ဆိုးပြီး နာခံရမယ် ဆိုတဲ့စကားကို သုံးတယ်’ လို့ ကျွန်တော့်ကို စွပ်စွဲတယ်။ အဲဒီစကားက မကောင်းတဲ့စကား ဟုတ်လို့လား’ လို့ ဖြတ်ပြီး ပြောနေတယ်။

သူ့ကို ရဲက ဂရုမစိုက်ဘဲ-

‘ဘယ်ကို သွားချင်တာလဲ’

‘Kampong Bahru ကိုပါ’

ကိုက်တစ်ရာလောက်က မီးတွေ ထိန်လင်းနေတဲ့ ဆိုင်တန်းဘက်ကို ညွှန်ပြပြီး-

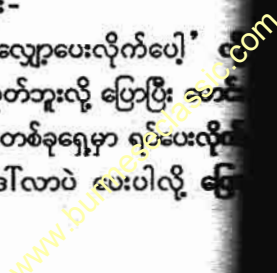
‘အရက်ဆိုင်တွေကို သွားချင်တာလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

ရဲက ကျွန်တော့်ဘက်ကို လှည့်လိုက်ပြီး-

‘သူ့ကို အဲဒီနေရာမှာ ချပေးပြီး ဈေးလျှော့ပေးလိုက်ပေါ့’

ပြောတယ်။ ကျွန်တော်က ပြဿနာလုပ်တာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောပြီး ခောင် ထွက်ခဲ့တယ်။ ၁၀ စက္ကန့်လောက်မှာ အရက်ဘားတစ်ခုရှေ့မှာ ရပ်ပေးလိုက် တယ်။ မိတာက ၈ ဒေါ်လာ ပြတယ်။ ၅ ဒေါ်လာပဲ ပေးပါလို့ ပြော

လိုက်တယ်။ ၅ ဒေါ်လာတန်ကို ထုတ်ပြပြီး ကျွန်တော် လှမ်းယူတဲ့အခါ နောက်ဆုတ်လိုက်ပြီး-

‘ဖြေစမ်းပါ၊ နာခံရမယ်ဆိုတာ မကောင်းတဲ့ စကားလား’ လို့ ပြောပြန်တယ်။

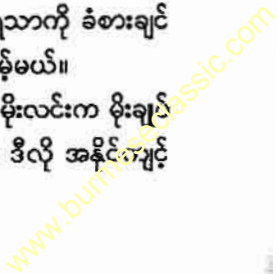
‘၅ ဒေါ်လာပဲပေးပြီး ထွက်သွားတော့လေ’ လို့ သံပြတ်နဲ့ ပြောတော့မှ ပိုက်ဆံကို ရှေ့ခုံပေါ်ကို ပစ်တင်ပြီး မသွားချင်သွားချင်နဲ့ ဆင်းသွားပါတယ်။

‘ခင်ဗျားကို ပြောလိုက်မယ်နော်၊ ခင်ဗျားမှာ မကောင်းတဲ့အပြစ်တွေ ရှိတယ်’ လို့ ပြောသွားတယ်။

သူ့ရဲ့ အပြုအမူက ဘယ်လောက်ပဲ စက်ဆုပ်စရာ ကောင်းနေပါစေ၊ အရက်က လွှမ်းမိုးထားလို့ပဲ ဖြစ်ပါစေ၊ သူက အောင်နိုင်သူလို ဆဲဆိုပြီး ထွက်သွားပါပြီ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က ဘာမှ ပြန်မလုပ်လိုက်လို့ပါပဲ။ ရဲကိုလည်း မတိုင်ခဲ့ဘူး။ သူက မမူးဘူး၊ အသိစိတ် မကင်းမဲ့ဘူးလို့ ကျွန်တော်နဲ့ အတိုက်အခံ လုပ်ပါလိမ့်မယ်။ တိုင်ရင်လည်း ဘာမှ ထူးလာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူက အနိုင်ရတဲ့အခြေအနေကို ဖန်တီးပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်ကို ရဲဌာနကိုမောင်းလို့ အမိန့်ပေးခဲ့တာကလည်း သူ့ဘက်က အသာရလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်မှုရှိလို့ ဖြစ်တယ်။ သူ့ရဲ့ အဆင့်အတန်းကို ထည့်တွက်ပြီး ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်ရဲ့စကားထက် သူ့စကားကို ရဲအရာရှိက အလေးထားမှာကို သူ့သိပါတယ်။

ဒီလူက ကျွန်တော့်ကို ပြုမူဆက်ဆံသလို တခြားလူတွေကိုလည်း ဆက်ဆံခဲ့မှာပါပဲ။ နောင်လည်း အခုလိုပဲ ဣန္ဒြေမဲ့စွာနဲ့ သူ့ယုံကြည်ချက်အတိုင်း ပြုမူဦးမှာပါပဲ။ သူတို့လို လူမျိုးတွေက နိမ့်ကျတဲ့သူတွေကို အနိုင်ကျင့် ခြိမ်းခြောက်လို့ ရရှိတဲ့ အားရကျေနပ်တဲ့အရသာကို ခံစားချင်ကြတယ်။ ကိုကင်းတို့၊ ဘိန်းဖြူတို့ စွဲသလို ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ အောက်ဆုံးက လူတွေကတော့ မိုးလင်းက မိုးချည်တဲ့အထိ ဝမ်းစာကို ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာဖွေနေကြရတော့ ဒီလို အနိုင်ကျင့်

ကြတဲ့လူတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြတဲ့အခါ ရွေးချယ်စရာ လမ်းမရှိကြပါဘူး။
မချစ်သော်လည်း အောင့်ကာနမ်းသလို ကြိတ်မှိတ်ပြီး ခံကြရမှာပါပဲ။

ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့ ရှင်သန်နေကြရတဲ့ သူလိုငါလို ဘဝထဲက
အေးစက်ကြမ်းတမ်းတဲ့ အကြောင်းတစ်ခုပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီနေ့ နေ့လယ်မှာ Suntec City လမ်းမထဲမှာ ပိတ်မိနေခဲ့ပါတယ်။ Suntec City က အမြဲလိုလို ရှုပ်ထွေးနေတတ်တယ်။ ပထမအချက်က Fountain of Wealth ကို ပတ်ထားတဲ့ အဝိုင်းကြီးကြောင့်ပဲ ဖြစ်တယ်။

ကားတွေ၊ တက္ကစီတွေ၊ ဘတ်(စ်)ကားတွေက လမ်းကြောင်းအမျိုးမျိုးက ဝင်လိုက်၊ ထွက်လိုက်နဲ့ လာဆုံကြပြီး အချက်ပြမီးတွေ မရှိတဲ့အတွက် တိုးရှေ့ပြီး မောင်းနေကြရတယ်။ ဒုတိယအချက်က ဒီနေရာက ယာဉ်တွေအတွက် ထောင်ချောက်တစ်ခုပါပဲ။ ဝင်လို့လွယ်ပြီး ပြန်ထွက်ဖို့ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းတယ်။ ECP နဲ့ Nicoll Highway လမ်းမကြီးနှစ်လမ်းကနေ ဝင်လာတဲ့ ယာဉ်တွေကို အလွယ်တကူနဲ့ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဝင်ခွင့်ပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထွက်မယ့်ယာဉ်တွေကတော့ ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ Temasek Avenue ကနေ ရှည်လျားတဲ့ ကားတန်းကြီးနောက်ကနေ လမ်းမကြီးတွေပေါ်ကို ရောက်အောင် စောင့်ပြီး သွားကြရပါတယ်။ ဒါဟာ ယာဉ်ကြောစီမံသူတွေရဲ့ကြီးစွာသော အမှားလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။

Temasek Avenue ရဲ့ လမ်းကြောတစ်ခုကို ပိတ်ပြီး လမ်းပြင်ဆင်နေတာကလည်း ကောင်းမွန်တဲ့ အတွေးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ လမ်းကြောတစ်ခုပဲ ဖွင့်ထားတဲ့အတွက် ကားတွေ ပိတ်နေတော့တယ်။ တရွေ့ရွေ့ပဲ သွားနေကြရတယ်။ စက်နိုးထားတဲ့ ကားတွေက ထွက်လာတဲ့ မီးခိုးနဲ့ တွေ့နဲ့

www.burmeseclassic.com

ကားထဲက လိုက်ပါလာတဲ့ လူတွေဆီက ပူပန်မှုတွေ၊ အလျင်လိုမှုကြောင့် ထွက်ပေါ်လာတဲ့ အငွေ့အသက်တွေက ရောထွေးသွားပြီး စနေနေ့ နေ့လယ် ခင်းရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြည့်လျှံသွားစေပါတယ်။

ဒီလိုအချိန်တွေမှာ လူတိုင်းရဲ့ သည်းခံနိုင်စွမ်းအားက ချည်မျှင်လေး လို တဲတဲလေးပဲ ကျန်တတ်ပါတယ်။

Temasek Avenue ကို ရောက်ဖို့ အဝိုင်းကြီးရဲ့ တစ်ဝက်လောက် ကိုပဲ ဖြတ်ကျော်ရာမှာ အချိန်ပေးရပါတယ်။ ကွေ့ဖို့အတွက် ညာဘက်ကို ယူလိုက်တယ်။ ကားကို တည့်တည့်ဖြစ်ဖို့က လမ်းကျဉ်းတဲ့အတွက် ခဏလောက် ကန့်လန့်ဖြတ် ဖြစ်သွားပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော့် နောက်က Honda Civic အမည်းရောင် ကားဟောင်းဆီက ဒေါသနဲ့ တီးလိုက်တဲ့ ဟွန်းသံကို ကြားရပါတော့တယ်။ တုန်လှုပ်သွားပေမယ့် မသိချင်ယောင် ဆောင်လိုက်တယ်။ နေရာယူလို့ရတာနဲ့ ကားကို တည့်ပေး လိုက်တယ်။ ကားထဲက ရေဒီယိုကိုဖွင့်လိုက်တော့ LTA(ကားနှင့် သက်ဆိုင် သော) လိုင်းက သတင်းတွေ လွှင့်နေတယ်။ သတင်းလွှင့်တဲ့သူက ဟိုင်းဝေး တစ်နေရာမှာ ယာဉ်တိုက်မှု ဖြစ်နေတယ်။ လမ်းသွယ် (၁) ကို ရှောင်သွား ကြပါ။ တစ်နေရာမှာ လမ်းပြင်နေတယ်။ လမ်းသွယ် (၂) ကို ရှောင်သွား ကြပါလို့ ပြောနေတယ်။ ရှင်းနေတာကို ပြောဖို့ လိုလို့လား။ ဒီလိုပြောတာကို ကြားရရင် စိတ်တိုပြီး အကြောင်းအကျိုး မဆီလျော်ဘူးလို့ ထင်မိတယ်။ အခု လက်တွေ့ ခံစားနေရတဲ့ Suntec City က ယာဉ်တန်းတွေ ပိတ်နေ တာကိုတော့ ဘာကြောင့် မပြောရတာလဲလို့ သတိထားမိသွားတယ်။

ကားတွေ မရွေ့သေးပါဘူး။ ဟွန်းသံ ကြားရပြန်တယ်။ လှည့်ကြည့် လိုက်တော့ Honda ကားဒရိုင်ဘာက ခြေဟန်လက်ဟန်နဲ့ပြပြီး သတင်း ပို့နေတယ်။

‘ကားထဲကထွက်ခဲ့၊ မင်းနဲ့ချမယ်’

နေစမ်းပါဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ လက်လှမ်းပြပြီး ရှေ့ကို ပြန်လှည့်လာလိုက် တယ်။ ဒီလူ အရူးပဲလို့ ပြောမိတယ်။ သူ့ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ လှားလိုက်ရင်

မောပြီး လက်လျှောသွားလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ သူက ကားထဲက ထွက်ပြီး လာနေတာကိုတွေ့တော့ အံ့ဩသွားတယ်။ ကျိန်ဆဲလိုက်တယ်။ ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်ရတော့မှာပါလား။ သူက အနားကို ရောက်လာပြီး ဒေါသနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေတယ်။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ အရှင်လိုက် ဝါးစား တော့မယ့် ဒေါသထွက်နေတဲ့ ဝက်ဝံကြီးလိုပါပဲ။

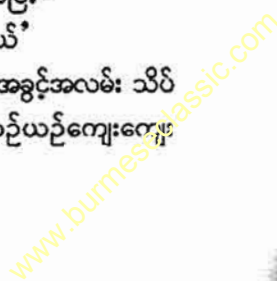
သူက ထင်တာထက်ကို ပိုပြီး ထွားကျိုင်းနေတယ်။ အရပ် မနိမ့် မမြင့်၊ အသက် ၃၀ လောက်၊ ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းတဲ့ ကိုယ်လုံးရှိပြီး အရောင်လွင့် နေတဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့ တီရှပ်အနက်ရောင် ဝတ်ထားတယ်။ အင်္ကျီက ကျပ်နေပြီး ကွဲထွက်မတတ် ဖြစ်နေတယ်။ လက်သီးတွေ ဆုပ်ထားတော့ လက်မောင်းက တက်တူးတွေက အထင်းသား ပေါ်နေတယ်။ ဂျပန် ကာတွန်းထဲက ဇာတ်လိုက်တွေနဲ့ တူနေတယ်။ မျက်နှာမှာလည်း အညို ကွက်တွေ မြင်ရပြီး မျက်လုံးတွေကတော့ ဒေါသနဲ့ အရောင်တောက်နေ တယ်။ ကြောက်စရာလူပါပဲ။

အန္တရာယ်ကတော့ တစ်ရာ ရာခိုင်နှုန်း ဖြစ်နေတယ်။ ညတုန်းက ဗိုလ်ကျသွားတဲ့ အရူးနဲ့ မတူဘဲ ဒီလူကတော့ တကယ့် သံမဏိလူသားပဲ ဖြစ်တယ်။ အသက်အန္တရာယ်ရှိမယ့် အခြေအနေက ဘယ်လို ရှောင်ထွက် ရမလဲ ဆိုတာကို အပြေးအလွှား စဉ်းစားရင်း ကားပြတင်းမှန်ကို ဖြည်းဖြည်း ချလိုက်တယ်။ ဒီလိုမလုပ်ရင် ကားမှန်ကိုခွဲပြီး ရန်ရှာလိမ့်မယ်။ မျက်နှာကို အထိုးခံရမယ်လို့ မျှော်လင့်ထားပြီး မျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ စောင့်နေလိုက်တယ်။

သူက ခဏနားလိုက်ပြီး စိုက်ကြည့်နေတယ်။ လက်သီးတွေကို ဆုပ်ချည်ဖြန့်ချည် လုပ်နေတယ်။ ပြီးတော့ အံ့ကိုကြိတ်ပြီး-

'ခင်ဗျားမျက်နှာကို လက်သီးနဲ့ ထိုးပစ်ချင်တယ်'

ဒီလိုအခြေအနေက တစ်စစီဖြစ်မသွားဖို့ကတော့ အခွင့်အလမ်း သိပ် မရှိပါဘူး။ သူ့ဒေါသကို ပြေပျောက်သွားအောင် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြောဖို့ပဲ ရှိပါတော့တယ်။

‘ဘာလို့လဲ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဘာမှ မလုပ်မိပါဘူး’

ဒီအချိန်မှာပဲ ကားထဲက လူတစ်ယောက် ထွက်လာပြန်တယ်။ သူက အရပ်ပုပု၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ ပထမလူထက် ငယ်ပါတယ်။ သူက ကြောက်စရာကောင်း၊ Transformer စက်ရုပ်ပုံပါတဲ့ တီရှပ်ကို ဝတ်ထားတယ်။ သူ့ရဲ့ ချည့်နဲ့တဲ့အသွင်ကို အစားထိုးပေးနေသလိုပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ သူက ပိုပြီး ကြမ်းတမ်းပါတယ်။ တစ်ယောက်က ဝက်ဝံနဲ့ တူသလို သူက ရိုင်းစိုင်းတဲ့ ခွေးအနဲ့ တူပါတယ်။ နှစ်ယောက်ကြားမှ တိုးဝင်လိုက်ပြီး-

‘ခွေးမသား၊ ဘယ်လို မောင်းနေတာလဲ၊ ငါတို့ တွေ့တယ်၊ လမ်းနှစ်ခွ မောင်းတယ်’ လို့ အော်ပါတယ်။ တံတွေးတွေတောင် မျက်နှာကို လာပြီး စဉ်ပါတယ်။ တကယ် ထိုးကြိတ်မယ့် အနေအထားပါပဲ။ တောင်းယန်ဖို့က လွဲပြီး တခြား လုပ်စရာ မရှိပါဘူး။

‘ယာဉ်တွေ ပိတ်နေတယ်လေ၊ တခြားလမ်းက သွားလို့လည်း မရဘူး၊ စိတ်ရှည်ရှည်ထားပါလား’

‘တို့က စိတ်မရှည်နိုင်ဘူး’

အော်ပြီး လက်သီးနဲ့ ရွယ်နေရာက ခါးထောက်ပြီး ကြည့်လိုက်တယ်။ တီရှပ်ပေါ်က အရုပ်အတိုင်းပါပဲ။ ရပ်နေတဲ့ ကားတန်းကြီးက ရွေ့စပြုနေပြီ။ ရှေ့ကကား ထွက်သွားတာတွေတော့ သူတို့ကားဆီကို ပြန်ချင်နေကြပြီ။ အကြီးကောင်က-

‘ဒီနေ့ ခင်ဗျား ကံကောင်းသွားတယ်မှတ်ပါ’ လို့ ပြောသွားတယ်။

ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ တစ်ချိန်လုံးမှာ ပတ်ဝန်းကျင်က ကားထဲကလူတွေက စိတ်ဝင်တစား ဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်။ မထိုးမကြိတ်ရဘဲ ပြီးဆုံးသွားလို့ မကျေနပ်တဲ့လူတွေ ရှိချင် ရှိနေမှာပါပဲ။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ကာကွယ်ပေးထားတဲ့ တံတိုင်းအဖြစ်၊ အကျည်းတန်တဲ့အဖြစ် မဖြစ်ဖို့ ကူညီပေးခဲ့တာကို သူတို့ သတိမထားမိကြဘူး။

မနေ့ညက ကျွန်တော့်ကို ဆဲရေးစော်ကားခဲ့တဲ့ လူမူးသမားကို

တက္ကစီဒရိုင်ဘာတစ်ဦး၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း

၁၃၉

လွှတ်ပေးခဲ့ရတာက မျက်မြင်သက်သေ မရှိလို့ဘဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနေ့တော့ ကံသီလို့ အနှိပ်စက်မခံရဘူးလို့ ဆိုနိုင်ပေမယ့် သက်သေတွေ အများကြီး ရှေ့မှာဖြစ်လို့ လက်သီးနဲ့ ထိုးချင်ရင်တောင် သူတို့ နှစ်ခါစဉ်းစားရမှာပါ။ သူတို့ ကျူးလွန်မိရင်လည်း တရားဥပဒေ ရှိပါသေးတယ်။ သက်သေတွေ ရှိနေတာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ဘက်က တရားဥပဒေက ကာကွယ်ပေးမှာဖြစ် ပါတယ်။ ဒါဟာ ဒီနေ့နဲ့ မနေ့ကအဖြစ်တို့ရဲ့ ခြားနားချက်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အသက် ၈၀ အရွယ် အဘွားအိုတစ်ဦး

An Eighty Year Old Lady

ည ၁:၃၀ ရှိနေပြီ။ အိမ်မပြန်ခင် အပိုကြေးလေးနဲ့ တစ်ခေါက်လောက်ရချင်တဲ့ ဆန္ဒ ရှိနေပါတယ်။ CBD တစ်ဝိုက် မရပ် မနား နိုက်ကလပ်တွေရှေ့က ပတ်နေပေမယ့် မထူးခြားပါဘူး။ အင်္ဂါနေ့တွေက အမြဲလိုလို အရနည်းပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကံအတိုင်းပါပဲ။

အိမ်အပြန်လမ်းမှာ 7-Eleven ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဝင်ပြီး စီးကရက် ဝယ်ပါတယ်။ Mc Callum လမ်းမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဆိုင်ဆေးက မှောင်ရိပ် ထဲမှာ အဘွားအိုတစ်ယောက် လဲလျောင်းနေတာကို သတိထားမိတယ်။ ချပ်ဘူးခွံတွေ ခေါက်ထားတဲ့အပေါ်မှာ ခေါင်းတင်ပြီး အိပ်မောကျနေတယ်။ အနားမှာ သေတ္တာပုံးတွေအမျိုးမျိုးနဲ့ တွန်းလှည်းအဟောင်းတစ်ခုကိုလည်း တွေ့ရတယ်။ သူက နေမကောင်းဖြစ်နေသလား၊ အကူအညီများ လိုသေး သလားလို့ ခဏ ရပ်ကြည့်မိသေးတယ်။ ဆိုင်ထဲက ထွက်လာတဲ့အခါမှာ မိန်းကလေးနှစ်ယောက် သူ့ရှေ့မှာ ရပ်ပြီး စကားပြောနေကြတာကို တွေ့ရ တယ်။ အဘွားအိုက နိုးနေပြီး ထထိုင်နေပါတယ်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် စောင်တစ်ခုကို လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတယ်။ သူတို့က စောင်ကို ပေးချင် နေဟန် တူပါတယ်။ သူကတော့ ပြန်ဖြေဖို့ သိပ်ပင်ပန်းနေပြီး တီအိုဒို ရေရွတ်နေတယ်။

သူတို့အနားကို တိုးသွားလိုက်တော့ Mandarin စကားနဲ့-

www.burmeseclassic.com

‘ငါ သိပ်ပင်ပန်းသွားလို့ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ ခဏနေရင် သွားတော့မှာပါ’ လို့ တောင်းပန်စကား ပြောလိုက်တယ်။

ကျွန်တော့်ကို အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ‘ရှင် တရုတ်လို ပြောတတ် သလား’ လို့ မေးတယ်။ ပြောတတ်ပါတယ်လို့ ပြောတော့မှ သူတို့ စောင်ကို ပေးချင်တာကို သူမကြားဘူးထင်လို့ ပြောပေးပါလို့ တောင်းပန် တယ်။ သူက ‘ငါ ပင်ပန်းလို့ပါ။ အနားမရသေးဘူး၊ ငါ ထနိုင်ရင် သွားမှာပါ’ လို့သာ ပြောနေတယ်။ သူက နားမကြားပါဘူး။ သူ့ကို လာနှင် တယ်လို့ ထင်နေတာပါ။ အမျိုးသမီးက စောင်ကို သူ့ရဲ့ ခြေထောက်တွေ ပေါ်မှာ ကြင်ကြင်နာနာ ခြုံပေးပြီး ထွက်သွားကြတယ်။

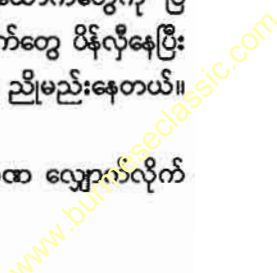
စောင်က အသစ်စက်စက်ပါပဲ။ အခုမှ ဆိုင်ထဲက ဝယ်လာကြတယ် ထင်ပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ ရက်ရောပုံနဲ့ ကြင်နာပုံကို မြင်ရတော့ ကျွန်တော့် ကိုယ်ကျွန်တော် မလုံမလဲ ဖြစ်မိတယ်။ ဒါကြောင့် ခဏစောင့်ကြည့်ပြီး သူ သိပ်ပင်ပန်းနေရင် အိမ်ကို ပြန်ပို့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

သူက အသက် ၇၀ ကျော်လောက် ရှိနေပြီ။ မီးခိုးရောင်အင်္ကျီနဲ့ ဘောင်းဘီ ညိုညစ်ညစ်တစ်ထည် ဝတ်ထားတယ်။ တွန့်ကြေပြီး ညစ်ပတ် နေပါတယ်။ သူက နည်းနည်း သက်သာလာပုံနဲ့ အသံကျယ်လာတယ်။ အားနည်းနေတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ နားမကြားတဲ့အတွက် ကျွန်တော်ပြော တာ တခြား၊ သူပြန်ဖြေတာ တခြားဖြစ်နေတယ်။

သူက စောင်ကို ဖယ်ပစ်လိုက်ပြီး-

‘သူတို့က သဘောကောင်းလိုက်တာ၊ ဒါကို ငါ မလိုပါဘူး၊ ဒီမှာ ညစ်ပတ်ကုန်မှာပဲ’ လို့ ပြောပြီး ချပ်ပုံးပေါ်ကို တင်ထားလိုက်တယ်။ အနားမှာ ထိုင်ဖို့ပြောကာ ဘောင်းဘီကို မပြီး ခြေထောက်တွေကို ပြ လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် လန့်သွားတယ်။ သူ့ခြေထောက်တွေ ပိန်လို့နေပြီး သစ်ကိုင်ခြောက်တွေနဲ့ တူနေတယ်။ ကြမ်းတမ်းပြီး ညိုမည်းနေတယ်။ သူ့လက်နဲ့ နှိပ်ကြည့်ပြီး-

‘ငါ့ခြေထောက်တွေက မကောင်းတော့ဘူး၊ ခဏ လျှောက်လိုက်

တာနဲ့ ပင်ပန်းနေတယ်။ အရင်က ငါ့ခြေထောက်တွေက ငရုတ်သီးလို နီရဲနေတာပါ။ ဆရာဝန်တွေ ခွဲစိတ်လိုက်တာနဲ့ မည်းသွားတယ်။ ဆေးရုံ တက်ရတာ သုံးခါရှိပြီ။ အိပ်ရာထဲက သုံးပတ်လောက် မထနိုင်ဘူး။ ငါ့ လက်တွေကို ကြည့်ပါဦး။ နှစ်ဖက်လုံး လက်ချောင်း သုံးချောင်းစီ ထုံကျဉ်ပြီး လှုပ်လို့ မရတော့ဘူး။ လက်ညှိုးနဲ့ လက်မပဲ လှုပ်လို့ရတယ်။ ခေါင်းဖြိုးလို့ မရဘူး။ တူကိုင်လို့ မရဘူး' လို့ အဆက်မပြတ် ပြောပြနေတယ်။

လူတစ်ယောက် ဆိုင်ဘေးက လမ်းကြားထဲက ထွက်လာတယ်။ စက်ဘီးကို တွန်းလာတယ်။ အဘွားအိုဆီကို လာတယ်။ ကျွန်တော့်ကို စူးစမ်းတဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်ပြီး အဘွားအိုကို တစ်စုံတစ်ခု အော်ပြောလိုက် တယ်။ အနားက ချပ်ပုံးကိုဖွင့်ပြီး ပုလင်းလွတ်တွေပါတဲ့ ပလတ်စတစ် အိတ်ကို လှမ်းပေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြ လိုက်တော့ အဘွားအိုက အိမ်ပြန်မှာမဟုတ်ဘူး။ မနက်ကျရင် စွန့်ပစ်ထားတဲ့ သေတ္တာပုံးတွေကို လိုက်သိမ်းရဦးမှာလို့ ပြောပြတယ်။ သူနဲ့ ဘာမှ မတော် ပါဘူး။ သူ ကူညီနေတာ ၁၅ နှစ်ရှိပြီလို့ သိရတယ်။

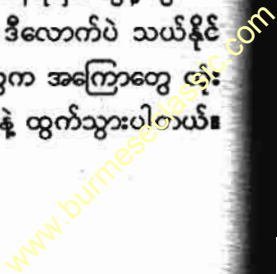
'သူမှာ သားသမီးတွေ မရှိဘူးလား'

'ရှိတယ်။ သမီးတစ်ယောက်၊ သားနှစ်ယောက်၊ ကျွန်တော် တွေဖူး တယ်'

'သူတို့အမေကို မစောင့်ရှောက်ကြဘူးလား'

သူက ခေါင်းခါပြပြီး ဘာမှ ဆက်မပြောပါဘူး။ နေ့တိုင်း နှစ်ခေါက် လာတယ်။ ညဘက်မှာ ပုလင်းခွဲတွေ လာယူတယ်။ မနက် ၈ နာရီမှာ သူ့အတွက် စားစရာနဲ့ ရေ လာပို့တယ်။ ကူညီပြီး ချပ်ပုံးတွေကို ဖြတ်ပေး တယ်။ တွန်းလှည်းနဲ့ တင်သွားပြီး recycling လုပ်တဲ့နေရာမှာ ငွေနဲ့ သွားလဲ တယ်။ ကီလို ၅၀ ကို ၂ ဒေါ်လာ ရတယ်။ သူ ဒီလောက်ပဲ သယ်နိုင် တယ်။ သူ့အသက် ၈၀ ကျော်ပြီ။ ခြေထောက်တွေက အကြောတွေ ငှုံး ကုန်ပြီလို့ ပြောပြပါတယ်။ ပြီးတော့ စက်ဘီးလေးနဲ့ ထွက်သွားပါတယ်။

အဘွားအိုက-

ငါ့ရေခဲတွေ ကုန်သွားပြီ၊ ရေခဲရေ မသောက်ရရင် ငါ့ရင်ထဲက မီးလို ပူနေတယ်။ ရေခဲရေနဲ့ပဲ အသက်ဆက်နေရတယ်။ သူက ရေပုလင်း တွေနဲ့ ရေခဲတွေ ယူလာပေးတယ်။ အခုကုန်သွားပြီ လို့ ပြောနေတဲ့အတွက် ဆိုင်ကနေ ရေခဲရေပုလင်း ဝယ်ပေးလိုက်တယ်။ ရင်ဘတ်မှာ ကပ်ထားပြီး ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပါတယ်။ ဒေါ်လာ ၁၀ သူပေါင်ပေါ်ကို တင်ပေး ပြီး ရေခဲရေ ဝယ်သောက်ဖို့ ပြောလိုက်တယ်။ မကြားပေမယ့် ခေါင်းညိတ် ပြပါတယ်။

ထွက်လာတော့ ၂ နာရီ ကျော်နေပြီ။ မနက်ဖြန် သူ့ကို ပြန်လာကြည့် ရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ New Bridge Road ကနေ ပြန်လာ တယ်။ လမ်းရှင်းနေလို့ မြန်မြန်ပဲ မောင်းလာမိတယ်။ ရုတ်တရက် လမ်းဆုံ မှာ မှောင်ရိပ်ထဲက လူတစ်ယောက် လမ်းလယ်ကောင်ကို ပြေးထွက်လာပြီး ကားကို တားလိုက်တယ်။ အသက် ၄၀ လောက်ရှိတဲ့ နိုင်ငံခြားသားတစ် ယောက် ဖြစ်နေပြီး Grange Road ကနေ ဖြတ်ပြီး Pandan Valley ကို ပို့ခိုင်းပါတယ်။ အံ့ကြိတ်ပြီး Pandan Valley ဘက်ကို ဖြည်းဖြည်းမောင်း လာတယ်။ လမ်းပေါ်ကို မဆင်မခြင်ထွက်လာလို့ ကျွန်တော် သူ့ကို စိတ်တိုနေမိတယ်။ ကံကောင်းလို့ မတိုက်မိတာပါ။ ဒါပေမဲ့ တက်ဖက်က စဉ်းစားလိုက်တော့ သူသာ ထွက်မလာရင် ကျွန်တော် ခရီးသည်တစ်ယောက် လွတ်သွားမှာ မဟုတ်ပါလား။

သူ့နေရာကိုရောက်တော့ အပိုကြေးအပါအဝင် ၁၂ ဒေါ်လာ ကျပါ တယ်။ စိတ်ထဲမှာ ခရီးသည်ရလို့ ပျော်ရမယ့်အစား စိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်း နေသလို ခံစားရတယ်။ စောစောက အဘွားအိုကို ပေးခဲ့တဲ့ငွေနဲ့ ရေပုလင်း ဖိုးအတိုင်း ထပ်တူပြန်ရတာပါလား။

ကစားပွဲ အစီအစဉ်

The Game Plan

ဥ ၇ နာရီလောက်မှာ အမျိုးသား နှစ်ယောက်နဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်တို့ Orchard Road က တက်လာကြတယ်။ အမျိုးသားတစ်ယောက်က ရှေ့ခန်းမှာ လာ ထိုင်တယ်။ Madarin စကားနဲ့ Geylang က

Lorong ကို သွားဖို့ ပြောတယ်။ အမျိုးသမီးက သွားရမယ့်နေရာကို တိတိကျကျ ညွှန်းဆိုနေတယ်။

‘ရှင်က Frog Porridge ကော်ဖီဆိုင်ကို သိတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီကို သွားမှာ’

သူတို့ အသက် ၃၀ အရွယ်တွေပါ။ သူတို့လေသံအရ တရုတ်ပြည်ကဆိုတာ သိသာပါတယ်။ နောက်ခန်းကနှစ်ယောက်က တီးတိုး ပြောနေကြတယ်။ အတော်ပဲ အကျွမ်းဝင်ပုံ ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဘေးက လူက တော့ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။

တယ်လီဖုန်း မြည်လာတယ်။ အမျိုးသမီးက နားထောင်ပြီး ခဏနေရင် ပြန်ခေါ်မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူ့ဘေးကလူကို ကစားပွဲကတော့ စနေပြီလို့ ပြောတယ်။ ၂၀/၄၀ လို့ အစက ပြောထားပေမယ့် တစ်ဖက်က ၃၀/၆၀ အထိ တိုးလိုက်တယ်လို့ ရှင်းပြနေတယ်။ အမျိုးသားက စိတ်တိုလာပြီး-

‘သူတို့က ချဲ့ချင်ရင် ၅၀/၁၀၀ လို့သာ ပြောလိုက်’

တက္ကစီဒရိုင်ဘာတစ်ဦး၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း

၁၄၅

‘ဒီလို မလုပ်ပါနဲ့၊ ဒီအကြံ မကောင်းဘူး၊ သူတို့အကြောင်းကို သိပ်မသိဘူး၊ သူတို့ပြောတဲ့အတိုင်း ၃၀/၆၀ လုပ်ကြည့်ရအောင်၊ ပြီးမှ ကြည့်လုပ်ကြတာပေါ့၊ ကျွန်မတို့လူတွေက တစ်နေ့က ဒေါ်လာ ၂၀၀၀ ရခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မနေ့ညက ဒေါ်လာ ၃၀၀၀ ရှုံးသွားခဲ့တယ်’ လို့ လေသံပျော့ပျော့နဲ့ ပြောတယ်။

‘နှစ်နာရီတစ်ခါ ပြောင်းသင့်တယ်လို့ ငါပြောသားပဲ’ လို့ အသံ ကျယ်ကျယ်နဲ့ ပြောတယ်။

‘ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ရှင်ပြောတဲ့အတိုင်း အမြဲ လုပ်ပါတယ်’ တည်ငြိမ်ချိုသာတဲ့အသံနဲ့ ပြောပါတယ်။

အမျိုးသားက ပြန်ပျော့သွားပြီး လေသံတိုးတိုးနဲ့-

‘မင်းမှာ ဘယ်လောက်ရှိလဲ’ လို့ မေးတယ်။

‘ဒေါ်လာ ၆၀၀ ပဲ ရှိတယ်’

‘နောက်တော့ ဒေါ်လာတစ်သောင်း ပို့လိုက်မယ်’

သူက ကစားပွဲအစီအစဉ်ကို သဘောတူကြောင်း ပြသလိုက်တယ်။

အမျိုးသမီးက ဖုန်းဆက်ပြီး ၁၀ နာရီမှာ စမယ်လို့ အတည်ပြုတယ်။

ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ ကော်ဖီဆိုင်ကို ရောက်ပါတယ်။

ည ၂ နာရီလောက်မှာ Mc Callum လမ်းနားကိုရောက်တော့ အဘွားကြီးကို ထပ်ပြီး တွေ့ပါတယ်။ အရင်အပတ် သူ့ကိုတွေ့ပြီးကတည်းက နေ့တိုင်း သူ့ကို လာပြီး ရှာခဲ့တယ်။ အခုမှ တွေ့ရပါတယ်။ အခြေအနေ ကောင်းနေတာကို တွေ့ရလို့ ဝမ်းသာသွားတယ်။ အနားယူလိုက်လို့ အားရှိ သွားတယ် ထင်ပါတယ်။ သူက ဘူးခွံတွေ အပြည့်ပါတဲ့ တွန်းလှည်းကို တွန်းလာတယ်။

သူ့အနားမှာ ကားကို ရပ်လိုက်တော့ မှတ်မိသွားပြီး ပြုံးရွှင်စွာနဲ့ ‘ဟေး ဘော့(စ်)’ လို့ နှုတ်ဆက်ပါတယ်။ သူ မကြားမှန်း သိပေမယ့် ‘နေကောင်းရဲ့လား’ လို့ မေးလိုက်တယ်။ သူက-

‘ဒီနေ့ ဒါတွေ ကောက်တယ်၊ မနက်ဖြန် ချုပ်ပုံးတွေ ကောက်မယ်’

Telok Ayer Food Center က အမှိုက်ပုံက ကောက်လာဟန် တူပါတယ်။ သူ့မှာ အလုပ်ရှိနေလို့ စကား ကြာကြာ မပြောချင်ပါဘူး။ ဆိုင်ပိုင်ရှင်တွေ စွန့်ပစ်ထားတဲ့ အမှိုက်ပုံတွေကို လှည့်ကြည့်နေတယ်။ ကားထဲက သူ့ကို တွေ့မလားလို့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်လောက်က ဝယ်ထားတဲ့ ပန်းသီးနဲ့ လိမ္မော်သီးတွေကို ယူပြီး ပေးလိုက်တယ်။

ပန်းသီးတော့ ကြိုက်ပါတယ်။ တစ်လုံးဆိုရင် တော်ပါပြီ' လို့ ပြောနေ ပါသေးတယ်။

သူ့ရဲ့ တွန်းလှည်းပေါ်ကို တင်လိုက်တယ်။ သူ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခဲ့ပါတော့တယ်။

ဝနုကံသ ဘုထင်ပြင်သွင်
နုကံသ နိတ်ဘုထင်ပြင်

Shallow Dent,
Deep Impression

လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလက တက္ကစီကုမ္ပဏီ
နဲ့ စာချုပ်ချုပ်စဉ်ကတည်းက ဇွန်လမှာ တရုတ်
ပြည်ကို မိသားစုနဲ့ ခဏပြန်မှာဖြစ်ကြောင်း
ပြောခဲ့တယ်။ နှစ်စဉ် သွားနေကျ ဖြစ်ပါတယ်။
အရောင်းမန်နေဂျာက စီစဉ်ပေးလို့ ကားကို

၁၀ ရက် ပြန်အပ်ဖို့ကို သဘောတူညီချက် ရခဲ့တယ်။

ဒီနေ့ ပြန်အပ်ရမှာ ဖြစ်တယ်။ တိုက်ဆိုင်ချင်တော့ ကုမ္ပဏီရဲ့
ဆွေးနွေးပွဲက ဒီနေ့မနက် ပြုလုပ်မှာဖြစ်လို့ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်
ဖြစ်သွားတယ်။ ဆွေးနွေးပွဲက ၁၀း၃၀ ဆိုတော့ ၁၀ နာရီ မထိုးခင်ကတည်း
ကရောက်ပြီး ကားပြန်အပ်ဖို့ စာရွက်စာတမ်းတွေကို ဖြည့်ရပါတယ်။
ဝပ်ရှော့မှာ စစ်ဆေးဦးမယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဆွေးနွေးပွဲပြီးမှပဲ ကားအပ်
ကြောင်း လက်မှတ်ထိုးရပါမယ်။ တက္ကစီဒရိုင်ဘာ ၁၀ ယောက်ကျော်
တက်ရောက်ပါတယ်။ စာရင်းအရဆိုရင် တစ်ဝက်လောက်ပဲ လာတာ တွေ့ရ
ပါတယ်။ ကုမ္ပဏီက ကိုယ်စားလှယ်လေးယောက် တက်လာပါတယ်။

ဒရိုင်ဘာအားလုံးကတော့ ကျွန်တော့်လောက် အခြေအနေ မဆိုးတာ
ကို သိရတယ်။ တချို့က Coporate Drivers Program ဒရိုင်ဘာများ
အစည်းအရုံးနဲ့ တော်တော် အကျိုးအမြတ် ရနေကြတယ်။ ဒရိုင်ဘာတွေရဲ့
သီးသန့် ကလပ်ဝင်ရင် စာချုပ်ချုပ်ထားတဲ့ ကုမ္ပဏီတွေ၊ ဟိုတယ်တွေအား
On Callအလုပ်တွေ ရနိုင်တယ်။ အသင်းဝင်ဖို့က လစဉ်ကြေး လေးသင်္ချာလို့

www.burmeseclassic.com

စီမံသူတွေဆီက သတင်းပို့ပေးတဲ့ ကိရိယာတစ်ခု ဝယ်ရပါတယ်။ သိရသလောက်က စီမံသူတွေက ပါးနပ်ပြီး စီးပွားရေးမျက်စိရှိတဲ့ ဒရိုင်ဘာတွေဖြစ်ပြီး ကုမ္ပဏီရဲ့ အမည်ကိုခံပြီး ပါတနာတွေရအောင် စည်းရုံးကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ ဘယ်လို ခွဲဝေယူကြသလဲ ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် နားမလည်ပါဘူး။ ဆွေးနွေးပွဲမှာတော့ တစ်ယောက်က အသစ်ဝင်လာသူကို မျှမျှတတ လုပ်ဆောင်မပေးတာကို အချိန်မတော်မှာ On call ပေးတာတို့နဲ့ အကျိုးမရှိတဲ့ အလုပ်တွေ ပေးတတ်တာကို ကိုးကားပြီး ပြောသွားပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့လို ဒရိုင်ဘာတွေအဖို့ အားရလောက်စရာမရှိတာ ထင်ရှားပါတယ်။ ခရီးသည်ရှိတဲ့နေရာကို သတင်းပေးတဲ့ဌာနကလည်း အကြောင်းကြားမခံရသလို လမ်းပေါ်မှာလည်း ယှဉ်ပြိုင်မှုက အလှမ်းကွာပါတယ်။ အခွင့်ထူးခံတွေသာ ဝင်ငွေ ကောင်းကြတယ်။ ဆွေးနွေးပွဲတက်ရောက်သူတို့ရဲ့ တစ်သံတည်း ထွက်တာကတော့ ကုမ္ပဏီက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အခက်အခဲကို ပြေလည်အောင် လုပ်ပေးဖို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆွေးနွေးပွဲအပြီးမှာ လက်မှတ်ထိုးဖို့ ဝပ်ရှော့ကို သွားပါတယ်။ စက်ပြင်ဆရာက ကားမှာ တိုက်ထားတဲ့ အရာနှစ်ခု တွေတဲ့အတွက် ပြင်ဆင်ခ ဒေါ်လာ ၁၆၀ ပေးရမယ်လို့ ပြောတော့ အံ့သြသွားရပါတယ်။

‘ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲ’ လို့ မယုံကြည်နိုင်စွာ ပြောလိုက်တယ်။ သူက စာရွက်ထိုးပြတယ်။ တစ်ခုက ဒရိုင်ဘာရဲ့ ဘေးတံခါးမှာရှိလို့ ပြင်ဆင်ခ ဒေါ်လာ ၁၀၀ လို့ ရေးထားတယ်။ ကျွန်တော် ကားကို စစ်ဆေးကြည့်တယ်။ သူက ထင်နေတဲ့အရာကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး-

‘ခင်ဗျား ရပ်ထားတုန်း ဘေးက ကားက တံခါးဖွင့်လိုက်လို့ ချိုင့်ဝင်သွားတာဖြစ်မယ်’ လို့ ဆိုပါတယ်။ ချိုင့်ရာက သေးလွန်းလို့ မမြင်ရဘူး။ ဘယ်နေရာမှာလဲဆိုတာ မသိနိုင်ပါဘူး။ လက်မဝက်လောက်ပဲ ရှိပြီး လက်နဲ့စမ်းမှ မညီမညာဖြစ်နေတာကို သိနိုင်တယ်။ သေးလယ်လို့ မမြင်

နိုင်တာအပြင် တစ်ကားလုံး ကပ်ထားတဲ့ ကြော်ငြာစတစ်ကာတွေကြောင့် လည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

‘ဒါအတွက် ဒေါ်လာ ၁၀၀ ပေးရမှာလား’

‘ဒါက ထုံးစံအတိုင်းပဲလေ’

‘မယုံနိုင်စရာပါဘဲ။ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလက ကားလာ ထုတ်တုန်းက ဒီလို အသေးစိတ် ဘယ်သူကမှ စစ်မပေးလိုက်ဘူး။ ဒီအချိန် ပါလား၊ မပါလား ကျွန်တော် မသိဘူးလေ။ စက္ကန့်အတွင်း ထုတ်ပေးလိုက် တာပဲ။ အဲဒီတော့ ကားထုတ်ပေးလိုက်တဲ့နေ့က ဒီအချိန် ပါမပါ ကျွန်တော် ဘယ်လို သိနိုင်ပါ့မလဲ’

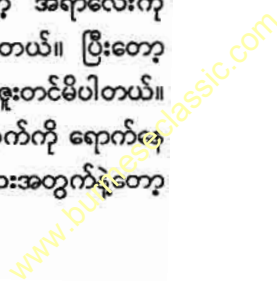
သူက ကျွန်တော့်ရဲ့ ငြင်းဆိုမှုကို ချေဖျက်ဖို့ ခက်ခဲနေပုံပါပဲ။ ဖြစ်ချင် တော့ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးလက ကားကို ထုတ်ပေးလိုက်တဲ့သူက သူပဲ ဖြစ်နေပါ တယ်။ ဘာမှ စောဒက မတက်နိုင်တော့ပါဘူး။

‘အိုကေ၊ ဒီစွဲချက်တွေကို ပယ်ဖျက်ဖို့ တင်ပြလိုက်မယ်’

စာရွက်ပေါ်က အပြစ်တွေ ရေးထားတာကို ခြစ်ပစ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လက်မှတ်ထိုးဖို့ ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။

အိမ်အပြန် MRTပေါ်မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာကို စဉ်းစားမိတယ်။ ဒါက အလွယ်တကူ နာခံမယ့် ဒရိုင်ဘာတွေကို ရိုက်စားလုပ်နည်း တစ်မျိုးပဲလား။ ကျွန်တော်သာ မကန့်ကွက်ခဲ့ရင် ကျွန်တော် ဒေါ်လာ ၁၆၀ ဆုံးရှုံးသွား တော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ငွေကို ပေးလိုက်ရင်လည်း ဒီအချိန်ကို မပြင်ဘဲ ဒီအတိုင်းထားဖို့ အလားအလာ ရှိပါတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါဟာ ရိုးရိုးသားသား ဖြစ်စဉ်တစ်ခုပဲလို့ ယုံကြည် လိုက်ချင်ပါတယ်။ ကားမှာ ရုတ်တရက် မမြင်နိုင်တဲ့ အရာလေးကို ရှာတွေ့ခဲ့တဲ့ သူ့ရဲ့ ကျွမ်းကျင်မှု ပညာကို ချီးကျူးပါတယ်။ ပြီးတော့ ပြင်ဆင်ခကို ချေဖျက် လျှော့ပေါ့ပေးခဲ့တာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်။ ဒီလိုအချိန်က ကျွန်တော့်ရဲ့ အပြစ်ပဲ ထားပါဦး၊ အကျဘက်ကို ရောက်နေ တဲ့ ကားဟောင်းပေါ်က မဖြစ်စလောက် အချိန်လေးအတွက်ပဲတော့

ဒေါ်လာ ၁၀၀ ပေးဖို့ မတန်ဘူးလို့ ထင်မိပါတယ်။ သူတို့ကပဲ လောဘ
 တက်လေသလားတော့ မသိပါ။ ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ ဒါဟာ ထုံးစံ
 အတိုင်း လုပ်နည်းလုပ်ဟန်တစ်ခုပဲ။ ပြီးတော့ နေ့စဉ်ကြုံရတဲ့ အရင်းရှင်တို့ရဲ့
 လုပ်နည်းလုပ်ဟန်တစ်ခုပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီနေ့ Depot Road မီးပွိုင့်မှာ မီးနီ လို့ ရပ်ထားပါတယ်။ ရှေ့မီတာ ၂၀ လောက် မှာ လူတစ်ယောက်က လက်မြောက်ပြီး ကျွန်တော့်ကားကို တားနေတယ်။ မီးမိမ်းအောင် စောင့်နေတုန်းမှာ Trans Cab တက္ကစီ

အနီတစ်စင်းက မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်မှာ ရပ်နေရာက ချက်ချင်းပဲ ခရီးသည်ကို လုတင်ဖို့အတွက် ဂငယ်ကွေ့ ကွေ့ချလိုက်တယ်။ ဒီလိုပဲ ခရီးသည်တွေ ကျွန်တော့်ဆီက လုယူကြတာ များပါပြီ။ အခုအခါမှာလို မီးနီကိုဖြတ်ပြီး လုတာ တစ်ခါမှ မကြုံဘူးပါ။

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်က The Straits Time ထဲက ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ထဲမှာ စင်ကာပူရဲ့ တက္ကစီစီးတဲ့နှုန်းက လွန်ခဲ့တဲ့ ၅ နှစ်ကထက် ကျသွားကြောင်းနဲ့ တက္ကစီမောင်းသက် ၂၅ နှစ်ရှိပြီဖြစ်တဲ့ အသက် ၆၂ နှစ်အရွယ် Mr. Yeow အခုနှစ်မှာ ကုန်ကျစရိတ်တွေနုတ်ပြီး ဒေါ်လာ ၃၀ ကနေ ဒေါ်လာ ၄၀ ပဲ နေ့စဉ်ကျန်ကြောင်းနဲ့ အရင်နှစ်ကဆိုရင် ဒေါ်လာ ၅၀ ကနေ ၆၀ အထိ ကျန်ကြောင်း တွက်ပြထားပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဝင်ငွေနဲ့ ကိုက်ကြည့်တော့ သူပြောတာအမှန်ပါပဲ။

ဒါကြောင့် ရတဲ့ အခွင့်အရေးကို အလွတ်မပေးဘဲ ခရီးသည် လုသွားတဲ့ Trans Cab ဒရိုင်ဘာကို အပြစ်မတင်ပါဘူး။ ခရီးသည် ရဖို့အတွက်ပဲ ဥပဒေကို မချိုးဖောက်ရဘူးဆိုတာ သူတို့ မသိကြပါဘူး။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်က ကုမ္ပဏီဝပ်ရှော့ကို ကားရေဆေးဆီထိုး သွားရမှာ ဖြစ်လို့ ခရီးသည် မတင်တော့ပါဘူး။ အခုတောင် နောက်ကျနေပါပြီ။ စနေနေ့က တရုတ်ပြည်က ပြန်လာပြီး တနင်္လာနေ့မှာ ကားသွားထုတ်ပါတယ်။ သတင်းကောင်းကတော့ သူတို့က အပျက်အစီးအတွက် ဘာမှ မပြောလိုက်ပါဘူး။ မကောင်းတဲ့သတင်းကတော့ ကားထဲက စီဒီအခွေတွေ၊ မှတ်စုစာအုပ်တွေ၊ ဘောပင်တွေနဲ့ လမ်းညွှန်စာအုပ်တွေပါ ပျောက်သွားပါတယ်။ တိုင်ကီထဲက တစ်ဝက်ကျော်ကျန်သေးတဲ့ ဒီဇယ်တွေလည်း မရှိတော့ပါဘူး။

ကျွန်တော့်ကားကို ထုတ်မောင်းပြီး ခရီးသည် တင်ထားပြီး ဒီဇယ်တွေပါ သုံးထားတာ တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော်က မိတာကို မှတ်မထားမိခဲ့လို့ သူ ဘယ်လောက် သွားထားသလဲဆိုတာ မသိပါဘူး။

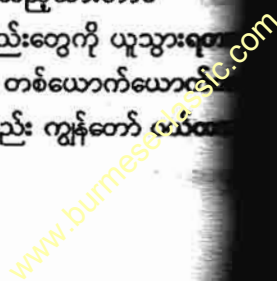
တစ်ခုတွေ့တာကတော့ ကားခ ဒေါ်လာ ၁၂.၂၀ ကို Credit Card (အကြွေးဝယ်လို့ ရတဲ့ကတ်) နဲ့ ယူထားပါတယ်။ ကျွန်တော်က တစ်ခါမှ ဒီလို မယူပါဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းလည်း မသိပါဘူး။ လေ့လာဖို့လည်း အချိန်မပေးနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ မနေ့က ဖုန်းဆက်ပြီးတိုင်တော့ စုံစမ်းပေးမယ် ပြောလို့ လာခဲ့တာပါပဲ။

ကောင်တာကအမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ပစ္စည်းတွေ ဂှာလို့မတွေ့ဘူးလို့ ပြောပါတယ်။ ဘယ်သူယူပြီး မောင်းသလဲဆိုတာကိုလည်း မသိဘူးလို့ ဆိုပြန်ပါတယ်။

‘ဝပ်ရှော့ကလူတွေက ဒီကားဟာ ခဏပဲ ပြန်အပ်တာ၊ ၁၀ ရက်ကြာရင် လာယူမယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား’

‘သူတို့ သိပါတယ်၊ ကွန်ပျူတာထဲမှာ ထည့်ထားတာပဲ’

သိတယ်ဆိုရင် ဘာကြောင့် ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းတွေကို ယူသွားရတာလဲ၊ နားမလည်နိုင်ဘူး၊ ပိုပြီး အရေးကြီးတာက တစ်ယောက်ယောက် ယူမောင်းပြီး ငွေရှာတာဖြစ်ကြောင်းနဲ့ ဒီဇယ်ကလည်း ကျွန်တော် ယူထားတာဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်တယ်။

တက္ကစီဒရိုင်ဘာတစ်ဦး၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း

သူ ဘာပြန်ပြောရမလဲ မသိပါဘူး။ သူ့နောက်ရပ်နေတဲ့ အသက် ၃၀ ကျော်အရွယ် အမျိုးသမီးက နားထောင်နေရာက ရှေ့ကို ထွက်လာပြီး-
'ကုမ္ပဏီက တခြားဒရိုင်ဘာတွေကို အလှည့်ကျ ချထားဖို့ အခွင့်အရေးရှိတယ်'

'ဒါဖြင့်ရင် ကျွန်တော့်တက္ကစီကို မောင်းတဲ့သူ ဘယ်သူလဲ၊ သူနဲ့ စကားပြောချင်တယ်၊ သူ့ဆီက ဒီဇယ်ဖိုး အလျော်တောင်းချင်တယ်'

သူက ရန်လိုတဲ့အသံနဲ့ စိန်ခေါ်လိုက်တယ်။

'ရှင်ကားကို အပ်ခဲ့တုန်းက ဆီ ဘယ်လောက်ကျန်တယ်ဆိုတာ မှတ်ထားလို့လား၊ ကားထဲမှာ ဆီတစ်ဝက်ရှိတယ်လို့ ဘယ်သူက သက်သေ လိုက်မှာလဲ၊ ရှင်ကားထဲမှာ ဆီကျန်နေတာကို ဘယ်သူက သိမှာလဲ'

'စဉ်းစားကြည့်လေ၊ မြို့တစ်ဝက်လောက်ကနေ ဒီကို လာရတာ ဆီမရှိဘဲနဲ့လာရင် လမ်းမှာ ဒုက္ခရောက်မှာပေါ့'

'ဝပ်ရှော့မှာ စက်စမ်းရင်း ကုန်ချင်ကုန်မှာပေါ့'

'ဒါဆိုရင် ဒေါ်လာ ၁၂.၂၀ ကို Credit Cardနဲ့ လက်ခံထားတာ ဘယ်လိုရှင်းမှာလဲ'

'ဒါကတော့ စက်နဲ့စမ်းရင် ရမှာပေါ့'

'ဒါကို စုံစမ်းရေးလုပ်ပေးဖို့ တောင်းဆိုတယ်၊ စာနဲ့ရေးပြီး အမှန်အကန်ရှင်းတာကို လိုချင်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ အရေးမယူဘဲ ဘေးဖယ်ထားလို့ မရဘူး၊ မယုံရင် စောင့်ကြည့်လိုက်'

ကျွန်တော် အော်ပြောပြီး ထွက်လာတော့မယ် လုပ်နေတုန်းမှာ လူတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ စာချုပ်ချုပ်တုန်းကလည်း သူကပဲ လိုက်စီစဉ်ပေးတာပါ။ သူက ပြုံးပြီး-

'Mr.Cai၊ ဒီကိစ္စကို အခုပဲ ရှင်းလိုက်ကြရအောင်' လို့ ပြောပါတယ်။

'ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ' လို့ မေးလိုက်တယ်။

'ခင်ဗျား ပျောက်သွားတဲ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ ဒီဇယ်အတွက် ကားကုန်ရှင် အစွပ်နှစ်စုံ လက်ခံပေးပါလား'

ဘာမှ မပြောသေးဘဲ သူ့ကို ကြည့်လိုက်တယ်။ သူကတော့ လေးစားရမယ့် သူပါပဲ။ ကျွန်တော်ကိုင်ထားတဲ့ ချွေးသုတ်ပဝါကိုကြည့်ပြီး ချွေးထွက်ရလောက်အောင် ဖြစ်ရတာကို အကဲခတ်မိသွားဟန် တူပါတယ်။ တကယ်တော့ ချွေးသုတ်ပဝါကို ကားထဲက ယူလာပြီး အမျိုးသမီးတွေနဲ့ စကားပြောနေတဲ့အချိန်မှာ ချိုင်းကြားထဲမှာ ညှပ်ထားမိတာပါ။ ကုမ္ပဏီမှာတော့ သူက သဘောအကောင်းဆုံးလူ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ စမတ်အဖြစ်ဆုံး ဖြစ်ပါတယ်။

နောက်ဆုံးမှာ 'အိုကေ၊ ခင်ဗျား ကူညီပေးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်' လို့ ညင်ညင်သာသာ ပြောလိုက်ရပါတယ်။

ကျောင်းသူ ဘဝတုတ်
အပျော်အစား ဝတ်လေးသုံးယောက်

Three Chinese Students/
Bar Girls

ဒီနေ့ညနေ လူငယ်လေးယောက်၊
မိန်းကလေးသုံးယောက်၊ ယောက်ျားလေးတစ်
ယောက် Maxwell Food Center ကနေ
ကားတားစီးပြီး Clarke Quay ကို မောင်း
ခိုင်းတယ်။ သူတို့က တရုတ်ပြည်ကိုပြန်မယ့်

သူငယ်ချင်း ကောင်မလေးရဲ့ နှုတ်ဆက်ပွဲကို သွားကြတာပါ။ တချို့လည်း
ရှေ့က သွားကုန်ကြပါပြီ။

သူတို့အားလုံး တရုတ်ပြည်ကလာတဲ့ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတွေ
ပါပဲ။ အသက် ၂၀ အရွယ် မြီးကောင်ပေါက်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ လမ်းမှာ
ပြောကြတဲ့စကားက အရက်ဘားမှာ အလုပ်လုပ်ကြတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ
ဖြစ်တယ်။ သူတို့မိဘတွေကတော့ သူတို့ကို အချိန်ပြည့် ပညာသင်နေကြ
တယ်လို့ ထင်နေကြမှာပါပဲ။ တစ်ယောက်က တစ်နေ့ကို ၂ နာရီပဲ ကျောင်း
တက်နိုင်တယ်။ တစ်ယောက်က ၃ နာရီ ကျောင်းတက်နိုင်တယ်လို့ ပြောပါ
တယ်။ သုံးယောက်လုံး အရက်ဘား၊ ကလပ်နဲ့ ကာရာအိုကေဆိုင်တွေမှာ
အလုပ်လုပ်ကြတယ်။

တစ်ယောက်က သူ့ အလုပ်လုပ်တာ တစ်နာရီကို ၈ ဒေါ်လာ
ရကြောင်းပြောတော့ နောက်တစ်ယောက်က သူ့အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာကတော့
တစ်နာရီကို ၅ ဒေါ်လာပဲပေးကြောင်း ပြောပါတယ်။

‘ပထမတော့ ဟန်ကျနေတယ်။ နောက်တော့ လခက ၂၀၀ လည်း

www.burmeseclassic.com

စုမီရော ပိုင်ရှင်က သိမ်းထားပြီးတို့ကို ဟိုဟာလုပ်ခိုင်းတယ်။ တောင်းဆိုတဲ့ ဖောက်သည်တွေနဲ့ အပြင်ကို မလိုက်ဘူးဆိုရင် ပိုက်ဆံပြန်မပေးဘူးလို့ ပြောတယ်’

ရှေ့မှာ ထိုင်နေတဲ့ကောင်လေးက ‘အဲဒီတော့ နင် ဘယ်လိုလုပ်သလဲ’ လို့ မေးလိုက်တယ်။

‘ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ၊ သူ့ခိုင်းသလို လုပ်ရင်လုပ်၊ မလုပ်ချင်ဘူးဆို ရင် ပိုက်ဆံပြန်မရဘဲ အလုပ်က ထွက်ရမှာပေါ့၊ ဒေါ်လာ ၂၀၀ ဆိုတာ နည်းတဲ့ပိုက်ဆံမှ မဟုတ်တာ’

သူ ဘယ်လမ်းကို ရွေးချယ်သလဲဆိုတာကို ပြောမပြပါဘူး။ ကောင်လေးက စိတ်မချမ်းသာတဲ့လေသံနဲ့-

‘ဒီလိုနေရာမျိုးတွေမှာ အလုပ်မလုပ်သင့်ပါဘူး၊ တခြားအလုပ် တစ်ခုခု ရှာကြည့်ပါလား’ လို့ ပြောပြန်တယ်။

‘ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးကို လုပ်ရမှာလဲ၊ Mc Donalds ဆိုင်တို့၊ 7.Eleven ဆိုင်တို့က Work Permit(အလုပ်လုပ်ခွင့်ပါမစ်) ရှိမှ ခန့်တာ လေ’

သူတို့အားလုံး ငယ်ရွယ်ပြီး ကြည့်ကောင်းကြတယ်။ သူတို့ကို ကြည့်ရတာ အားတဲ့အချိန်မှာ အလုပ်လုပ်ရတာ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေကြတယ် ထင်ပါတယ်။ မိဘတွေကတော့ သူတို့သားသမီးတွေရဲ့အဖြစ်ကိုသိရင် စိတ်ထိခိုက်ကြမှာ သေချာပါတယ်။

ကျွန်တော့်အတွက်တော့ မဆန်းပါဘူး။ တရုတ်ပြည်က မိန်းကလေး တွေက ဖျော်ဖြေရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ အသုံးချခံဖြစ်နေကြတာ သိနေပြီး သားပါ။ ခင်ဗျားတို့လည်း တက္ကစီမောင်းမယ်ဆိုရင် သိလာကြမှာ ဖြစ်ပါ တယ်။

‘တက္ကစီ စီးမှာလား’
 အမျိုးသမီးက စင်ကာပူအသံနဲ့ မေး
 တယ်။ ‘စီးမယ်’ လို့ အမျိုးသားက ပြန်ဖြေ
 တယ်။
 ‘အနီးလေးပဲ မဟုတ်လား၊ လမ်း

လျှောက်သွားရင် ငါးမိနစ်ပဲ’

နိုင်ငံခြားသားမျက်နှာဖြူနဲ့ အာရှတိုက်သူတို့ နောက်မှာ ဝင်ထိုင်
ကြတယ်။

‘ကိုယ်လမ်းလျှောက်ဖို့ ပင်ပန်းနေပြီ’

သူက ငွေစက္ကူတစ်ရွက်ကို လှမ်းပေးပြီး ‘Amara Hotel ကို
ငါးဒေါ်လာနဲ့ လိုက်ပို့ပါ။ မိတာ ဖွင့်ဖို့ မလိုဘူး’ လို့ ပြောတယ်။

ပြီးတော့ အမျိုးသမီးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းပြီး နမ်းနေပါတယ်။

ကား မထွက်တော့ မော့ကြည့်ပြီး-

‘သွားတော့လေ၊ ဘာကို စောင့်နေတာလဲ’

‘ဒါက ၅၀ တန် ဖြစ်နေတယ်’ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်တယ်။

‘ဪ- ဟုတ်လား’ ဆိုပြီး ငွေစက္ကူကို ဆွဲယူလိုက်တယ်။ အိတ်ထဲ
က ငွေစက္ကူကို နှိုက်ယူတယ်။

‘ခင်ဗျား ရိုးသားလို့ နှစ်ဆ တိုးပေးမယ်၊ ၁၀ ဒေါ်လာနဲ့ Amara
Hotel ကို ပို့ပေတော့’

ငွေကိုယူပြီး ကားမောင်းထွက်ခဲ့တယ်။ သူတို့က Anson လမ်းမှာ ရှိတဲ့ M Hotel က တက်လာကြတယ်။ Amara Hotel က တစ်လမ်းပဲ ခြားပါတယ်။ သူတို့ကို တက်လာခါစက မကြည့်မိပါဘူး။ အခုမှ မှန်ထဲက ကြည့်လိုက်တော့ အမျိုးသားက အရပ်ရှည်ရှည်၊ အသက် ၃၀ ကျော်လောက် ရှိပြီး အမျိုးသမီးက အာရှတိုက်သူ အသက် ၂၀ ကျော်၊ ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ်၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့ ခေတ်မီမီ ဝတ်စားထားပါတယ်။

သူတို့ဆီက အရက်နဲ့ထွက်နေတော့ အရက်ဘားက ထွက်ခွဲပုံ ရပါတယ်။ သန်းခေါင်ကျော်နေပြီ။

သူတို့ နမ်းကြပြန်တယ်။ အမျိုးသမီးက-

‘အိပ်ရာဝင်ဖို့ စောသေးတယ်၊ ကျွန်မ ကချင်တယ်၊ သွားပြီး ကကြ ရအောင်နော်’ လို့ပြောတော့ သူက-

‘အိုကေ၊ ဘယ်ကို သွားချင်သလဲ’

‘Saint James ကို သွားမယ်၊ ဒီကဆိုရင် သိပ်မဝေးဘူး၊ သွားကြ ဖို့နော်’

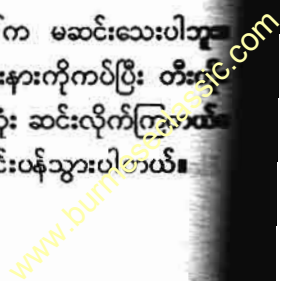
သူက အမိန့်ပေးရင် လမ်းကြောင်းပြောင်းဖို့ နားစွင့်ထားလိုက်တယ်။ ခဏအတွင်းမှာပဲ အမျိုးသားက စိတ်ပြောင်းသွားပြီး-

‘ကိုယ် တကယ် ပင်ပန်းနေပြီ၊ ဟိုတယ်ကိုပဲ ပြန်ချင်တယ်၊ မင်း သိပ်သွားချင်နေရင် တစ်ယောက်တည်း သွားပေတော့’

‘ကျွန်မ သွားချင်တယ်’ လို့ ခေါင်းမာနေတယ်။

‘ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော့်ကို Amara မှာ ချထားခဲ့ပြီး အမျိုးသမီး ကို St. James ကို ပို့ပေးလိုက်ပါ။ Amara ကိုရောက်ရင် မိတာထို စဖွင့်နိုင်တယ်’

Amara ကိုရောက်တော့ သူက ကားပေါ်က မဆင်းသေးပါဘူး။ အမျိုးသမီးက စိတ်ကောက်နေတယ်။ သူက နားနားကိုကပ်ပြီး တီးတီး ပြောလိုက်တယ်။ ခဏ ငြိမ်နေပြီးမှ နှစ်ယောက်လုံး ဆင်းလိုက်ကြတယ်။ အစီအစဉ် ပြောင်းသွားတဲ့အတွက် သူက တောင်းပန်သွားပါတယ်။

တက္ကစီဒရိုင်ဘာတစ်ဦး၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း

၁၅၉

သူတို့စုံတွဲရဲ့ ဆက်ဆံရေးက ဘာလဲဆိုတာ မတွေးတတ်ပါဘူး။ တစ်ညတာ ငှားထားတာလား၊ မဟုတ်ဘူးလား။ ဒါပေမဲ့ ခြံပြီးပြောရရင် ဒီလိုမိန်းကလေးတွေကို မျက်နှာဖြူအမျိုးသားတွေနဲ့ တွဲကြတာ အများကြီး တွေ့ဖူးပါတယ်။ စင်ကာပူမှာ လူမျိုးခြားကို လက်ထပ်တာတွေ အထင် အရှား တွေ့နိုင်ပါတယ်။ အနာဂတ်မှာလည်း အလားအလာ ရှိနေဦးမယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။

ဖုံးကွယ်ထားသော အသံ

Poison In Disguise

ဥ ၁၂ နာရီ ထိုးခါနီးလို့ မိနစ် ၂၀ အလိုမှာ Cuppage Plaza က စတင်မှာ ခြေလက် စန့်နေမိတယ်။ ဒီနေရာက အလုပ် ဖြစ်နေကျပေမယ့် ဒီနေ့ တိတ်ဆိတ်နေတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ တစ်စုံတစ်ယောက် ရောက်

လာတယ်။ တရုတ်အမျိုးသမီးဖြစ်ပြီး Madarin စကားနဲ့ Balestier Road ကို သွားမယ်လို့ ပြောတယ်။ Orchard ကနေ Balestier ကို မကြာခင် သွားဖူးပါတယ်။ Cavenagh Road၊ Kampong Java၊ Thomson Road ဒါမှမဟုတ် CTE/Moulmein Road တွေကနေ သွားလေ့ရှိပါတယ်။ ဒီနေ့တော့ မစဉ်းစားဘဲ Cavenagh က သွားလိုက်တယ်။ လမ်းထဲကို သွား လိုက်တာနဲ့ သူက-

‘ဘာလို့ CTE က မသွားတာလဲ’

‘အို ဆောရီးပဲ၊ ဘယ်လမ်းက သွားချင်သလဲလို့ မမေးမိဘူး သိပ်တော့ မထူးပါဘူး၊ ဒီလမ်း ပိုပြီး မြန်မြန်ရောက်နိုင်ပါတယ်’ လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

သူက ခွင့်မလွှတ်ပါဘူး။

‘ရှင် ဘယ်လမ်းက သွားမယ်ဆိုတာကို ကျွန်မကို ပြောစရာမရှိဘူး၊ ရှင်က တက္ကစီဒရိုင်ဘာပဲ၊ ဘယ်လမ်းက အကောင်းဆုံးဆိုတာ သိသိ တာပေါ့’

www.burmeseclassic.com

ဒီလိုအခြေအနေတွေမှာ ကျွန်တော်သုံးနေကျ လက်သုံးစကားနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

‘ဒီလိုထင်ရင် ဆောရီးပါပဲ၊ ခင်ဗျား ပေးချင်သလောက် ပေးပါ’

သူက ပြန်မဖြေပါဘူး။ သူက အသက် ၃၀ လောက် ရှိပါပြီ။

Madarin စကားကို မြောက်ပိုင်းလေသံနဲ့ ပြောတယ်။ အင်္ဂလိပ်လို မပြောတာကိုထောက်ရင် သူ အင်္ဂလိပ်လို လုံးဝ မပြောတတ်တာ သိသာပါတယ်။ သူ ဝတ်စားထားပုံကို ကြည့်ရတာ ညကလပ်တွေမှာ အလုပ်လုပ်သူနဲ့ မတူပါဘူး။

သူ့နေရာက Moulmein Road အဆုံးနားမှာပါ။ ကျွန်တော် မှားပြီဆိုတာ သိလိုက်တယ်။ မိတာက ၇ ဒေါ်လာ ကျပါတယ်။

‘ကျွန်မ နေ့တိုင်း တက္ကစီ စီးတယ်၊ ၅ ဒေါ်လာပဲ ကျတယ်’

‘ရပါတယ်၊ ပြဿနာ မရှိပါဘူး၊ ၅ ဒေါ်လာပဲ ပေးပါ’

သူက ၅ ဒေါ်လာပေးပြီး-

‘ဖြတ်ပိုင်းပေးမယ်ဆိုရင် ၇ ဒေါ်လာ ပေးမယ်’

‘၅ ဒေါ်လာပဲ ယူပါ့မယ်၊ မိတာအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဖြတ်ပိုင်းလိုချင်ရင်လည်း ပေးပါ့မယ်’

သူက အလုပ်ထဲမှာ ပြန်တောင်းချင်လို့ တောင်းတယ် ထင်မိပါတယ်။ ခဏစဉ်းစားပြီး-

‘ဖြတ်ပိုင်း လိုချင်တယ်၊ ၇ ဒေါ်လာ ပေးမယ်’

‘ရပါတယ်’ လို့ ပြောပြီး ပြေစာထုတ်ပြီး ပေးလိုက်တယ်။ ငွေ

၇ ဒေါ်လာပေးတော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြောပြီး ယူလိုက်တယ်။

သူက ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ခြေထောက်တစ်ဖက်နဲ့ အရင်ဆင်းလိုက်တယ်။

‘ရှင့်ကို ဒါပြုပြီး တရားဝင် တိုင်မယ်’ လို့ အဆိပ်ပါတဲ့လေသံနဲ့ ရုတ်တရက် ပြောလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကားထဲက ထွက်လာပြီး တံခါးကို ဆောင့်ပြီး ပိတ်သွားတယ်။

ကျွန်တော် လုံးဝ မှင်တက်မိပြီး ကျန်ခဲ့ပါတယ်။

ကားဂိတ်တွေက လှည့်စလောက်

Two Men At Bus Stops

ည ၁၀:၃၀ လောက်မှာ Upper Bukit Timah က ပြန်လာတယ်။ Dunearn Road တနေ Farrer Road ကို ချိုးကွေ့ပြီး Queenstown ဘက်ကို ဦးတည်လိုက်တယ်။ Farrer Road ကိုရောက်ပြီး မကြာခင်မှာ

တစ်ယောက်တည်း ကားဂိတ်မှာ ထိုင်နေတဲ့သူက စပြီး ကားတို တားလိုက်ပါတယ်။ နောက်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး Hokkien စကားနဲ့ Clementi ကို ပို့ဖို့ ပြောပါတယ်။ သူက အသက် ၅၀ ကျော်လောက်ရှိတဲ့ တရုတ်လူမျိုး တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ ရှုပ်အင်္ကျီ အပြာစင်းနဲ့ ဘောင်းဘီအရောင်ရင့်ကို ဝတ်ထားတယ်။ မသပ်မရပ်နဲ့ နွမ်းလျနေတယ်။ သူ့မျက်နှာကလည်း ပင်ယန်းပြီး စိတ်တိုနေပုံ ပြနေတယ်။ သူက အလုပ်က ပြန်လာပြီး ကားဂိတ်မှာ စောင့်နေရတာ ကြာသွားတယ် ထင်ပါတယ်။

လမ်းမှာ Madarin စကားနဲ့-

Clenmenti က ဘယ်နေရာကို သွားချင်ပါသလဲ

တည့်တည့်သာ သွားလိုက်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် လမ်းညွှန်မယ် လို့ စိတ်တိုတဲ့အသံနဲ့ ပြောပါတယ်။ Hokkien စကားနဲ့ပဲ ပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က ဒီစကားကို သိပ်မတတ်တဲ့အတွက် သူ လမ်းညွှန်ပေးရင် နားမလည်မှာ စိုးရိမ်သွားပါတယ်။ မှန်ထဲက ကြည့်လိုက်ပြီး ကောင်းပန် လိုက်တယ်။

www.burmeseclassic.com

‘စိတ်မရှိပါနဲ့၊ Madarin နဲ့ဖြစ်စေ၊ အင်္ဂလိပ်လိုဖြစ်စေ ပြောစေချင်တယ်။ ကျွန်တော် Hokkien သိပ်နားမလည်လို့ပါ’

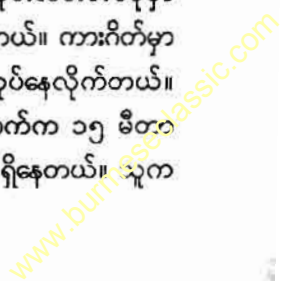
သူက ‘ရပ်လိုက် ရပ်လိုက်’ လို့ အင်္ဂလိပ်လို အော်လိုက်တယ်။ ချက်ချင်း ရပ်လိုက်ပြီး ဘာဖြစ်သလဲလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ သူက တံခါးကို ဖွင့်ပြီး ဆင်းလိုက်တယ်။ ကားတံခါးကို ကိုင်ပြီး ရပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အင်္ဂလိပ်လို ဒေါသတကြီးနဲ့ အော်ပါတော့တယ်။

‘ကျုပ်မှာ ပိုက်ဆံရှိတယ်၊ ခင်ဗျားကို ဂရုစိုက်စရာ မလိုဘူး၊ လမ်းပေါ်မှာ ကားတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ မြေကြီးပေါ်က ပုရွက်ဆိတ်တွေ လောက် များတယ်၊ ခင်ဗျားအမိန့်ကို ဘာလို့ နာခံရမှာလဲ’ ပြောပြီးတာနဲ့ တံခါးကို ဆောင့်ပြီး ပိတ်လိုက်တယ်။ နောက်လာနေတဲ့ တက္ကစီဆီကို ထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော် အံ့ဩတကြီးနဲ့ ကြည့်နေမိတယ်။

ကျွန်တော် ဘာပြောမိလို့လဲ။ ကျွန်တော် တောင်းပန်တာကို ဘာလို့ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်သွားသလဲ။ သူက အင်္ဂလိပ်ကို ကောင်းကောင်း ပြောတတ်တယ်။ ဘာလို့ ဒီလို လုပ်သွားရတာလဲ။

မိတာကို ကြည့်လိုက်တော့ ဒေါ်လာ ၃-၆၀ ကျနေတယ်။ သူ့ဆီကို လိုက်တောင်းရမလား စဉ်းစားပါသေးတယ်။ နောက်တော့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပြီး မိတာကို ပိတ်လိုက်ပါတယ်။ နောက်ပြန်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ သူ လုပ်ခဲ့တာကို အပြစ်မတင်တော့ပါဘူး။ သူ့ဘဝမှာ စိတ်ဖိစီးမှုတွေများတာကြောင့် တစ်ယောက်ယောက်အပေါ်မှာ သွန်သင်မှု အခွင့်အရေး ရသွားတာ ဖြစ်မှာပါ။ တရုတ်စကားပြောတဲ့ တက္ကစီဒရိုင်ဘာကသာ ပစ်မှတ်ဖြစ်သွားရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

မနက် ၂ နာရီမှာ Ang Mo Kio အတွင်းပိုင်းလမ်းတစ်ခုမှာ ရပ်ပြီး နောက်ဆုံးခရီးသည်ကို စောင့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ကားဂိတ်မှာ စက်ရပ်ပြီး အပြင်ထွက် လေရူ။ စီးကရက်သောက် လုပ်နေလိုက်တယ်။ လမ်းက ငြိမ်သက်ဖို့ လှုပ်ရှားမှု မရှိဘူး။ လူတစ်ယောက်က ၁၅ မိတာ အကွာအဝေးက ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရှိနေတယ်။ သူက

ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်အတွင်းမှာ ရှိနေမယ်လို့ သူ့ခေါင်းက ဆံပင်ဖြူ
 တွေနဲ့ မျက်နှာပေါ်က အရေးအကြောင်းတွေကို ကြည့်ပြီး ခန့်မှန်းရပါတယ်။
 ဒါပေမဲ့ သန်စွမ်းပုံကတော့ အသက် ၄၀ လောက်ပဲ ထင်ရပါတယ်။ သူက
 ကွန်ပျူဒါအကွက်တွေကို လေ့ကျင့်နေတယ်။ လက်ထဲက တုတ်အရှည်နဲ့
 အရှေ့အနောက် ဝေဝဲပြီး တုတ်ကို လှည့်ပတ်ကစားနေတယ်။ ဂျက်ကီချိန်း
 ရုပ်ရှင်ထဲကလို ရန်သူတွေကို စိတ်ကူးနဲ့ တိုက်ခိုက်တွန်းလှန်နေတယ်။ သူ့ကို
 အံ့ဩစွာ ကြည့်နေမိတယ်။ သူက အားတက်နေပုံပါပဲ။

သူက မှန်မှန် အရှိန်ကို တိုးမြှင့်လိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေ
 ကလည်း ဆန်းပြားလာတယ်။ နောက်ဆုံးအကွက်အနေနဲ့ ရင်ဘတ်မှာ
 တပ်ပြီး ခုန်တယ်၊ မြေကြီးကို ပြန်ကျအလာမှာ တုတ်နဲ့ ရိုက်တယ်။ တုတ်က
 နှစ်ပိုင်းကျိုးသွားပါတော့တယ်။

တုတ်အကျိုးကို လက်မှာကိုင်ပြီး အရှက်ပြေအနေနဲ့ ခြေထောက်နဲ့
 အမျိုးမျိုးကစားပြီး လှည့်ပတ်နေတယ်။ ပြီးသွားတဲ့အခါ သူ့ရဲ့ တုတ်အကျိုး
 ကို မိုးပေါ်ကို မြှောက်တင်လိုက်တာ မြောင်းထဲကို ကျသွားပါတော့တယ်။

အသက်ရှူထုတ်လိုက်ပြီး ခဏ နားနေတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်
 ဘက်ကို လျှောက်လာတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကျော်သွားပြီး ကားဂိတ်ထဲက
 ထိုင်ခုံပေါ်မှာ လှဲအိပ်လိုက်ပါတော့တယ်။ မျက်လုံးတွေ ပိတ်၊ လက်တွေကို
 ခေါင်းအောက်မှာ ထားပြီး တစ်ညလုံး အိပ်တော့မယ့် ပုံပါပဲ။ ကျွန်တော်
 ရှိနေတဲ့အချိန်မှာ တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်တော့ပါဘူး။

ခဏကြာတော့ ကျွန်တော် ပြန်ထွက်ခဲ့ပါတယ်။

ညနေ ၅ နာရီ ထိုးတဲ့အခါမှာ အရပ် ရှည်ရှည် နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်က Telok Ayer တက္ကစီစတင်းက River Valley က နေရာ တစ်နေရာကို ပို့ခိုင်းပါတယ်။ အသက် ၄၀ လောက် ရှိပါပြီ။ Cross Street ပေါ်က

ယာဉ်ကြောကို ကျော်ဖြတ်ပြီးတဲ့အခါ သူ့ကို ကားခအပြင် အပိုကြေး သုံး ဒေါ်လာ ပေးရမှာဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပါတယ်။ သူက မိတာကို လှမ်းကြည့် ပြီး-

‘အင်းလေ ကြည့်သေးတာပေါ့’ လို့ ပြောပါတယ်။

‘ဘယ်လို ပြောလိုက်တာပါလိမ့်’ လို့ တွေးမိပေမယ့် ဘာမှတော့ မပြောမိပါဘူး။ ခရီးဆုံးလို့ တိုက်တန်းတစ်ခုရဲ့ကို ရောက်တဲ့အခါမှာ သူက ၆ ဒေါ်လာ လှမ်းပေးပြီး ‘အကြွေ ပြန်မအမ်းနဲ့တော့’ လို့ ပြောပြီး တံခါးဖွင့်လိုက်တယ်။ မိတာက ၅.၈၅ ဒေါ်လာကို ပြပါတယ်။

‘ခဏနေပါဦး၊ အပိုကြေး ၃ ဒေါ်လာ ပေးရမှာလေ’

‘ငါ့ကို လိမ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့’ လို့ ခပ်ထန်ထန်ပြောပြီး ကားပေါ်က ဆင်းသွားပါတယ်။ ‘နေဦးလေ’ လို့ လှမ်းခေါ်ပေမယ့် လှည့်မကြည့်ဘဲ တံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဝင်သွားပါတယ်။ သူ့စကားကို ဒေါသဖြစ်သွားတဲ့အတွက် သူ့နောက်ကလိုက်ပြီး တောင်းပန်ခိုင်းဖို့အတွက် ကားကို လမ်းဘေးမှာ ရပ်ပြီး ထွက်လိုက်တယ်။ တံခါးအဝင်မှာ ကုမ္ပဏီနာမည်ကို ကြွေးပြားနဲ့

ကပ်ထားတာ တွေရတယ်။ တံခါးကို ဖွင့်ခါနီးမှာ ယာဉ်ထိန်းရဲကို လှမ်းတွေ့ရတယ်။ သူက ကားမရပ်ရတဲ့နေရာမှာ ရပ်ထားတဲ့ကားတွေကိုလိုက်ပြီး စစ်ဆေးနေတယ်။ ဒေါ်လာ ၆၀ ဒဏ်ရိုက်ခံရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ စောစောက လူရဲ့ တောင်းပန်တာကို ခံရမှာနဲ့ မကာမိပါဘူး။ ဒါကြောင့် ရဲနဲ့ သွားကြည့်ရမှာပါ။

အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြတော့ ရဲက-

‘သူ့ကို သွားပြောစရာ မလိုဘူးလေ၊ ၉၉၉ ကိုခေါ်ပြီး ဒီလိုလူမျိုးကို စာရင်းရှင်းရမှာပေါ့’ လို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်က ‘ရဲနဲ့မရှင်းဘဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြေလည်အောင် လုပ်ကြည့်ချင်တယ်’ လို့ ပြောတော့-

‘သူ ဘယ်ကို ဝင်သွားသလဲ သိလို့လား’

အဆောက်အအုံကို ညွှန်ပြတော့-

‘သွားလေ၊ ဒါပေမဲ့ မကြာစေနဲ့နော်’ လို့ ခွင့်ပေးပါတယ်။

တံခါးကို ဖွင့်လိုက်တော့ အပေါ်တက်တဲ့ လှေကားကို တွေ့တာနဲ့ တက်သွားပြီး မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်တယ်။ သူ့ကို တွေ့ပါပြီ။ အထဲက အခန်းကို ပြန်ပြင်ထားပြီး ခေတ်မီမီ အလှဆင်ထားတယ်။ အခန်း ၂ ခန်းဖွင့်ထားပြီး အတွင်းခန်းက ဘဲဥပုံ စားပွဲနဲ့ ကုလားထိုင်တွေ ချထားတယ်။ သူက ထိပ်က ထိုင်နေပြီး ဘေးမှာ နှစ်ယောက်ထိုင်နေကြတယ်။ သူတို့ အစည်းအဝေး လုပ်နေကြတယ်။ မှန်တံခါးက ပိတ်ထားတော့ ကျွန်တော်ဝင်လာတာကို သတိမထားမိကြဘူး။ တံခါးကို ထုလိုက်မှ အထိတ်တလန့် မော့ကြည့်ကြတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိသွားတယ်။ လက်ထဲက စာရွက်တွေကို ချလိုက်ပြီး ထိတ်လန့်ဟန်နဲ့ အနားကလူကို ပြောလိုက်တဲ့အထဲမှာ တက္ကစီဒရိုင်ဘာဆိုတာ ကြားလိုက်ရတယ်။ ငယ်ငယ် တစ်ယောက်က ထလာပြီး ကျွန်တော့်ကို လက်မောင်းကဆွဲပြီး တံခါးပေါက်ဆီ တွန်းလိုက်တယ်။

‘ခင်ဗျား ဒီထဲကို လာခွင့်မရှိဘူး’

‘ငါ့ကို မဆွဲနဲ့’ လို့ ပြောပြီး ရုန်းထွက်လိုက်တယ်။

လက်ညှိုးထိုးပြီး-

‘မင်းဘော့(စ်)က ငါ့ကို ပေးစရာရှိတယ်’

သူက ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ စားပွဲဆီကို လှမ်းကြည့်နေတယ်။
နောက်တစ်ယောက်က ထလာပြီး ပြတင်းပေါက်ကနေ အောက်မှာ ရပ်ထား
တဲ့ တက္ကစီကို ငုံ့ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ နိုင်ငံခြားသားကို တစ်စုံတစ်ခု
ပြောနေတယ်။ ဒီတော့မှ သူက ထလာပြီး ကျွန်တော်နဲ့ ရင်ဆိုင်တယ်။

‘ခင်ဗျားကို ဘယ်လောက်ပေးရမှာလဲ’ လို့ အေးအေးဆေးဆေးပြော
ပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ကို ထုတ်ယူလိုက်တယ်။

‘သုံးဒေါ်လာ’

၂ ဒေါ်လာတန် နှစ်ရွက်ကို ထုတ်လိုက်ပြီး-

‘ဒီမှာ ၄ ဒေါ်လာ၊ ပြန်ပါတော့ဗျာ၊ ဒီမှာ အစည်းအဝေးရှိနေတယ်’
လို့ ပြောပါတယ်။

သူ့ကို စိုက်ကြည့်လိုက်တယ်။ သူက အနေရခက်နေပြီး ကျွန်တော့်ကို
တည့်တည့် မကြည့်ပါဘူး။ ပထမကတော့ သူ့ကို တောင်းပန်ခိုင်းမလို့ပါပဲ။
အခုတော့ အရည်ပျော်သွားပါပြီ။ ပြောချင်တာတွေ မျှီသိပ်ပြီး ထွက်လာခဲ့ပါ
တယ်။

ထွက်လာတော့ ယာဉ်ထိန်းရဲက အလုပ်ရှုပ်နေတုန်းပါပဲ။ ကျွန်တော့်
ကို တွေ့သွားတော့ မေးငေါ့ပြတယ်။ သူ့ကို လက်မထောင်ပြတော့ သူက
လည်း ပြန်ထောင်ပြပါတယ်။

ကျွန်တော် ကားကို စက်နှိုးပြီးတော့ မောင်းထွက်ခဲ့ပါတယ်။

အထိတ်တလွန်ဝယ်စားတဲ့ ငမားပို့ချခြင်း

Driving Miss Edgy

ညဘက်မှာတော့ အမျိုးသားတစ်ယောက်နဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် Geylang က ကော်ဖီဆိုင်က ကားတားစီးပါတယ်။ ကားထဲရောက်တော့ အမျိုးသားက Madarin စကားနဲ့-

'Geylang တစ်ဝိုက်မှာ Hotel 81 ကို သိသလား' လို့ မေးပါတယ်။

Hotel 81 ဆိုတာ စင်ကာပူရဲ့ ဟိုတယ်လုပ်ငန်းတွေ ထူထောင်ထားတဲ့ Mc Donald အပိုင် ဖြစ်ပါတယ်။ မကြာသေးခင်နှစ်တွေက အထင်ကြီးစဖွယ် တိုးတက်လာခဲ့တယ်။ သူတို့ရဲ့ ဟိုတယ်ခွဲတွေက တိုးပွားလာပါပြီ။ စင်ကာပူမှာလည်း ဈေးသက်သာတဲ့ ဟိုတယ်တွေ လိုအပ်နေတယ်။ ဒါဟာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖြစ်စဉ်ပါပဲ။ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်နေတဲ့ တိုင်းပြည်က ခရီးသွားတွေ တည်းခိုဖို့ ဟိုတယ်တွေ လိုအပ်လာတာက စီးပွားရေးကောင်းမယ့် အလားအလာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ တခြားရည်ရွယ်ချက်တွေလည်း ရှိမှာပါ။

'Lavender ဒါမှမဟုတ် Balestie ကိုဘက်မှာကော'

'ကောင်းတယ်၊ Lavender ကို သွားမယ်'

သူက အသက် ၅၀ လောက် ရှိပြီဖြစ်တဲ့ တရုတ်လူမျိုးဖြစ်တယ်။ ပိန်ပိန်၊ အရပ် မန်မိုမမြင့်၊ ရုပ်အင်္ကျီလက်တို့နဲ့ ဘောင်းဘီကို မသေးမရပ် ဝတ်ထားတယ်။ ရက်ဆက်ဝတ်ထားတယ် ထင်ပါရဲ့၊ ကြွက်သားကင်နဲ့

www.burmeseclassic.com

တက္ကစီဒရိုင်ဘာတစ်ဦး၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း

၁၆၉

စီးကရက်နဲ့တွေ့ သူ့ကိုယ်က ထွက်နေတယ်။ အမျိုးသမီးက လက်ကို ကားပေါ်တက်ကတည်းက ကိုင်ထားတယ်။

အမျိုးသမီးက သူ့အသက်ထက် ထက်ဝက်လောက်ငယ်တဲ့အတွက် သူ့သမီးအရွယ်လောက်ပါပဲ။ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ဆံပင်ရှည်နဲ့ အပြာနုရောင် ဂါဝန် ဝတ်ထားတယ်။ ဖက်ရှင်မော်ဒယ်လေးနဲ့ တူတဲ့အတွက် Orchard Road မှာ Cat walk တက်ပြီးလျှောက်ရင် ဖြစ်နိုင်လောက်ပါတယ်။ သူက အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေတယ်။ မြေခွေးကြီးလက်က လွတ်လာတဲ့ ကြောက် လန့်နေတဲ့ ယုန်သူငယ်လေးနဲ့ တူနေတယ်။ မျက်လုံးတွေ ဂနာမငြိမ်ဘဲ -

‘ဝေးတဲ့နေရာကို သွားရအောင်၊ Geylang နဲ့ဝေးမှ အဆင်ပြေမှာ’

လို့ တရုတ်လိုပြောတော့ အမျိုးသမီးလက်ကို ပုတ်လိုက်ပြီး -

‘Lavender က ဝေးပါတယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့’ လို့ ပြောလိုက်တယ်။

‘သူတို့ ဘယ်လောက်ကြမ်းသလဲဆိုတာ ရှင်မသိပါဘူး၊ (ရဲတွေကို ဆိုလိုသည်) ဟိုတစ်နေ့က ကော်ဖီဆိုင်မှာ ကျွန်မသူငယ်ချင်းကို အပြန် လေယာဉ်လက်မှတ်ပြနိုင်သားနဲ့ ဖမ်းသွားတယ်’

‘ရဲတွေ အဲဒီလောက်ဝေးဝေးကို မလာပါဘူး၊ ဦးလေးကို မေးကြည့် ပါလား၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ဦးလေး’ လို့ စိတ်အေးရအောင် နှစ်သိမ့် နေတယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ ရဲတွေ မလာပါဘူး’ လို့ လိုက်လျှောက်ပြီး ပြောလိုက်ရ ပေမယ့် မသေချာပါဘူး။ သူတို့ကို စိတ်မပျက်စေချင်ပါဘူး။

‘တွေ့လား၊ အေးအေးဆေးဆေး နေစမ်းပါ’

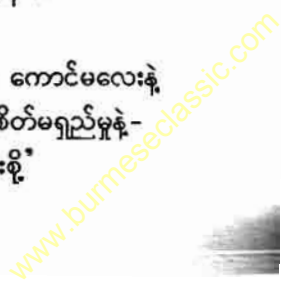
ဟိုတယ်ကိုရောက်တော့ မဆင်းသေးဘဲ တုံ့ဆိုင်းနေတယ်။

‘ဒီနေရာလား၊ မကောင်းပါဘူး၊ Geylang နဲ့ သိပ်နီးတယ်၊ အဝေး

ကြီးကို သွားချင်တာ’

အမျိုးသားက တက္ကစီခ ထပ်မကုန်ချင်တာရော၊ ကောင်မလေးနဲ့ အတူအိပ်ချင်တာရော ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ မြင်သာတဲ့ စိတ်မရှည်မှုနဲ့ -

‘စိတ်မပူနဲ့၊ ဒီမှာ စိတ်ချရတယ်၊ လာလာ ဆင်းစို့’

မလှုပ်တဲ့အတွက် ကားခ ရှင်းပေးပြီး လက်ဆွဲလို့ ကားထဲက ဆင်းစေတယ်။ ရွေးချယ်စရာ မရှိတော့ဘူးဆိုတာ နားလည်သွားလို့ မဆင်းချင်ဘဲ ဆင်းလိုက်တယ်။ အမျိုးသားက ဆွဲလည်းဆွဲ၊ တွဲလည်းတွဲပြီး ဟိုတယ်တံခါးဝကို ခေါ်သွားပါတော့တယ်။

နောက်များမကြာခင် စိတ်လှုပ်ရှားနေတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို မောင်းပို့ရပြန်တယ်။ တရုတ်တန်းက လမ်းသွယ်ထဲမှာ အသက် ၃၀ အရွယ် အမျိုးသားက ဆိုင်ရှေ့ကထွက်ပြီး ကားတားပါတယ်။ မနက် ၂ နာရီ ရှိနေပြီ။ သူ့ဘေးနားက အမျိုးသမီးကို နောက်ခန်းထဲကိုထည့်ပြီး-

‘သူ့ကို Tampines ကို ပို့ပေးလိုက်ပါ’

လက်ပြန်တံဆိပ်ပြီး အထဲကို ပြန်ဝင်သွားပါတယ်။

ဒီနေရာက သီးသန့် လောင်းကစားဝိုင်းတွေ ရှိတယ်။ ခဏခဏ ရောက်ဖူးပါတယ်။ လူလတ်ပိုင်း အမျိုးသမီးတွေပဲ များပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၂ ပတ်လောက်က ဖော်ရွေပြီး စကားများတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က သူ ကံမကောင်းပုံကို ရယ်ဖွယ်ပြုရင်း လိုက်လာတယ်။ ဒီတစ်လအတွင်း သူ ရှုံးတာ ဒေါ်လာသုံးထောင်ကျော်ပြီလို့ ပေါ့ပေါ့ပဲ ပြောသွားပါတယ်။

ကားထဲက အမျိုးသမီးကတော့ စိတ်ပူပန်ပြီး ငြိမ်နေပါတယ်။ ပိုက်ဆံ အိတ်ကို ဗိုက်နဲ့ ကပ်ထားပြီး ကုန်းပြီး ထိုင်နေတယ်။

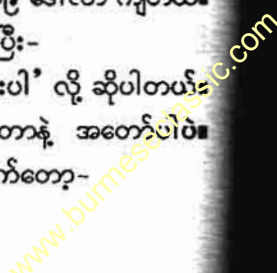
‘တစ်ညလုံး မာရောင်းကစားလာတာလား’ လို့ သူ နေသာထိုင်သာ ရှိပါစေလို့ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပြောလိုက်ရတယ်။

‘ဟုတ်တယ်’ လို့ပဲ ပြောတယ်။

‘ဒီနေ့ ကံကောင်းခဲ့ပါသလား’ လို့မေးတော့ ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ ပါဘူး။ သူ့နေတဲ့ Tampines ကိုရောက်တော့ ကားခ ၁၉ ဒေါ်လာ ကျတယ်။ သူက ဒေါ်လာ ၂၀ တန်နဲ့ ၂ ဒေါ်လာတန်ကိုပေးပြီး-

‘ကျွန်မကို တိုက်တန်းအောက်ထိ လိုက်ပို့ပေးပါ’ လို့ ဆိုပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ဆေးလိပ်သောက်ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပါပဲ။ သူ့နောက်က လိုက်သွားတယ်။ တိုက်အောက်ရောက်တော့-

တက္ကစီဒရိုင်ဘာတစ်ဦး၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း

၁၅၀

‘ဒီမှာ ခဏလေးစောင့်ပါ။ ကျွန်မအခန်းက ဟိုအထပ်မှာ၊ ကျွန်မ
 ပြတင်းပေါက်က အချက်ပြလိုက်မှ ပြန်နော်၊ ဟုတ်ပြီလား’
 ခဏနေတော့ ပြတင်းပေါက်ကနေ လက်လှမ်းပြတယ်။ ကျွန်တော်
 ကားဆီကို လှည့်ပြန်လာတယ်။
 ဒီည သူ ပိုက်ဆံအများကြီး နိုင်လာတယ် ထင်ပါတယ်။

ပိုင်ဂျင်ဘာ လှုပ်ရှားမှု

Discourteous Movement

၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်များကစပြီး စင်ကာပူ က လူ့အဖွဲ့အစည်း ယဉ်ကျေးမှု မြှင့်တင် ဖို့ လှုံ့ဆော်မှုများ ဆက်တိုက် လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြ ပါတယ်။ အစိုးရရဲ့ စိတ်အားထက်သန်တဲ့ အားထုတ်မှုက ဘယ်လောက် အကျိုးသက်

ရောက်မှု ရှိခဲ့သလဲ၊ ဘယ်လိုအပြောင်းအလဲတွေ ရယူနိုင်ခဲ့သလဲဆိုတာ ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ လမ်းတွေပေါ်မှာ တွေ့ရသမျှကို မှတ်ချက်ချရမယ် ဆိုရင် အများကြီး လိုနေသေးတယ်လို့ မြင်ပါတယ်။

ဒီနေ့အဖြစ်ကိုပဲ နမူနာ ပြပါ့မယ်။ သန်းခေါင်ကျော်ခါစမှာ Bedok ကနေ အိမ်ကို အပြန် လမ်းမှာဖြစ်ပါတယ်။ New Upper Changi ရဲ့ လမ်းဆုံမှာ မီးနီမိနေတယ်။ ရှေ့မီတာ ၂၀ လောက်မှာ လူလေးယောက် ရပ်ပြီး တက္ကစီ စောင့်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်က ဘယ်ဘက် လမ်းကြော အစွန်မှာ ရောက်နေတဲ့ ပထမကားပါပဲ။ နောက်မှာ တက္ကစီ ၂ စင်းရှိတယ်။ အလယ်လမ်းကြောမှာတော့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စင်း ယှဉ်ပြီး ရှိနေတယ်။ သူ့နောက်မှာတော့ ပရိုက်ဗိတ်ကားတစ်စင်းနဲ့ တက္ကစီတစ်စင်း ရှိတယ်။ ညာဘက် အစွန်ဆုံးလမ်းကြောမှာတော့ အပြာရောင် Comfort Senata တစ်စင်း ရှိနေတယ်။ တက္ကစီအားလုံး မီးစိမ်းတာကို စောင့်နေပုံက ခရီးသည် တွေ အလှအယက် လိုချင်နေသလိုပါပဲ။

မီးစိမ်းတာကိုစောင့်ရင်း အခြေအနေကို အရယူဖို့ ချိန်နှယ်လိုက်တယ်။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်က အားအသာဆုံးနေရာမှာ ရှိနေတယ်။ တခြားတက္ကစီတွေက ဘယ်လိုမှ ဒီလူတွေ မရနိုင်ပါဘူး။ အကယ်၍ Sonata က အသံထက် မြန်တဲ့ အင်အားရှိရင်တော့ မပြောတတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကားနဲ့ သူတို့က ဘာမှ မကွာပါဘူး။ အလယ်မှာ မော်တော်ဆိုင်ကယ် ရှိနေတယ်။ သူ ဘယ်လိုမှ ကျော်လွှားမလာနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်ချရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တွက်တာ မှားပါတယ်။ မီးစိမ်းခင်မှာ Sonata က ဂနာမငြိမ်တော့ဘူး။ အရှေ့ကို နည်းနည်းစီ တိုးလာတယ်။ ပြိုင်မြင်းတွေ လွှတ်မှာကို စိတ်မရှည်စွာ စောင့်နေတာနဲ့ တူပါတယ်။ သူက အခွင့်အရေး ကို အရယူဖို့ စောင့်နေတယ်။ မီးစိမ်းတာနဲ့ သူက တစ်ရှိန်တိုး လမ်းကြော သုံးကြောကို ဖြတ်ပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့က ဝင်လိုက်တယ်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ် က ခံပြီး တားထားမလားလို့ မျှော်လင့်မိပေမယ့် သူက Sonata ရဲ့ သဘောကို သဘောပေါက်ပြီး အန္တရာယ်မဖြစ်အောင် ကျော်ခွင့်ပေးလိုက် တယ်။ ကျွန်တော်ရမယ့် ခရီးသည်တွေကို ရသွားပါတော့တယ်။ ကျွန်တော့် မှာ ပီကင်းဘဲကင် ယန်းကန်ထဲရောက်ခါမှ ချော်ထွက်ပြီး ပြတင်းပေါက်က ကျသွားသလို ခံစားလိုက်ရပါတယ်။

အခုတစ်လော ကံမကောင်းပါဘူး။

UK စာပေ

A Comrade From The UK

မျက်နှာဖြူစုံတွဲ Reffles City တက္ကစီ
စတင်းက တက်လာကြတယ်။ အချိန်က ည
ဇွဲ ၃၀ လောက် ရှိနေပြီး Clarke Quay ကို
လိုက်ပို့ခိုင်းတယ်။ သူတို့ကို မှန်ထဲက
ကြည့်ပြီး ၃ ဒေါ်လာ အပိုကြေးပေးရမှာ

ဖြစ်ကြောင်း သတိထားပြီး ပြောလိုက်တယ်။ အမျိုးသားက 'ကောင်းပြီ'
လို့ ပြုံးပြီး ပြောတယ်။ စည်းကမ်းကို နားလည်ပြီးသား ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။
ဒီအပိုကြေးက ကျွန်တော်ကို ဒုက္ခအပေးဆုံးပါပဲ။ ပြောပြရမှာကို ကြောက်
နေရပါတယ်။ တချို့ စင်ကာပူသားတွေက ဒီလိုပေးရမယ်ဆိုတာ မသိကြ
သေးပါဘူး။ အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူးလို့ ထင်ကြတယ်။ ကျွန်တော်ပြောတာကို
မယုံလို့ သက်ဆိုင်ရာကို ဖုန်းဆက်မေးပြီးမှ အတည်ပြုကြတယ်။ မှန်မှာ
အပိုကြေးပေးရမယ်ဆိုတာ ကပ်ထားပေမယ့် မပေးဘဲ ငြင်းဆိုကြတာတွေ
လည်း တွေ့ရပါတယ်။

အခုတော့ ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်မပူရတော့တာကို ဝမ်းသာမိတယ်။
အမျိုးသားက သူ UK (England) မှာ နေတုန်းက တက္ကစီမောင်းဖူး
ကြောင်း ပြောပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူက ရဲဘော်ရဲဘက်စိတ် ရှိတာဖြစ်
ပါတယ်။ သူနဲ့ သူ့ဇနီးက အာရှတိုက်တစ်ခွင် ခရီးထွက်ရင်း စင်ကာပူမှာ
လျှောက်လည်နေတာ ဖြစ်တယ်။ တခြား သိချင်တာတွေမေးရင်း လိုက်လာ
ပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

* ခင်ဗျားက ခရီးသည်တွေနဲ့ ပြဿနာ ဖြစ်ဖူးလား*

* ဖြစ်တာပေါ့၊ တစ်ချိန်လုံးပဲ* လို့ ပြောတော့ သူက ရယ်ပြီး-

* ကျွန်တော်လည်း တစ်ချိန်လုံးပဲ*

ခပ်ချောချော သူ့ဇနီးက ငြိမ်နေရာကနေပြီး သူ့ခင်ပွန်းရဲ့ ချဲ့ကား ပြောတာကို ဟန့်တားလိုတဲ့စိတ်နဲ့-

* တစ်ချိန်လုံးတော့ မဟုတ်ပါဘူးရှင်*

သူက ပြုံးပြပြီး သဘောကောင်းတဲ့လေသံနဲ့-

* မင်းပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ တစ်ခါတလေမှပါ*

ပြီးတော့ သူက ဆက်ပြောတာက သူ ပြဿနာ ဖြစ်ရတာက အရက်မူးနေတဲ့ သူတွေနဲ့ ဖြစ်ကြောင်း၊ သူတို့ဆီမှာက ပေါပေါနဲ့ များများ ရနိုင်တဲ့ ဘီယာကို သောက်ကြကြောင်း ပြောပါတယ်။

* ဒီမှာက ဘီယာတွေ သိပ်ဈေးကြီးတာပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ အရက်မူး တဲ့လူတွေနဲ့ ပြဿနာဖြစ်တာ သိပ်မရှိဘူးလား*

* ခင်ဗျားတို့ဆီနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင်တော့ ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ မသိဘူး၊ စင်ကာပူညတွေမှာ ဘားတွေ၊ ဘီယာဆိုင်တွေမှာ လူတွေ မူးနေကြတာတွေ ရင် သိပ် အံ့ဩသွားလိမ့်မယ်*

ခရီးဆုံးတော့ အပိုကြေး အပါအဝင် ၆.၄၀ ဒေါ်လာ ကျပါတယ်။ သူက ဒေါ်လာ ၁၀ တန်ကို ထုတ်ယူပြီး သူ့ဇနီးကို တီးတိုးပြောလိုက်တော့ ခေါင်းညိတ်တယ်။ ငွေစက္ကူကို လှမ်းပေးလိုက်ပြီး-

* ပြန်မအမ်းနဲ့တော့၊ ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောရတာ ကောင်းလိုက်တာ*

သူ့ရဲ့ ရက်ရောမှုကြောင့် အံ့ဩသွားမိတယ်။ ကျေးဇူးတင်စွာ နှုတ် ဆက်လိုက်ပါတယ်။ သူတို့ ကားပေါ်က ဆင်းသွားကြတယ်။

ကြမ်းတမ်းသက်ဒဏ်သာတော် ဝံ့ဒိုင်ခြင်း

The Unbearable
Heaviness Of Being

ညနေခင်းမှာ ကျွန်တော်က Bukit Merah Central တက္ကစီစတင်းမှာ စောင့်ခဲ့တယ်။ တရုတ်တန်းနဲ့ ကပ်ရက်ရှိပြီး စင်ကာပူရဲ့ အစောဆုံး အိမ်ရာစခန်းများ ရှိရာအရပ်ဖြစ်ပေမယ့် Bukit Merah Central က တခြား

ရပ်ကွက်တွေလို မက်မောဖွယ် မရှိပါပေ။ ခေတ်မီတဲ့ ဈေးဝယ်စင်တာတွေ၊ ရုပ်ရှင်ရုံတွေ၊ စားသောက်ဆိုင်ကြီးတွေနဲ့ disco ကလပ်တွေ မရှိလို့ လူတွေကို မဆွဲဆောင်နိုင်ပါဘူး။ အရင်က ဘတ်(စ်) ကားဂိတ်များမှာ ရေကူးကန်ရှိပေမယ့် ပိတ်ထားတာ နှစ်ပေါင်းကြာလှပါပြီ။ ဒီမြို့နယ်နဲ့ ကျက်သရေဆောင်က NTUC ဈေးသက်သာတဲ့ စူပါမားကက်တစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်။

အိန္ဒိယ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ကားဆီကို ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာတာ တွေ့ရတယ်။ ဈေးဝယ်လာတဲ့ အိတ်တွေကို ပင်ပန်းတကြီး သယ်ပြီး ယိုင်တိယိုင်တိုင် ဖြစ်နေတယ်။ ကားဆီကိုရောက်တော့ နောက်ဖုံးကို ဖွင့်ပြီး အထုပ်တွေကို ထည့်တယ်။ ပြီးတော့ ကားထဲကို ဝင်ထိုင်ပြီး Telok Blangah Way ကို ပို့ခိုင်းတယ်။ ၈ မိနစ်လောက်ပဲ မောင်းရမယ့် နေရာဖြစ်ပါတယ်။ ခရီးတိုဖြစ်ပေမယ့် HDB တိုက်တန်းမှာ နေတဲ့သူတွေက ဈေးဝယ်ပြီး အထုပ်တွေ လေးလံလို့ တက္ကစီ စီးပြီး ပြန်လှေ့ရှိကြတယ်။

သူ့ကို လှမ်းကြည့်ပြီး-

‘ခင်ဗျား အိတ်တွေထဲမှာ ဘာတွေပါလဲ’

www.burmeseclassic.com

‘ဘာလို့ မေးတာလဲ’

ကျွန်တော့်ရဲ့မေးခွန်းက သူ့ကို စော်ကားသလို ဖြစ်သွားတယ် ထင်ပါတယ်။

‘ဘာမှ ဟုတ်ပါဘူး၊ သားငါးတွေပါလာရင် အိတ်တွေအောက်မှာ သတင်းစာ ခင်းပေးမလို့ပါ။ အရင်က အတွေ့အကြုံတွေ ရှိခဲ့တယ်လေ’

‘သားငါး မပါဘူး၊ သစ်သီးနဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေပဲ ပါတယ်’

ကျွန်တော်က တောင်းပန်လိုက်တော့ နားလည်ပါတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အနီးကပ် ကြည့်လိုက်တော့ သူက ငယ်သေးတာကို တွေ့ရတယ်။ လေးဆယ်နီးပါးလောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်တယ်။ ပြီးတော့ သူက အညှို့ရောင် ဂါဝန်ပွပွကြီးကို ဝတ်ထားတယ်။

‘ဒူးရင်းသီးကော တင်လို့ရလား’

‘ရပါတယ်၊ ဒူးရင်းသီးနဲ့က ခဏနေ ပျောက်သွားတာပဲ’

‘ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဘတ်(စ)ကားတွေ၊ MRT တွေက မတင်ရဘူး၊ တက္ကစီတွေသာ မတင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘ခင်ဗျား အလုပ်မသွားဘူးလား’

သူက ငါ့ကို ရယ်စရာ လာပြောနေတာလားဆိုတဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်လိုက်ပြီး-

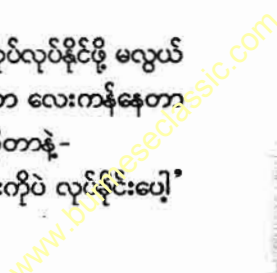
‘ရှင် ရှာပေးရင် လုပ်မယ်လေ’ လို့ ပြောပါတယ်။

ကျွန်တော်က ဆရာလုပ်တဲ့အနေနဲ့ အလုပ်လုပ်ချင်ရင် သတင်းစာထဲ မှာ ရှာကြည့်ပေါ့၊ မိတ်ဆွေတွေဆီမှာ စုံစမ်းပေါ့လို့ ပြောပါတယ်။

သူ ရပ်ခိုင်းတဲ့နေရာက အိမ်ရာတွေနားက ကားရပ်တဲ့နေရာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ထုတ်ပြီး-

‘ကျွန်မက လေးဖက်နာဖြစ်နေတာ ကြာပြီ၊ အလုပ်လုပ်နိုင်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး’ လို့ ပြောတော့ ဒါကြောင့် သူ လမ်းလျှောက်တာ လေးကန်နေတာ ကိုးလို့ သဘောပေါက်သွားတယ်။ သူ့ကို နှစ်သိမ့်လိုတာနဲ့-

‘ဒါဆိုလည်း အလုပ်မလုပ်နဲ့ပေါ့၊ ခင်ဗျားခင်ပွန်းကိုပဲ လှင်နှိုင်းပေါ့’

‘ကျွန်မခင်ပွန်း ဆုံးသွားပါပြီ’

‘အို စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဆောရီးနော်’

ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ရင်း မျက်ရည်တွေ ကျလာတယ်။

‘လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လခွဲတုန်းက သတင်းစာထဲမှာ ပါတယ်။ ယောက်ျား

နဲ့ သားလေး တိုက်ပေါ်က ခုန်ချသွားတာလေ’

လျှပ်စီးတွေလက်ပြီး မိုးကြိုးပစ်လိုက်သလို ခံစားလိုက်ရပြီး-

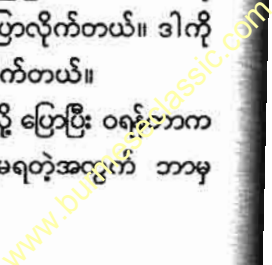
‘ဘုရားရေ၊ အဲဒါ ခင်ဗျားယောက်ျားနဲ့ ကလေးလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မခင်ပွန်းနဲ့ သားလေး’ လို့ ပြောရင်း မျက်ရည်
တွေက ဆီးတားလို့ မရအောင် ကျနေရှာတယ်။

ကျွန်တော် ဒီသတင်းကို ဖတ်ရတယ်၊ ရင်ကွဲစရာ ကောင်းလိုက်တဲ့
မိသားစုအဖြစ်ပါပဲ၊ လူတွေနဲ့ အသက်တွေက ထိလွယ်ရှလွယ်ပါလား၊
မမျှော်လင့်တဲ့ အချိန်တွေမှာ ကွဲအက်ပျောက်ဆုံးကြရတယ်လို့ ကျွန်တော်
ဝမ်းနည်းစွာ နားလည်မိပါတယ်။

ဇွန်လ (၆) ရက်၊ ၂၀၀၉ ခုနှစ်မှာ ၂၅ နှစ်အရွယ် Raja က
သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သောက်စားလာတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်က
အလုပ်ပြုတ်လာလို့ စိတ်ညစ်နေတယ်။ သူ့ရဲ့ ညီငယ်က နောက်တစ်နေရာ
ကို သွားကြရအောင်လို့ ပြောပေမယ့် ပင်ပန်းနေလို့ မလိုက်တော့ဘူးလို့
ပြောပြီး အိမ်ပြန်လာတယ်။ ၁၀း၃၀ လောက်မှာ အပြင်ကို ပြန်သွားဦးမယ်
လုပ်တော့ မိခင်က သူ့ကိုကြည့်ကာ ညကြီးဖြစ်နေလို့ မသွားဖို့ တားပေမယ့်
နားမထောင်ပါ။ အပြင်ကို အထွက်မှာ အဖေက အမေ့စကားကို နားထောင်
ဖို့ ပြောတယ်။ သူတို့ စကားအချေအတင် ပြောကြပြီး အဖေက ဒီလို
လျှောက်သွားနေမယ့်အစား အလုပ်ရှာပါလားလို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒါကို
စိတ်ဆိုးပြီး တံခါးမကြီးကို အပြင်က သော့ခတ်လိုက်တယ်။

သူဟာ မိဘတွေအတွက် သားမိုက်ဖြစ်တယ်လို့ ပြောပြီး ဝမ်းသာကာ
ခုန်ချလိုက်တယ်။ မိသားစုလည်း အပြင်ထွက်လို့မရတဲ့အလွှက် ဘာမှ

တက္ကစီဒရိုင်ဘာတစ်ဦး၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း

၁၇၉

မလုပ်နိုင်ပါဘူး။ ဆွေမျိုးတွေနဲ့ ရဲကို အကြောင်းကြားလိုက်၊ သူတို့လာမှ သော့ဖျက်ပေးလို့ ကိုးထပ်က ကျပြီး သေဆုံးနေတဲ့ သားဘေးမှာ ပူဆွေး နေကြတယ်။ ရဲတွေ စစ်ဆေးနေတုန်းက အဖေက အပေါ်ကို ပြန်တက်သွား တာ ဘယ်သူမှ သတိမထားမိလိုက်ကြဘူး။ ဓာတ်လှေကားနဲ့ ၁၀ ထပ်ကို တက်သွားပြီး ‘ငါ့သား’ လို့ အော်ပြီး ခုန်ချလိုက်တယ်။ သားရဲ့ အလောင်း ဘေးမှာ ကျလာပြီး ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားတယ်။ သားရော အဖေပါ သေဆုံးကြတော့တယ်။

‘ကျွန်မ သားကို သိပ်ချစ်တယ်၊ ညတိုင်း မအိပ်နိုင်ရင် ကျွန်မ အနားမှာ လာထိုင်တယ်၊ သူ့ရင်ဘတ်ပေါ် လက်တင်ပေးထားရင် သူ အိပ်ပျော်သွားတာပဲ’ လို့ မျက်ရည်တွေသုတ်ရင်း ပြောပြပါတယ်။

သူက ကွန်ကရစ်ခင်းထားတဲ့နေရာကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး-

‘ဒီနေရာမှာ ကျွန်မရဲ့ ခင်ပွန်းနဲ့ သားတို့ သေသွားတယ်၊ တစ်ခါတလေ သူတို့ အတူတူရှိကြပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စောင့်ရှောက်ကြပါလို့ တစ်ယောက်တည်း ပြောမိတယ်’

သူ့ကို ကြည့်လိုက်တော့ မျက်ရည်တွေ ကျနေဆဲပါပဲ။

‘ဘဝကို ဆက်လျှောက်ရဦးမယ်လေ၊ ကလေးနှစ်ယောက် ရှိသေး တယ်’ လို့ ပြောပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်တော့ -

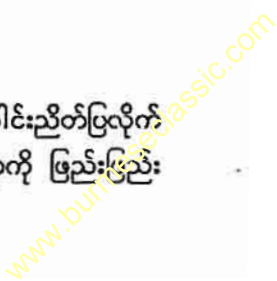
‘ခင်ဗျားဆီက ငွေ မယူချင်ပါဘူး’

‘အလုပ်ဟာအလုပ်ပဲလေ၊ နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် ယူပါ၊ ဒါမှ ကျွန်မ စိတ်ထဲက သက်သာမှာ’ လို့ ပြောပြီး ငွေတချို့ ထုတ်ပေးပါတယ်။ သူ့အိတ်က ပြားချပ်နေပါတယ်။

သူက ၂ ဒေါ်လာတန် နှစ်ရွက် ထုတ်ပေးပြီး-

‘ကျွန်မကို နားလည်တယ် မဟုတ်လား’

တကယ်တော့ အပြည့်ပေးတာပါ။ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက် တယ်။ သူ့ရဲ့ အိတ်တွေကို ယူပြီး အဆောက်အအုံရှိရာကို ဖြည်းဖြည်း

လျှောက်သွားတယ်။ ဘယ်ဘက်၊ ညာဘက် ပြောင်းယူပြီး သူခင်ပွန်းနဲ့ သားတို့ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လခွဲက ကျခဲ့တဲ့နေရာကို ဖြတ်လျှောက်သွားပါတော့ တယ်။ သူ့ခြေလှမ်းများက လေးလံလျက်။

တကယ်တော့ အဖြစ်အပျက်တွေကို ရေးတဲ့အခါမှာ လူတွေရဲ့ အမည်တို့၊ နေရပ်တို့ကို အမှန် ထည့်မရေးရပါဘူး။ ရေးလည်း မရေးခဲ့ ပါဘူး။ ဒီဖြစ်စဉ်ကိုတော့ ခြွင်းချက်အနေနဲ့ ကြည့်ပေးစေချင်ပါတယ်။ နေ့စဉ်သတင်းစာထဲမှာ ပါခဲ့ပြီး လူထုကို သိစေခဲ့ပြီး ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

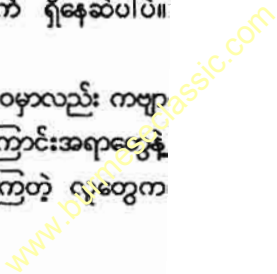

သဲတစ်ပွင့်ထဲမှာ လောကကြီးကို မြင်ပါ။
 တောယန်းတစ်ပွင့်ထဲမှာ လောကနိဗ္ဗာန်ကို မြင်ပါ။
 သင့်လက်ဖဝါးထဲမှာ မရေတွက်နိုင်သော အနန္တကို ဆုပ်ကိုင်ပါ။
 တစ်နာရီအချိန်ထဲမှာ အဆုံးမရှိသောကာလကို ဆုပ်ကိုင်ထားပါ။

လွန်ခဲ့သော နှစ်များစွာက ကျွန်တော်ရဲ့ဓာတ်ခွဲခန်းက cytoskeleton regulation in yeast ဆိုတဲ့ သုတေသနပြုလုပ်ချက် တိုးတက်ဖြစ်ထွန်းနေတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော်က အင်္ဂလိပ်စာဆို William Blake ရဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ဓာတ်ခွဲခန်းမှာ ကပ်ထားခဲ့တယ်။ စိတ်ဓာတ် တက်ကြွနိုးကြားစေဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော် အမြဲတမ်း ယုံကြည်ချက်ထားခဲ့တာက ပန်းချီကား အကြီးကြီးတစ်ချပ်ကို နားလည်သဘောပေါက်ဖို့က အသေးစိတ် အချက်အလက်တွေကို လေ့လာပြီးမှသာ ရရှိနိုင်တယ် ဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်ပါပဲ။ သိပ္ပံပညာနဲ့ ဝေးခဲ့ပြီး အခု တက္ကစီဒရိုင်ဘာဘဝမှာလည်း သဲတစ်ပွင့်ထဲက နေ ဝေလငါးကြီးကို မြင်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက် ရှိနေဆဲပါပဲ။ ဒီစာအုပ်ကလည်း ဒီသဘောပါပဲ။

ကျွန်တော်ရဲ့ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းတဲ့ တက္ကစီသမားဘဝမှာလည်း ကဗျာဆန်နေဆဲပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ လမ်းပေါ်မှာ တွေ့ရတဲ့ အကြောင်းအရာတွေနဲ့ ကျွန်တော် လေ့လာတွေ့ရှိပြီး အပြန်အလှန် အကျိုးပြုကြတဲ့ လူတွေက

ကြီးပမ်းအားထုတ်မှုကို ပိုပြီး ခံနိုင်ရည် ရှိစေသလို တစ်ခါတစ်ရံမှာလည်း ပျော်ရွှင်စရာ ကောင်းနေပါသေးတယ်။ ဒီလို အတွေ့အကြုံတွေက နေ့စဉ်ဘဝမှာ တွေ့ကြုံနေကျ၊ ပြုလုပ်နေကျ ရိုးရိုးအတွေ့အကြုံတွေကို အသေးအမွှေတွေလို့ ဆိုနိုင်ပေမယ့် ကျွန်တော်က မှတ်စုရေးပြီး ပထမဦးဆုံး လူသိရှင်ကြားဖြစ်အောင် Blog တင်ခဲ့တယ်။ အခု စာအုပ်အဖြစ် ရောက်ပါပြီ။ မျှော်လင့်တာက ဒီ သေးငယ်တဲ့ သံပွင့်လေးတွေက အဖြစ်အပျက်၊ အတွေ့အကြုံတွေကို စိတ်ဝင်စားပြီး အဓိပ္ပာယ် ပြည့်ဝတယ်လို့ ခံယူတဲ့သူတွေ အတွက် အတွေးမျိုးစေ့လေးတွေ ဖြစ်သွားစေချင်တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ ၆ လတာ တက္ကစီဒရိုင်ဘာဘဝက လောကကြီးအပေါ်မှာ မြင်တဲ့ အမြင်တွေ ပြောင်းလဲခဲ့ပါပြီ။ တက္ကစီဒရိုင်ဘာအဖြစ်နဲ့ လမ်းတွေပေါ်မှာ ပညာတွေ ရခဲ့ပါတယ်။ သိပ္ပံပညာရှင်ဘဝနဲ့ အခွင့်အရေး မရနိုင်တဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

အခုအခါမှာ စင်ကာပူနိုင်ငံရဲ့ ပထဝီဆိုင်ရာနဲ့ ဗိသုကာဆိုင်ရာ ဖွဲ့စည်းပုံကို သိရှိရုံတင်မကဘဲ ပိုပြီး အရေးပါတဲ့ လူတွေရဲ့ဘဝနဲ့ ပိုပြီး နီးနီးကပ်ကပ် ရှိခဲ့ရပါတယ်။

ကျွန်တော်က သူတို့ရဲ့ ဘဝတစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ဖြစ်ခဲ့ရလို့လေ။ လေးလေးနက်နက်ပဲ ခံစားရပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ Blog ကို ဝင်ပြီးဖတ်တဲ့ စာဖတ်သူတွေကို အကြောင်းပြုပြီး အလုပ်ရဖို့ အခွင့်အရေးတွေ ပေါ်ထွက်လာပါတယ်။ ဒီအတွက်လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

တက္ကစီဒရိုင်ဘာ တစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဟာ ဒီမှာပဲ အဆုံးသတ်ပါတော့မယ်။ အနာဂတ်မှာ ဘာအလုပ်ပဲလုပ်လုပ် ၆ လအတွင်း ရရှိခဲ့တဲ့ အင်အားနဲ့ အသိပညာကတော့ နှစ်ပေါင်းများစွာ အတူရှိနေဦးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

တက္ကစီဒရိုင်ဘာ လိုင်စင်ကို သိမ်းထားပါဦးမယ်။

www.burmeseclassic.com

စာအုပ်ထဲတွင်ပါသည့် ဝမ်းပကြီးများ

**Expressways Mentioned
IN This Book**

နောက်ဆက်တွဲ (၁)

၁။ Pan Island Expressway (PIE)

PIE က စင်ကာပူရဲ့ ရှေးအကျဆုံးနဲ့ အရှည်ဆုံး လမ်းမကြီး ဖြစ်တယ်။ အနောက်ဘက် Tuas က Changi လေယာဉ်ကွင်းအထိ ၄၂.၈ Km (၂၆.၆) မိုင် ရှည်လျားတယ်။

၂။ East Coast Parkway (ECP)

ECP က စင်ကာပူရဲ့ အရှေ့တောင်ပိုင်း ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက် မှာ ရှိတယ်။ လမ်းမကြီးက ၂၀ ကီလိုမီတာ (၁၂.၄ မိုင်) ခန့် ရှည်ပြီး Changi လေဆိပ်ရဲ့ အရှေ့ဘက်မှာ Benjamin Sheares တံတားနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး တောင်ဘက်မှာ Ayer Rajan Expressway (AYE) နဲ့ ဆက်ထားတယ်။

၃။ Ayer Rajah Expressway (AYE)

AYE လမ်းမကြီးက East Coast Parkway ကနေ Tuas (Tuas Second Link မလေးရှားသို့ သွားသည့်လမ်း) အထိ ရှည်တယ်။

၄။ Central Expressway (CTE)

CTE က စင်ကာပူ မြို့လယ်ကနေ မြောက်ဘက် လူနေအိမ်ခြေ ဒေသတွေအထိ ဆက်ထားတယ်။ (Toa Payoh Bishan နဲ့ Ang Mo Kio အပါအဝင်)။ ၁၅.၈ ကီလိုမီတာ (၉.၈ မိုင်) ရှည်လျားလယ်။

၅။ **Tampines Expressway (TPE)**

TPE က အရှေ့မြောက်အစွန်က ဟိုင်းဝေးလမ်းမကြီးဖြစ်ပြီး လေယာဉ်ကွင်းနားမှာ PIEနဲ့ ဆက်သွားပြီး အရှေ့ဘက်မှာ CTE၊ မြောက်ဘက်မှာ SLE (Seletar Expressway) နဲ့ ဆက်သွားတယ်။ အရှည် ၁၄ ကီလိုမီတာ (၈.၇ မိုင်) ရှိတယ်။

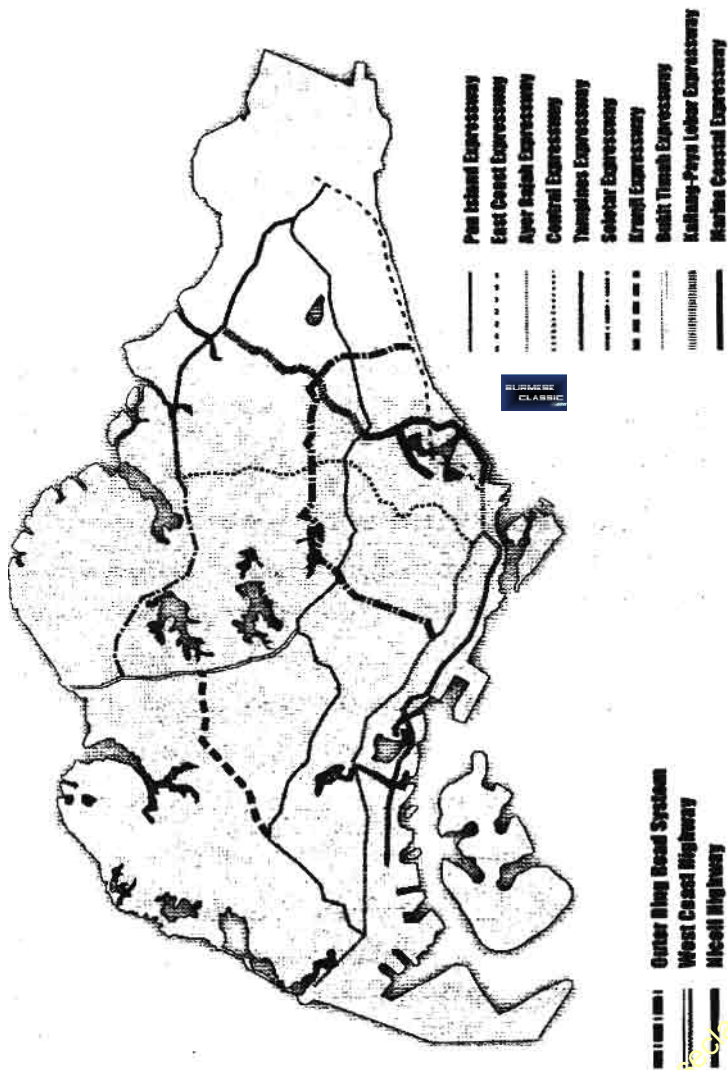
၆။ **Kallang-Paya Lebar Expressway (KPE)**

KPE က ECP နဲ့ TPE တို့နဲ့ အရှေ့မြောက်ဘက်မှာ ဆုံတယ်။ ၆ လမ်းသွား လမ်းမကြီးက ၁၂ ကီလိုမီတာ (၇.၅ မိုင်)ရှိပြီး မြေအောက်လမ်းက ၁၀ ကီလိုမီတာ (၆.၂ မိုင်) ရှည်တယ်။ အရှေ့တောင်အာရှမှာ အရှည်လျားဆုံး မြေအောက် ဥမင်လမ်းကြီး ဖြစ်တယ်။

၇။ **Nicoll Highway**

Nicoll လမ်းမကြီးက စင်ကာပူမှာ ပင်မ အဓိကလမ်း ဖြစ်တယ်။ Kallang ကနေ မြို့ထဲကို ပေါက်တယ်။ အဓိက လမ်းမကြီးဖြစ်ပေမယ့် သတ်မှတ်နှုန်းက တခြားလမ်းတွေထက် လျော့နည်းတယ်။ လမ်းဆုံတွေမှာ မီးပွိုင့်တွေ ရှိတယ်။ တခြားလမ်းမကြီးတွေမှာ မီးပွိုင့်တွေ မရှိပါ။

ပုဂံသားစွယ်စုံ ထင်ရှားသောနေရာများ

**NoteWorthy Places
Mentioned In This Book**

နောက်ဆက်တွဲ (၂)

၁။ Ang Mo Kio

Ang Mo Kio က စင်ကာပူရဲ့ မြောက်ဘက်မှာရှိတဲ့ ဗဟိုချက်မ မြို့သစ် ဖြစ်တယ်။ အိုးအိမ်တိုက်တွေရှိပြီး ဈေးတွေနဲ့ Wet Market ခေါ်တဲ့ သားစိမ်းငါးစိမ်းရောင်းတဲ့ ဈေးတွေရှိတယ်။

၂။ Bukit Timah

Bukitဆိုတာ တောင်ကုန်းကို ခေါ်တယ်။ စင်ကာပူမှာ အမြင့်ဆုံး ဖြစ်ပြီး ၁၆၄ မီတာ (၅၃၇ ပေ) မြင့်တယ်။ စင်ကာပူကျွန်းရဲ့ အလယ်မှာ ရှိတယ်။ ဂျပန်တွေ အုပ်စိုးတဲ့ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း စိုက်ပျိုးရေးတွေ၊ စိုက်ခင်းတွေက စက်ရုံတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်တွေမှာ အဓိက စက်မှုဇုန် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အခုအခါမှာ တန်ဖိုးကြီးပြီး ကွန်ဒိုတွေနဲ့ အစားထိုးခဲ့ တယ်။

၃။ Changi Airport

လေယာဉ်ကွင်းကြီးက စင်ကာပူရဲ့ အရှေ့ဘက်အစွန်းမှာ ရှိတယ်။ အာရှတိုက်ရဲ့ အဓိကလေကြောင်းမဏ္ဍိုင် ဖြစ်တယ်။ ၂၀၀၉ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီ လ (၁) ရက် အတိုင်းအတာအရ Changi လေယာဉ်ကွင်းက လေယာဉ် လိုင်း ၈၃ လိုင်းက အပတ်တိုင်း ၄,၆၇၀ ခရီးစဉ်တွေနဲ့ တိုင်းပြည် ၆၀ က မြို့ ၁၉၀ ကို ဝန်ဆောင်မှု ပေးနေတယ်။

www.burmeseclassic.com

၄။ Chinatown

တရုတ်တန်းက အိမ်နီးချင်း တရုတ်ယဉ်ကျေးမှုကို ပြသနေသလို တရုတ်လူမျိုးစုများ နေထိုင်တဲ့ နေရာဖြစ်တယ်။ စင်ကာပူရဲ့ ၇၄ ရာခိုင်နှုန်းက တရုတ်လူမျိုးဖြစ်တယ်။

၅။ Clarke Quay

စင်ကာပူရဲ့ မြစ်ကမ်းဘေးက သင်္ဘောဆိပ် ဖြစ်တယ်။ စင်ကာပူရဲ့ ဘုရင်ခံ (၁၈၇၃-၁၈၇၅) Sir Andrew Clarke ကို အစွဲပြုပြီး မှည့်ခေါ်ထားတယ်။ စားသောက်ဆိုင်တွေ၊ နိုက်ကလပ်တွေရှိတဲ့ ဖျော်ဖြေမှုပေးတဲ့ နယ်ပယ်ဖြစ်တယ်။

၆။ Geylang

စင်ကာပူရဲ့ စီးပွားရေးဒေသနဲ့ စင်ကာပူမြစ်နားမှာ ရှိတယ်။ ရှေးဟောင်း အဆောက်အအုံတွေကို ထိန်းသိမ်းထားတဲ့ နေရာဖြစ်တယ်။ အနီရောင်နယ်မြေ၊ အစားအသောက်ကောင်းလို့ နာမည်ရပြီး ခေတ်မီ စင်ကာပူဒေသတွေနဲ့ ကွဲပြားတယ်။

၇။ Jurong

စင်ကာပူရဲ့ အနောက်ပိုင်းမြို့ ဖြစ်တယ်။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်များက နွံတောကြီးဖြစ်တယ်။ Jurong အရှေ့၊ Jurong အနောက် နှစ်ပိုင်းရှိပြီး အရှေ့က လူနေအိမ်ခြေများနဲ့ စီးပွားကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး နေရာဖြစ်ပြီး အနောက်က စက်မှုဇုန် ဖြစ်တယ်။

၈။ Jurong Island

စင်ကာပူကျွန်းရဲ့ အနောက်တောင်မှာရှိတဲ့ လူလုပ်ထားတဲ့ကျွန်းဖြစ်တယ်။ ၁၂၄ စတုရန်းမိုင် အကျယ်အဝန်းရှိပြီး ရေနံကုမ္ပဏီတွေရဲ့ နေရာ ဖြစ်နေတယ်။

၉။ Lau Pa Sat

Telok Ayer Market ကိုခေါ်ပြီး စင်ကာပူရဲ့ စီးပွားရေးဒေသမှာ ရှိတယ်။ အစားအသောက်ရောင်းတဲ့ ဈေးဖြစ်ပြီး ဗစ်တိုးရီးယားခေတ်က သံထည်နဲ့ ဆောက်လုပ်ထားတဲ့ ဆဋ္ဌဂံပုံ အဆောက်အအုံကြီး ရှိတယ်။

၁၀။ Orchard Road

စင်ကာပူရဲ့ အဓိက လက်လီရောင်းချတဲ့ ဆိုင်တွေရှိတဲ့ နေရာဖြစ် ပြီး နိုင်ငံခြားသားဧည့်သည်တွေ အလာများတယ်။ မြေအောက် လမ်းလျှောက် သွားလို့ရတဲ့လမ်းက Mallတွေနဲ့ ဆက်သွယ်ထားတယ်။ ၁၈၄၀ ပြည့်နှစ်များ ဆီက ဇာတိပျိုလ်သီးခြံ၊ ငရုတ်ကောင်းခြံ၊ သစ်သီးခြံတွေ ရှိခဲ့လို့ Orchard (ဥယျာဉ်) Road လို့ နာမည်ရခဲ့တယ်။ ၁၉၇၀ မှာ စီးပွားရေးအချက်အချာ နေရာ ဖြစ်ခဲ့တယ်။

၁၁။ Orchard Towers

Claymore လမ်းနဲ့ Orchard လမ်းထောင့်မှာ ရှိတယ်။ အောက်ထပ် တွေမှာ အရက်ဘားတွေရှိပြီး ပြည့်တန်ဆာတွေကို ရွေးချယ်ခေါ်ယူသွားနိုင် တဲ့ နေရာတွေ ရှိတယ်။

၁၂။ Outram

စီးပွားရေးအချက်အချာဒေသနားမှာ ရှိပြီး တရုတ်လူမျိုးတွေ နေထိုင် တယ်။ ၁၈၅၈ ခုနှစ်က ဗိုလ်ချုပ်ကြီး Sir James Outram ကို အစွဲပြုပြီး အမည် မှည့်ထားခဲ့ကြတယ်။

၁၃။ Queenstown

စင်ကာပူတိုးတက်ရေးအဖွဲ့ (SIT) က ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်များဆီက တည်ထောင်ခဲ့တယ်။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်တွေမှာ HDB အိမ်အဖွဲ့က နောက်ပိုင်း မှာ ဆက်ပြီး တာဝန်ယူခဲ့တယ်။ Queen Elizabeth ဘုရင်မကြီး ၁၉၅၃ ခုနှစ်မှာ နန်းတက်လာတာကို အစွဲပြုပြီး Queenstown လို့ ခေါ်ခဲ့တယ်။

www.burmeseclassic.com

တက္ကစီဒရိုင်ဘာတစ်ဦး၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း

၁၈၉

၁၄။ Raffles Place

ကျွန်းရဲ့ တောင်ဘက်အစွန်းမှာ တည်ရှိတယ်။ Raffles Place က စင်ကာပူရဲ့ စီးပွားရေးနဲ့ ငွေရေးကြေးရေးဆိုင်ရာ ဗဟိုချက်ဖြစ်တယ်။ အမြင့်ဆုံး အဆောက်အအုံတွေရှိတဲ့ နေရာဖြစ်တယ်။ ခေတ်မီ စင်ကာပူကို တည်ထောင်ခဲ့တဲ့ Sir Stanford Raffles ကို ကိုယ်စားပြု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့တယ်။

၁၅။ Shenton Way

စင်ကာပူရဲ့ ပင်မလမ်းဖြစ်ပြီး မိုးထိတိုက်တွေက လမ်းရဲ့ တစ်ဖက် တစ်ချက်မှာ ရှိတယ်။ Sir Shenton Thomas ကို အစွဲပြုပြီး နာမည် ပေးထားတယ်။

၁၆။ Tampines

စင်ကာပူရဲ့ အရှေ့စွန်းမှာရှိတဲ့ လူနေထူထပ်တဲ့ ကျယ်ဝန်းတဲ့ ဒေသ ဖြစ်တယ်။ Iron Wood လို့ခေါ်တဲ့ tempinis အပင် ထူထပ်စွာ ပေါက် ရောက်ခဲ့ဖူးလို့ ဒီနာမည်ကို ပေးခဲ့တယ်။ မြို့သစ်အဖြစ် ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်က စပြီး ပြောင်းလဲခဲ့တယ်။

၁၇။ Toa Payoh

စင်ကာပူရဲ့ အလယ်နားမှာ ရှိတယ်။ အစောဆုံး အများပြည်သူတို့ရဲ့ အိုးအိမ်တိုက်ခန်းတွေ ဖြစ်တယ်။ Toa Payoh ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ရွံ့နွံတော့ ကြီးကို ဆိုလိုတယ်။ Hokkien ဘာသာစကား ဖြစ်တယ်။ ၁၉၆၄ ခုနှစ်ဆီ က ရှိခဲ့တဲ့ နွံတော့ကြီးကို ဆိုလိုတာ ဖြစ်တယ်။

၁၈။ Thomson Road

စင်ကာပူရဲ့ မြို့လယ် စီးပွားရေးဒေသနဲ့ မြောက်ဘက် ဆင်ခြေဖုံး ဒေသတွေကို ဆက်သွယ်ထားတဲ့ အဓိက လမ်းမကြီး ဖြစ်တယ်။ John Turnbull Thomson ဆိုတဲ့ အင်ဂျင်နီယာချုပ်ရဲ့ နာမည်ကို ယူထားပြီး ခေါ်ဝေါ်တယ်။

www.burmeseclassic.com

၁၉။ Tion Bahru

၁၉၃၀ ပြည့်နှစ်ဆီက ဆောက်လုပ်ခဲ့တယ်။ စင်ကာပူရဲ့ အစောဆုံး အိမ်ရာတွေ ဖြစ်တယ်။ အစိုးရက ပထမဦးဆုံး အများအတွက် ဆောက်ပေး ခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။ အဆောက်အအုံတွေက Shophouse ဗိသုကာလက်ရာ တွေ များပါတယ်။

* Shophouse - အရှေ့တောင်အာရှ မြို့ပြတွင် တွေ့ရှိရသော ဗိသုကာ လက်ရာ ဖြစ်သည်။ Shophouse တွေက အောက်ထပ်မှာ ဆိုင်တန်းတွေ ဖြစ်ကြပြီး အပေါ်ထပ်မှာ လူတွေ နေထိုင်ကြတယ်။ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်နေပြီး အတန်းလိုက် ဆောက်လုပ်ထားတယ်။

